

Προβληματισμοί

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Τεύχος **113**^{ον}

HELLENIC INSTITUTE for STRATEGIC STUDIES
ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ-ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2023

Πατησίων 88, 104 34 Αθήναι

Ευρώ 0,01

Άρθρα

*Ανάγκη Εθνικής Πυξίδος σε Ελλάδα και Κύπρο
Του Αντιναυάρχου ε.α. Βασιλείου Μαρτζούκου ΠΝ
*Κύπρος 20 Ιουλίου, 1974: Και όμως κάποιοι ξεχνούν
Του Δημήτρη Γ. Απόκη
*Τουρκική Στρατηγική Άλωσης τής Κύπρου
Του Αντιστρατήγου ε.α. Φοίβου Κλόκκαρη
*Κύπρος: Μισός Αιώνας Δεηλασίας και Ολέθριων
Ψευδαισθήσεων
Του Αντιστρατήγου ε.α. Φοίβου Κλόκκαρη
*Αυτοκτονία του ενός δέκατου του Ελληνισμού
στην Κύπρο με ΔΔΟ
Του Πολιτικού επιστήμονος Παναγιώτη Ηφαίστου
*Η αμερικανολαγνεία κρύβει συχνά τουρκολαγνεία...
Του καθηγητού Κωνσταντίνου Γρίβα
*Είναι ο Ελληνικός Στρατός έτοιμος για πόλεμο;
Του Κωνσταντίνου Γιαννακού
*Γιατί πρέπει να πληρώσει η Τουρκία αποζημίωση σε
έδαφος
Αναφορές Δρος Ρούμπιν, από κ. Ευθύμιον Τσιλιόπουλον
*Νέα έκθεση του Κογκρέσου για την πολιτική
και τις σχέσεις των ΗΠΑ με την Τουρκία
Του Διεθνολόγου Δημητρίου Απόκη
*Οι Επικίνδυνες Διαπραγματεύσεις με την Αναθεωρητική
Τουρκία
Του Αντιστρατήγου Ιωάννου Αθ. Μπαλτζώη
*Παράθυρο ευκαιρίας η παράθυρο Εθνικής προδοσίας;
Του καθηγητού Ι. Θ. Μάζη

*Η πυρηνική απειλή ήταν πάντα εκεί, απλώς δεν την
βλέπαμε...

Του καθηγητού Κωνσταντίνου Γρίβα

*Ο Γεωστρατηγικά αναβαθμισμένος ενεργειακός ρόλος της
Ελλάδος

Του Χρήστου Κανελλόπουλου

*Ο Νέος Διεθνής Πρωταγωνιστικός Ρόλος της Τουρκίας,
Στρατηγικές Τακτικές Προσαρμογής και η Επιχείρηση
Claw-Sword

Της Μαγδαληνής Ν. Χαρδά

*Μουσταφά Κεμάλ: Η προπαγανδιστική τουρκοσειρά με
διανομή της Disney+

Του Νομικού και Συγγραφέως Λεωνίδα Κουμάκη

*Επιτέλους Αντίσταση

Του καθηγητού Π.Ι. Καραφωτιά

*Ρωσο-Ουκρανικός Πόλεμος, Επιπτώσεις και Πιθανές
Εξελίξεις

Του Δημητρίου Ζακοντίνου

Συνεντεύξεις

Ιωάννης Μπαλτζώης για το Ισραήλ

Δοκίμια

Αδιαφορώντας, συναινώντας και κλαίγοντας

Του Υποστρατήγου ε.α. Κωνσταντίνου Αργυροπούλου

Επισκοπήσεις

Με μια ματιά

του Αντιστρατήγου ε.α.

Χρήστου Μουστάκη

- **Τίς πταίει;**

- **Μα φυσικά, η κλιματική αλλαγή, ο θεός των υδάτων
Ποσειδών και...**

... ο Τιτάν Προμηθεύς,

ὅστις δώρισε το πυρ τοις ανθρώποις!

Οι Προβληματισμοί του Εκδότη

Αγαπητά μέλη και φίλοι

Τι καλοκαίρι ήταν αυτό; Να φύγει και ποτέ να μην ξανάρθει παρόμοιο. Αυστυχώς είδαμε τις χειρότερες φυσικές καταστροφές, που στοίχισαν τεράστιες απώλειες στον φυσικό πλούτο της πατρίδος και ανθρώπινες απώλειες. Η Πολιτική Προστασία στην Ελλάδα πέρασε από τις εξής φάσεις αναδιοργάνωσης, για καλύτερα αποτελέσματα. • Μέχρι το 1978 → Αρμοδιότητα των Υπηρεσιών Πολιτικής Σχεδίασης Εκτακτης Ανάγκης (Π.Σ.Ε.Α). • 1995 → Θεσμοθετείται όπως την αντιλαμβανόμαστε σήμερα. • 2002 → Θέσπιση νομοθεσίας (πρώτη ολοκληρωμένη προσπάθεια) και ενίσχυσης των εκτελεστικών μηχανισμών. • 2004 → Προεδρικό Διάταγμα για την οργάνωση της ΓΓΠΠ (Γενικής Γραμματείας Πολιτικής Προστασίας). • 2014 → Αναδιοργάνωση λόγω της ανάγκης εκσυγχρονισμού των κρίσιμων δομών και Υπηρεσιών. • 2020 → Σχέδιο Δάρδανος, εκσυγχρονισμός θεσμικού πλαισίου. Θεσπίζεται ο Εθνικός Μηχανισμός Διαχείρισης Κρίσεων και Αντιμετώπισης Κινδύνων. Και όμως, η κατάσταση αντί να βελτιωθεί, ιδιαίτερα φέτος αντί να βελτιωθεί πήγε από το κακό στο χειρότερο. Κάηκε η Ρόδος σε όλο το νότιο τμήμα της. Τεράστια φωτιά στην Μαγνησία, όπου η ανικανότητα του κρατικού μηχανισμού, «επέτρεψε» για πρώτη φορά να πάρουν φωτιά και να εκραγούν πολλά εν υπαίθρου πυρομαχικά της III ΠΜ της πολεμικής μας αεροπορίας, για πρώτη φορά. Τεράστια πυρκαγιά στον νομό Έβρου, έκαψε το μισό δάσος της Λαδιάς και όλη την περιοχή ως την Αλεξανδρούπολη και την Μάκρη. Μεγάλη φωτιά στην πολύπαθη και κατακαμένη Εύβοια, όπως και στην Αττική, ανατολικά της Πάρνηθας. Ο απολογισμός των πυρκαγιών, εκτός της τεράστιας οικολογικής καταστροφής και των επιπτώσεων στο περιβάλλον, έφθασε τους 35 συνολικά νεκρούς, μεταξύ των οποίων 26 παράνομοι μετανάστες που ήταν κρυμμένοι στο δάσος της Λαδιάς, καθώς και οι δύο πιλότοι μας του Καναντέρ, που έπεσε στην Εύβοια.

Συνολικά κάηκαν 1.726.260 στρέμματα (αριθμός ρεκόρ), η δε φωτιά στον Έβρο ήταν η μεγαλύτερη στην ιστορία της Ευρώπης. Και ο όλεθρος ολοκληρώθηκε με την κακοκαιρία Ντάνιελ, που ξεκίνησε στις 4 Σεπτεμβρίου 2023, έπληξε κυρίως την Ελλάδα με επίκεντρο την ευρύτερη περιοχή της Θεσσαλίας και απολογισμό -μέχρι στιγμής- 15 νεκρούς και αφανισμό του μεγαλύτερου ποσοστού του ζωικού βασιλείου, αιγοπρόβατα, κότες, χοίροι βοοειδή κλπ. Ο θεσσαλικός κάμπος έγινε μια απέραντη λίμνη και σύμφωνα με την υπηρεσία FloodHub του Κέντρου Επιστημών Παρατήρησης της Γης και Δορυφορικής Τηλεπισκόπησης BEYOND, μόνο στην ευρύτερη περιοχή της Καρδίτσας, οι πλημμυρισμένες εκτάσεις ανέρχονται σε 870.000 στρέμματα, η πλειοψηφία των οποίων να είναι αγροτικές εκτάσεις (περίπου 90%). Χωριά, δρόμοι, υποδομές εξαφανίστηκαν στα νερά, ή καταστράφηκαν, γέφυρες διαλύθηκαν, η εθνική οδός ΠΑΘΕ πλημμύρισε στην περιοχή της Λάρισας, με αποτέλεσμα να διακοπεί η συγκοινωνία στον κυριότερο αυτοκινητόδρομο Βορρά-Νότου επί δεκαήμερο.

Οι Ένοπλες Δυνάμεις συνεισέφεραν τα μέγιστα, διασώζοντας πολλούς αποκλεισμένους πολίτες και μεταφέροντας συνεχώς τρόφιμα για ανθρώπους και ζώα που σώθηκαν, αλλά ήταν αποκλεισμένοι.

Και μέσα σε αυτό το δυστοπικό περιβάλλον ξεκίνησε και ο ελληνο-τουρκικός διάλογος, όπου ο Έλληνας ΥΠΕΞ συναντήθηκε με τον τούρκο ομόλογό του.

Τα πρώτα συμπεράσματα θα λέγαμε μας προκαλούν προβληματισμούς, αφού ο τούρκος ΥΠΕΞ Χακάν Φιντάν προέβαλε το πλαίσιο: Διάλογος χωρίς περιορισμούς, εφαρμογή του δίκαιου διαμοιρασμού, ενδιαφέρον για τους "ομογενείς" των στην Ελλάδα (Έλληνες μουσουλμάνοι), συνεργασία στο μεταναστευτικό και ανεκτικότητα!!!! Δηλαδή συρόμαστε σε ένα διάλογο, όπου μας ζητούν να δώσουμε εθνικά κυριαρχικά δικαιώματα για να «αγοράσουμε» μερικά χρόνια ειρήνης, μέχρι να επανέλθουν, πιο απαιτητικοί.

Εκτιμούμε ότι καμιά ελληνική κυβέρνηση δεν θα ενδώσει στις αναθεωρητικές απαιτήσεις της Τουρκίας, όταν παραμένουν οι ακραίες θέσεις των περί «Γαλάζιας Πατρίδας», «Απειλής Πολέμου», «Αποστρατικοποίησης των Νήσων», «Ιδιοκτησιακού των Καθεστώτος», "Τουρκολιβικού Μνημονίου» κλπ. κλπ. Ένα θετικό στην περίπτωση μας είναι η ηρεμία στο Αιγαίο και οι μηδενικές παραβιάσεις των Τούρκων.

Σε ό,τι αφορά στα διεθνή θέματα, ο πόλεμος στην Ουκρανία συνεχίζεται. Η προαναγγελθείσα και διαφημιζόμενη από τα δυτικά ΜΜΕ, μεγάλη αντεπίθεση του Ουκρανικού στρατού, που άρχισε στις 4 Ιουνίου 2023, κατέληξε σε μια μεγαλειώδη αποτυχία, σε ένα απίθανο φιάσκο και σε μια τραγική και αιματηρή, για την ουκρανική πλευρά αιματοχυσία, χωρίς να διασπάσουν την ρωσική αμυντική διάταξη, όπου δεκάδες χιλιάδες ουκρανοί στρατιώτες θυσιάζονται στην ματαιοδοξία ενός επικίνδυνου -για τον λαό του- αυταρχικού και διεφθαρμένου ηγέτη, που αγνοώντας την πραγματικότητα, οδηγεί τη χώρα του στην καταστροφή και στον ακρωτηριασμό της. Πολλά δυτικά μέσα ισχυρίζονται ότι οι νεκροί είναι περίπου 500.000, εκ των οποίων οι 71.500 είναι στο τρίμηνο της αντεπίθεσης. Φυσικά τα νούμερα αυτά δεν μπορούν να επιβεβαιωθούν, αλλά τα αναφέρουμε, γιατί πολλές δυτικές πηγές συγκλίνουν σε αυτά.

Τα μηνύματα από την Δύση και τα αποτελέσματα επί του πεδίου είναι πλέον φανερά για το αποτέλεσμα, πλην όμως δεν γίνονται αποδεκτά από το καθεστώς Ζελένσκι και από μια μερίδα νεοσυντηρητικών της ηγετικής ομάδας των ΗΠΑ. Εκτιμάται από πολλούς ότι η αντοχή της Ουκρανίας έφθασε στα όρια και η καταστροφή είναι δεδομένη.

Τέλος αξίζει να επισημανθεί το γιγάντιο των BRICS, με την είσοδο έξη (6) κρατών και την αναμονή τριών ακόμη δεκάδων για ένταξη, απόδειξη ότι ο Παγκόσμιος Νότος, το Ευρασιατικό μπλοκ είναι έτοιμο να αντιμετωπίσει την Συλλογική Δύση, με ακόμη πιο ισχυρές βάσεις και προϋποθέσεις δυνατότητας. Και ας μην συντασσόμεθα με τους απαισιόδοξους, ότι δηλαδή προετοιμάζεται ο Γ' Παγκόσμιος Πόλεμος, μέχρι το 2024, πριν δηλαδή, τις αμερικάνικες προεδρικές εκλογές.

Σεπτέμβριος 2023

Αντγος (ε.α.) Ιωάννης Αθ. Μπαλτζώης,
M.Sc. στην Γεωπολιτική από το ΕΚΠΑ
Πρόεδρος ΕΛΙΣΜΕ

Τα δημοσιευόμενα κείμενα απηχούν την άποψη των συγγραφέων τους, χωρίς την υποχρέωση συμπτώσεώς των με τις θέσεις του Ινστιτούτου

Ιδιοκτήτης: ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ. ΚΩΔΙΚΟΣ 21-6037
Εκδότης-Διευθυντής: Ιωάννης Μπαλτζώης
Υπεύθυνος Συντάξεως: Κ. Αργυρόπουλος
Υπεύθυνος Τεχνικής Υποστήριξης: Α. Τόσιος
Συντ/κή Ομάδα: Δ. Ηλιόπουλος, Δουδούμης Γ,
DTP-Καλλιτεχνικά: Κ. Αργυρόπουλος
Εκτύπωση: ΠΡΩΤΟΠΑΠΑ Α.Ε. Τηλ: 2105743410

Διευθύνσεις

Γραφεία: 28ης Οκτωβρίου 88
TK 104 34 Αθήνα
Τηλέφωνο: 210 8211025
E-mail: elisme@elisme.gr
Διαδίκτυο: www.elisme.gr

Ανάγκη Εθνικής Πυξίδος σε Ελλάδα και Κύπρο

Του Αντιναυάρχου ε.α. Βασιλείου Μαρτζούκου ΠΝ

Επιτίμου Διοικητού ΣΝΔ
Αντιπροέδρου ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.

Τα έθνη που ανησυχούν για την επιβίωση και την ευημερία τους θέτουν στρατηγικούς στόχους του οποίους υπηρετούν ενεργά, μεθοδευμένα, εντός χρονοδιαγραμμάτων και ανεξαρτήτως εναλλαγής κυβερνήσεων. Προϋπόθεση αποτελεί η πίστη στην έννοια «έθνος» εντελώς διαφορετική από την έννοια «λαός», αφού η πρώτη συμπεριλαμβάνει αυτούς που έφυγαν και αυτούς που θα έλθουν. Οι ανήκοντες στο έθνος το υπηρετούν μέχρι θυσίας εντός και εκτός επικράτειας (π.χ. ομογένεια), ενώ ενδεχομένως τμήματα του λαού δεν αισθάνονται την ίδια υποχρέωση (π.χ. ορισμένοι πολιτογραφημένοι αλλοδαποί ή ιδεολογικά διεθνοπονημένοι πολίτες). Είναι συνεπώς φρόνιμο η λέξη «έθνος» να επανέλθει δυναμικά στην παιδεία μας αλλά και στην Βουλή των Ελλήνων.

Η πειθαναγκάζουσα Τουρκία δεν έχει αποστεί των επεκτατικών της διεκδικήσεων σε βάρος Ελλάδος και Κύπρου οι οποίες παρακολουθούν αδρανώς την τουρκική διαμόρφωση μίας νέας πραγματικότητας. Οι επί δεκαετίες έμπρακτες τουρκικές διεκδικήσεις στο Αιγαίο και την ΝΑ Μεσόγειο, προκαλούν εθισμό σε μία παρά φύση «κανονικότητα», ώστε να θεωρείται πλέον υποχώρηση και ένδειξη καλής θελήσεως η μη υπέρπτηση τουρκικών μαχητικών αεροσκαφών άνωθεν ελληνικών νήσων. Όταν ακόμη και «αθώα» μέτρα οικοδόμησης εμπιστοσύνης (ΜΟΕ) προβλέπονται εξ ίσου αμοιβαίες υποχωρήσεις στο Αιγαίο που αποτελεί την ελληνική αυλή (έξι χιλιάδες νήσοι και ελληνικά ύδατα με μικρούς θύλακες διεθνών υδάτων), διαμορφώνεται διεθνώς η αίσθηση της συγκυριαρχίας στην περιοχή αυτή. Το σύνηθες επιχείρημα της ελληνικής μαχητικής ικανότητας είναι ότι την εχθρική υλική υπεροχή ισοσταθμίζει η υπεροχή εκπαιδύσεως του εμψύχου δυναμικού της Ελλάδος. Εάν και αυτό χαθεί μέσω των ΜΟΕ (π.χ. να μην γίνονται συχνά ασκήσεις στις περιοχές που θα υπερασπίσουν και που οφείλουν να γνωρίζουν με «κλειστά μάτια»), θα πρόκειται για μία ακόμη αναίμακτη νίκη της Τουρκίας.

Η νέα «κανονικότητα» της Κύπρου συμπεριλαμβάνει μεγάλη αύξηση του πληθυσμού των κατεχομένων, δημιουργία αεροναυτικών βάσεων

στην νήσο, ποιοτική αναβάθμιση των κατοχικών στρατευμάτων, πολλαπλή σύνδεση και εξάρτηση από την Τουρκία (πολιτική, οικονομική, ενεργειακή, υδροδοτική κ.λπ.), παραβίαση της ΑΟΖ και παράνομες γεωτρήσεις, άνοιγμα Αμμοχώστου, μαζική προώθηση Μουσουλμάνων μεταναστών στον Νότο, νέο πολιτικό αεροδρόμιο, προσπάθεια διεθνούς αναγνώρισεως ψευδοκράτους, διαρκείς απειλές και προκλήσεις κ.λπ.). Η ωρίμανση των εξελίξεων αυτών οδηγεί στην σιωπηρή παραδοχή της νέας πραγματικότητας, με διαπιστώσεις «καλού κλίματος», ετοιμότητας της Τουρκίας για «ειλικρινή διάλογο» και «προσέγγιση της Δύσεως», ενώ το Κυπριακό να μετατοπίζεται διαρκώς προς τις απαιτήσεις της Τουρκίας.

Η νέα τουρκική θέση των «δύο κυριάρχων κρατών σε χαλαρή συνομοσπονδία» θέτει την ταφόπλακα του κυπριακού ελληνισμού. Η υποστηριζόμενη από Ελλάδα και Κύπρο διζωνική δικοινοτική ομοσπονδία (ΔΔΟ) με πολιτική ισότητα (η Τουρκία την αντιλαμβάνεται ως εφ' όλης της ύλης γενικό δικαίωμα από 50% μεταξύ μειοψηφίας και πλειοψηφίας) οδηγεί στην καλύτερη των περιπτώσεων σε νέο σχέδιο τύπου «Ανάν» το οποίο θα μετέτρεπε την Κυπριακή Δημοκρατία σε προτεκτοράτο.

Την τρέχουσα πραγματικότητα στην Κύπρο, προκάλεσε μεταξύ άλλων σωρεία ημετέρων πολιτικών λαθών. Η εθνική υποχρέωση απέναντι στους Ελληνοκυπρίους είναι ολοκληρωτική και δίχως αστερίσκους. Οι λόγοι είναι ηθικοί και πατριωτικοί (οι Κύπριοι αποτελούν τμήμα του έθνους με ιστορική παρουσία σε όλους τους εθνικούς αγώνες), είναι νομικοί (η Ελλάς λησμονεί ότι παραμένει εγγυήτρια δύναμη) αλλά υπάρχουν και λόγοι ζωτικού συμφέροντος (δια της Κύπρου ο ελληνισμός μεγιστοποιεί την γεωπολιτική του παρουσία στην Α. Μεσόγειο). Τυχόν απώλεια ελέγχου στην Κύπρο θα ισοδυναμούσε με μείζονα νέα εθνική καταστροφή.

Η Ελλάς είναι δυστυχώς ανεπίδεκτη στην πρόσληψη εμπειρίας από το παρελθόν και επαναλαμβάνει τα σφάλματά της. Ο τουρκικός παραλογισμός αλλά και η διεθνής πίεση στηρίζονται στην υποτίμηση της ελληνικής ισχύος (δικαίως

άραγε;) και στην εκτίμηση ότι ο αδύναμος τελικά θα εισέλθει σε προσχεδιασμένο μονόδρομο. Η Κύπρος παραμένει ευάλωτη με αχίλλειο πτέρνα την αεροναυτική κάλυψη (διαπίστωση από το 1960 άνευ θεραπείας έως σήμερα). Οι επί της νήσου χερσαίες δυνάμεις δεν έχουν το μέγεθος και τον εξοπλισμό που διασφαλίζει την επικράτηση. Η ελλαδική επικράτεια καθίσταται όμηρος της εν λόγω καταστάσεως διότι ακόμη και σε δυνητικά ευνοϊκή εξέλιξη μίας μελλοντικής κρίσεως ή συγκρούσεως, η εκτίμηση πιθανής δυσμενούς τροπής στην Κύπρο θα απέτρεπε την εκμετάλλευση της ευνοϊκής αυτής συγκυρίας.

Οι σκέψεις αυτές και η εκ του αποτελέσματος αποτυχημένη, μέχρι στιγμής, πολιτική πρακτική, οδηγεί σε αμείλικτα ερωτήματα προς τις πολιτικές ηγεσίες Ελλάδος και Κύπρου και απαιτούν ξεκάθαρες και όχι «ομιχλώδεις», «πολιτικάντικες» απαντήσεις:

1. Κινδυνεύει ή όχι άμεσα η κυριαρχία και τα κυριαρχικά δικαιώματα Ελλάδος και Κύπρου;

2. Ελλάς και Κύπρος ασκούν ή όχι μερικώς τα κυριαρχικά τους δικαιώματα;

3. Υπερασπιζόμαστε την Κύπρο όπως κάθε άλλη γωνιά της Ελλάδος ή όχι;

4. Η διαπραγμάτευση με γεωπολιτικούς και όχι με νομικούς όρους γίνεται ή όχι βάσει συσχετισμού ισχύος; Για ευνοϊκό αποτέλεσμα είναι αρκετό το «καλό κλίμα», η «ειλικρινής ξαφνική μεταστροφή Ερντογάν» και το «Διεθνές Δίκαιο» ή απαιτείται στρατιωτική αποτροπή και πολιτική βούληση χρήσεως ισχύος, όταν χρειασθεί;

5. Με την τρέχουσα στρατιωτική ισχύ είναι δυνατή η επικράτηση στο Αιγαίο και τον Έβρο με ταυτόχρονη απελευθέρωση της Κύπρου και ασφάλεια στα βόρεια σύνορα;

6. Η αμυντική βιομηχανία μπορεί και πρέπει ή όχι να αποτελέσει θεμελιώδη αναπτυξιακό πυλώνα και ταυτόχρονα να στηρίζει αξιόπιστα τις Ένοπλες Δυνάμεις;

Τυχόν αρνητική άποψη στα ανωτέρω ερωτήματα οδηγεί σε δρομολόγηση σπασμωδικών κινήσεων, κατευνασμού, απώλειας πρωτοβουλίας, επώδυνου και μη βιώσιμου συμβιβασμού, καθώς και σε διαρκή μέριμνα μετατοπίσεως του μοιραίου (να μην κρατηθεί η καυτή πατάτα). Εάν οι ερωτήσεις απαντώνται θετικά τότε θα πρέπει να ακο-

λουθηθεί μία δύσκολη αλλά επιβαλλομένη οδός με πιθανό προσωρινό πολιτικό κόστος, που περιλαμβάνει τα ακόλουθα:

1. Ελλάς και Κύπρος αποκτούν φιλοσοφία, νοοτροπία και πρακτική «Ισραήλ», συντονίζοντας στενά τις κινήσεις τους (πολιτικές, διπλωματικές, στρατιωτικές).

2. Η αμυντική βιομηχανία καθίσταται θεμελιώδης αναπτυξιακός πυλώνας, με τον οποίο εμπλέκονται ΑΕΙ και ΑΣΕΙ, με αξιοποίηση συμμαχικής και μη τεχνογνωσίας.

3. Ενεργοποιούνται έμπρακτα οι συμμαχίες κυρίως με όρους κυνικού αμοιβαίου συμφέροντος και δευτερευόντως με όρους Διεθνούς Δικαίου.

4. Ενισχύεται η εγρήγορση και το φρόνημα των Ελλήνων εσωτερικού και εξωτερικού. Η ενημέρωση κοινής γνώμης γίνεται ρεαλιστική και δίχως εξωραϊσμούς.

5. Μεγιστοποιείται ταχέως η εθνική ισχύς (στρατιωτική, διπλωματική-συμμαχική, οικονομική, νομική, βιομηχανική, τεχνολογική, ομογενειακή, θαλάσσια, επικοινωνιακή κ.λπ.), προκειμένου να ενασκηθούν πλήρως τα κυριαρχικά δικαιώματα Ελλάδος και Κύπρου με συγκεκριμένο χρονοδιάγραμμα εθνικής επιλογής.

6. Οι προτεραιότητες των εξοπλιστικών προγραμμάτων υλοποιούνται με διακλαδικό πνεύμα και με κριτήριο το αποτρεπτικό τους αποτέλεσμα.

7. Αξιοποιούνται πάραυτα τα κοιτάσματα υδρογονανθράκων και προωθείται με ζήλο η κατασκευή του αγωγού EastMed.

8. Αδιάκοπη προσπάθεια επιλύσεως του εκρηκτικού συνδυασμού δημογραφικού και μεταναστευτικού ζητήματος, ως μείζονος συμφέροντος εθνικής επιβιώσεως. Αδιάκοπη προσπάθεια της παιδείας όπως πέραν των γνώσεων, διαμορφώνει ενσυνείδητους Έλληνες πολίτες (π.χ. κύρια μαθήματα σε όλες τις βαθμίδες η ελληνική γλώσσα, η Ιστορία και η ελληνική σκέψη). Τα ανωτέρω είναι εφικτά με αρωγούς την γεωγραφία, την σύγχρονη τεχνολογία και την διαχρονική ικανότητα των Ελλήνων, υπό την προϋπόθεση ότι υπάρχει οραματική πολιτική ηγεσία, αταλάντευτη πολιτική βούληση και αυτόφωτη Εθνική Στρατηγική.

24 - Ιουλίου – 2023

“Once a government is committed to the principle of silencing the voice of opposition, it has only one way to go, and that is down the path of increasingly repressive measures, until it becomes a source of terror to all its citizens and creates a country where everyone lives in fear.”

Harry Truman

Κύπρος 20 Ιουλίου, 1974: Και όμως κάποιοι ξεχνούν

Του Δημήτρη Γ. Απόκη *

Σήμερα κλείνουν 49 χρόνια, σχεδόν μισός αιώνας, από την εγκληματική παράνομη εισβολή και κατοχή, σχεδόν του 40%, του εδάφους της Κύπρου. Κάθε χρόνο τέτοια ημέρα το διαδίκτυο, οι τηλεοράσεις, τα ραδιόφωνα, πλημμυρίζουν από βαρύγδουπες δηλώσεις και από φωτογραφίες με το χαρακτηριστικό πλέον σύνθημα, “Δεν ξεχνώ”. Δυστυχώς η φετινή μαύρη επέτειος της επαίσχυντης και εγκληματικής εισβολής, έχει μια ιδιαιτερότητα. Το συμπέρασμα ότι δυστυχώς κάποιοι ξεχνούν. Ξεχνούν ότι 49 χρόνια μετά το έγκλημα παραμένει ατιμώρητο, το πολυδιαφημισμένο διεθνές δίκαιο κοιμάται προκλητικά τον ύπνο του δικαίου, και πάνω από όλα η στρατηγική του εγκληματία εισβολέα και πειρατή του διεθνούς δικαίου, της Τουρκίας, όχι μόνο δεν έχει αλλάξει, αλλά ξεδιάντροπα και προκλητικά απαιτεί την παγίωση του εγκλήματος με αναγνώριση δυο ανεξάρτητων κρατών στη μαρτυρική Μεγαλόνησο. Ναι, απίστευτο και όμως αληθινό, κάποιοι στο όνομα της πολυπόθητης ησυχίας και της αποφυγής της υλοποίησης του ύψιστου καθήκοντος κάθε πολιτικής ηγεσίας και κάθε ενεργού πολίτη, που αναμφισβήτητα είναι η διαμόρφωση και υλοποίηση, εθνικής στρατηγικής για την προστασία του εθνικού συμφέροντος, της εθνικής κυριαρχίας και της εδαφικής ακεραιότητας της Πατρίδας, όχι μόνο ξεχνούν αλλά οδηγούν τον Ελληνισμό σε μια επικίνδυνη περιπέτεια που μόνο σε απώλεια όλων των παραπάνω θα οδηγήσει.

Πραγματικά είναι να απορεί κανείς με αυτό που συμβαίνει. Κανείς λογικός και έντιμος άνθρωπος, πολιτικός, επιστήμονας, αναλυτής, δεν επιθυμεί και δεν πρέπει να επιθυμεί τη σύγκρουση ή να δρα με τρόπο που να την επιδιώκει. Αυτό ισχύει ακόμη πιο πολύ για μια χώρα η οποία είναι πραγματική φιλελεύθερη δημοκρατία και όχι ανελεύθερη δημοκρατία.

Εκεί που αρχίζει το πρόβλημα, είναι όταν μια φιλελεύθερη δημοκρατία, που επικαλείται ότι σέβεται το διεθνές δίκαιο και τις αρχές της ελευθερίας, αποφασίζει εθελοντικά ή υποτασσόμενη σε πιέσεις, να εισέλθει σε διαπραγματεύσεις που άπτονται εθνικών συμφερόντων και εθνικής κυριαρχίας με μια όχι μόνο ανελεύθερη δημοκρατία, αλλά μια χώρα που επικαλείται ότι είναι δημοκρατία, αλλά την ίδια στιγμή, υπό τη χρήση των όπλων έχει εισβάλει και κατέχει παράνομα για μισό σχεδόν αιώνα, μια ελεύθερη δημοκρατία. Μια χώρα που για μισό περίπου αιώνα, προκλητικά κουρελιάζει το διεθνές δίκαιο, που να μην ξεχνιόμαστε, τώρα τελευταία είναι πολύ της μόδας στα σαλόνια της Δύσης, και ξοδεύονται δισεκατομμύρια δολάρια (σωστά), στην Ουκρανία, για την υπεράσπιση και επιβολή του. Αλλά αυτό συμβαίνει στην Ουκρανία γιατί εκεί είναι άλλος ο εγκ-

κληματίας. Εκεί μιλάμε για την ανελεύθερη δημοκρατία του Πούτιν, όχι για την έχουσα διαρκή ασυλία, ανελεύθερη δημοκρατία, πειρατή του διεθνούς δικαίου, που έχει λερώσει με αίμα ελληνικό τα χέρια της, Τουρκία του Ερντογάν.

Κάποιοι έχουμε βαθιά χαραγμένο στη μνήμη μας, ότι εκείνο τα μαύρο Σάββατο της 20ης Ιουλίου, 1974, αποχαιρετήσαμε τους πατεράδες μας στη γενική επιστράτευση που κηρύχθηκε από την επαίσχυντη χούντα.

Φωτογραφία που παρουσιάζει Έλληνα αιχμάλωτο στην παραλία της Λαπήθου τον Αύγουστο του 1974, που αποκαλύφθηκε πρόσφατα για πρώτη φορά (από τον ερευνητή κ. Οδυσσέα Χρίστου). Κάποιοι αντιλαμβανόμαστε, ότι 49 χρόνια μετά, η Τουρκία παραμένει προσηλωμένη στην ίδια στρατηγική, γιατί δυστυχώς έχει στρατηγική.

Εκείνο που δεν μπορούμε να αντιληφθούμε, είναι η συζήτηση που έχει ξεκινήσει, για μια συνδιαλλαγή με την Τουρκία, χωρίς να γίνεται καμία αναφορά στην εγκληματική εισβολή και κατοχή στην Κύπρο. Το μόνο που συνεχίζει να γίνεται είναι μετά από κάθε εκλογική αναμέτρηση να γίνονται εθιμοτυπικές επισκέψεις για ξεκάρφωμα στη Μεγαλόνησο.

Σαφέστατα να πάμε σε διάλογο με την Τουρκία για την επίλυση της μοναδικής διαφοράς, οριοθέτησης θαλασσιών ζωνών και υφαλοκρηπίδας. Ολοι επιθυμούμε την ειρηνική συμβίωση με τη γείτονα. Ας οριοθετήσουμε εμείς ως Ελλάδα, ΑΟΖ με την Κύπρο και την Αίγυπτο και ας άρει το casus belli, την αμφισβήτηση της κυριαρχίας των Ελληνικών νησιών, την επιδίωξη για ακύρωση της Συνθήκης της Λωζάννης, και το τουρκολιβυκό μνημόνιο και ας αποδεχθεί τα ψηφίσματα του Συμβουλίου Ασφάλειας του ΟΗΕ για την επίλυση του Κυπριακού, η Τουρκία και ας πάμε στη Χάγη.

Σήμερα μια ημέρα μαύρης επετείου για την Πατρίδα και το Έθνος, κάποιοι πραγματικά δεν ξεχνάμε!

* Ο Δημήτρης Γ. Απόκης, είναι Διεθνολόγος, με ειδίκευση στην Αμερικανική Εξωτερική Πολιτική, Γεωπολιτική και Διεθνή Οικονομία. Απόφοιτος των πανεπιστημίων The American University, School of International Service, και The Johns Hopkins University, The Paul H. Nitze, School of Advanced International Studies της Ουάσιγκτον. Είναι μέλος του The International Institute for Strategic Studies, του Λονδίνου. Ως Δημοσιογράφος, υπήρξε επί σειρά ετών διαπιστευμένος ανταποκριτής στο Λευκό Οίκο, στο Στέιτ Ντιπάρτμεντ και στο Αμερικανικό Πεντάγωνο.

20/07/2023

Τουρκική Στρατηγική Άλωσης τής Κύπρου

Του Αντιστρατήγου ε.α. Φοίβου Κλόκκαρη

Η βαθιά γνώση της Τουρκικής επεκτατικής στρατηγικής σε βάρος τής Κύπρου, που υλοποιείται αδιάστακτα και μεθοδικά βάσει μακροχρόνιου στρατηγικού σχεδιασμού από την δεκαετία του 1950, είναι απαραίτητη προϋπόθεση για να μην διαπραχθούν άλλα λάθη στη διαχείριση του Κυπριακού.

Τα λάθη είχαν ως γενεσιουργό αιτία:

(1) την υποτίμηση της επικινδυνότητας της Τουρκικής στρατηγικής, όπως αυτή σχεδιάστηκε από τον Νιχάτ Ερίμ την δεκαετία του 1950 και έκτοτε ακολουθείται πιστά, με στόχο τον έλεγχο όλης της Κύπρου και

(2) την παραγνώριση των διδαγμάτων του σοφού προγόνου μας Θουκυδίδη για τη σημασία της ισχύος στις σχέσεις μεταξύ των κρατών .

Η στρατιωτική ισχύς είναι βασικός συντελεστής παραγωγής ασφάλειας αναγκαίος για την ενίσχυση της δυνατότητας αυτοάμυνας τής Κυπριακής Δημοκρατίας (ΚΔ), την αποτροπή της Τουρκικής επέκτασης, την ενδυνάμωση της διπλωματικής ικανότητας της ΚΔ και της δυνατότητας της να συνάπτει αμυντικές συμμαχίες, που απαιτούν και κοινή συνεισφορά στην ασφάλεια (κυρίως διάθεση αεροναυτικών δυνάμεων).

Πρέπει να συνειδητοποιηθεί, ότι ο Ελληνισμός τής Κύπρου σήμερα αντιμετωπίζει την μεγαλύτερη απειλή κατά της ασφάλειας του, στην ιστορική διαδρομή του, επειδή η Τουρκία δεν στοχεύει μόνο στον έλεγχο όλης της Κύπρου, αλλά και στην εκρίζωσή του από το νησί. Το έπραξε στις κατεχόμενες περιοχές, το ίδιο απεργάζεται και για τις ελεύθερες περιοχές. Ακολούθησε και στη Κύπρο τον δοκιμασμένο φρικτό μηχανισμό εξόντωσης άοπλων πληθυσμών της Μ. Ασίας, με πράξεις βίας και εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας, που έμειναν ατιμώρητα.

Η επεκτατική στρατηγική της Τουρκίας σε βάρος της Κύπρου, πρέπει να μελετάται σε βάθος και να είναι κτήμα όλων, όσων χειρίζονται το Κυπριακό και λαμβάνουν αποφάσεις για το μέλλον και την επιβίωση του Κυπριακού Ελληνισμού. Για το θέμα αυτό υπάρχει αξιόλογη βιβλιογραφία Ελλήνων («η άλλη πλευρά», «αναφορές

του Νιχάτ Ερίμ για τη Κύπρο», «αιματηρή αλήθεια» κ.ά.) και Τούρκων όπως "το στρατηγικό βάθος" τού Νταβούτογλου, αλλά θα έπρεπε με μέριμνα της ΚΔ, να είχαν μεταφρασθεί στην Ελληνική (όπως γράψαμε και το 2019) και τρία βιβλία αξιωματούχων του Τουρκικού κράτους, που είχαν ενεργό ρόλο στη σύνταξη και υλοποίηση αυτής της στρατηγικής. Είναι τα βιβλία:

- «Η Κύπρος από όσα Είδα και Γνωρίζω», Άγκυρα 1976, του Νιχάτ Ερίμ, καθηγητή διοικητικού δικαίου, συμβούλου τού πρωθυπουργού Μεντερές, συντάκτη των εκθέσεων Νιχάτ Ερίμ για την Κύπρο 1956, ενεργό μέλος της Τουρκικής αντιπροσωπείας για την σύνταξη των Συνθηκών Ζυρίχης-Λονδίνου 1960, πρωθυπουργού της Τουρκίας (1971-1972).

- «Στην Πραγματικότητα Ουδείς Κοιμόταν» 2001, του Ισμαήλ Τάνσου απόστρατου συνταγματάρχη του Τουρκικού στρατού. Ως ταγματάρχης διετέλεσε επιτελής του Γραφείου Ειδικού Πολέμου (ΓΕΠ) του Γενικού Επιτελείου Στρατού της Τουρκίας και συνέταξε το 1958, κατόπιν εντολής τής κυβέρνησης Μεντερές, το «σχέδιο επανάκτησης Κύπρου, κωδικός Κ.Ι.Ρ» στο πνεύμα τής «εθνικής ιδέας ότι το νησί ανήκε στην Τουρκία, η οποία το κατάκτησε με κόστος 75000 μαρτύρων». Για την υλοποίηση του σχεδίου ανέπτυξε ενεργό δράση, με αποστολή οπλισμού του Τουρκικού στρατού στη Κύπρο, στρατικοποίηση της παράνομης οργάνωσης ΤΜΤ στη Κύπρο (επάνδρωση με Τούρκους αξιωματικούς, εκπαίδευση των στελεχών της στη Τουρκία κ.ά.) και καθορισμό της αποστολής της «να παρεμποδίσει την ΕΝΩΣΗ της Κύπρου με την Ελλάδα και να εκπληρώσει τα καθήκοντά της σύμφωνα με τα στρατηγικά, πολιτικά και στρατιωτικά συμφέροντα τής Τουρκίας» (Σελ. 13 του βιβλίου του, μεταφρασθέντος στην Αγγλική και εκδοθέντος το 2007 στην «ΤΔΒΚ»)

- Σχετικό άρθρο μου με τίτλο "τοσχέδιο επανάκτησης Κύπρου" δημοσιεύθηκε στις εφημερίδες "Φιλελεύθερος" τήν 5.6.2019 και "Σημερινή" την 9.6.2019.

- «Ίχνη που Έμειναν στη Σκιά και Εμείς που Επισκιαστήκαμε» Κωνσταντινούπολη

2006, του απόστρατου στρατηγού του Τουρκικού στρατού Κεμάλ Γιαμάκ. Ως συνταγματάρχης διέ- τέλεσε επιτελής στο ΓΕΠ την περίοδο 1966-1968, ως ταξίαρχος διευθυντής του ΓΕΠ και ως στρα- τηγός, διοικητής των Τουρκικών δυνάμεων κατο- χής στη Κύπρο, της Στρατιάς του Αιγαίου, και Αρχηγός του Γενικού Επιτελείου Στρατού της Τουρκίας.

Τα βιβλία περιλαμβάνουν τις βασικές πτυ- χές της Τουρκικής στρατηγικής για την Κύπρο, περιγράφουν τα γεγονότα που σχετίζονται με αυτήν και η χρησιμότητά τους είναι μεγάλη γιατί τα πληροφοριακά στοιχεία που παρέχουν:

- Επιβεβαιώνουν μέσα από Τουρκι- κές κρατικές πηγές, την επεκτατική στρατηγική της Τουρκίας σε βάρος της Κύπρου.

- Ερμηνεύουν την μεθόδευση προ- ώθησης της στρατηγικής της, μέσω των συμφω- νιών Ζυρίχης-Λονδίνου 1960 (εγγυητικά δικαιώ- ματα, στρατεύματα κ.ά.) στις οποίες διαδραμά- τισε σημαντικό ρόλο ο ΝιχάτΕρίμ.

- Ρίχνουν φως στα αίτια των γεγονό- των του 1963. Καταρρίπτουν τον μύθο ότι αυτά, πηγάζουν από την αντιπαράθεση των δύο κοινο- τήτων και επιβεβαιώνουν, ότι έχουν τη ρίζα τους στον στρατηγικό σχεδιασμό του Τουρκικού Κρά- τους σε βάρος της Κύπρου, που συνεχίζεται μέχρι σήμερα για την εξυπηρέτηση των δικών του στρατηγικών συμφερόντων. Τα γεγονότα του 1963, όπως αποκαλύπτεται μέσα από τουρκικές κρατικές πηγές, προκλήθηκαν από την ΤΜΤ, που συγκρότησε η Τουρκία μυστικά στην Κύπρο, για την υλοποίηση του σχεδίου «Επανάκτηση Κύ- πρου». Η Τουρκία άρχισε να μεταφέρει οπλισμό στην Κύπρο, πριν από την ίδρυση της Κυπριακής Δημοκρατίας (ΚΔ) και συνέχισε και μετά από αυτήν.

- Αποδεικνύουν ότι η Τουρκική ει- σβολή και η συνεχιζόμενη κατοχή, έγιναν με πρό- σχημα την αποκατάσταση της συνταγματικής τάξης στην Κύπρο και την προστασία των Τουρ- κοκυπρίων και πραγματική αιτία την κατάλυση

της ΚΔ και τον έλεγχο της Κύπρου, για λόγους οι οποίοι σχετίζονται με την ασφάλεια της Τουρκίας, όπως σχεδιάστηκε με τις εκθέσεις Νιχάτ Ερίμ το 1956: Να εγκατασταθούν τουρκικά στρατεύματα στο νησί, να μετακινηθεί ο Ελληνικός πληθυσμός σε ξεχωριστή περιοχή, να μεταφερθούν Τούρκοι έποικοι για να ανατραπεί η δημογραφική υπε- ροχή των Ελλήνων κ.ά.

- Ερμηνεύουν την εμμονή της Τουρ- κίας για λύση τουρκικών όρων στο κυπριακό και τη μεθόδευση δημογραφικής αλλοίωσης και των ελευθέρων περιοχών της Κύπρου.

Η γνώση σε βάθος της επικινδυνότητας της Τουρ- κικής στρατηγικής για τη Κύπρο και της σημασίας της στρατιωτικής ισχύος, θα αποτρέψει νέα λάθη μας στο Κυπριακό. Κύρια λάθη μετά την Τουρκική εισβολή ήταν:

- Ο εκτροχιασμός του Κυπριακού προβλήματος από θέμα Τουρκικής εισβολής, κα- τοχής, εποίκισμού και εθνοκάθαρσης σε θέμα δι- κοινοτικής διαφοράς (διακοινοτικές συνομιλίες με την υποτελή διοίκηση της Τουρκίας για λύση ΔΔΟ, υπο την απειλή των κατοχικών στρατευμά- των)

- Η επικράτηση της <<σχολής σκέ- ψης>> ότι οι μικρές χώρες είναι μάταιο να επεν- δύουν στην άμυνα με συνέπεια την αποδυ- νάμωση της στρατιωτικής ισχύος της ΚΔ και την συμφωνία στις συνομιλίες για το κυπριακό, να αφοπλισθεί το κυπριακό κράτος μετά τη λύση.

- Η εφαρμογή πολιτικής κατευνα- σμού της Τουρκίας, που όχι μόνο δεν ανακόπτει αλλά αυξάνει την επιθετικότητα της.

- Η έλλειψη πανεθνικής στρατηγικής τού Ελληνισμού για απελευθέρωση της Κύπρου. Είναι απαραίτητο να γίνει αναγνώριση των λαθών για να χαραχθεί νέα πορεία στο Κυπριακό. Αυτό προϋποθέτει βαθιά γνώση της Τουρκικής στρα- τηγικής για τη Κύπρο και ενίσχυση της δυνατότη- τας αντίστασης της Κ.Δ.

Λευκωσία, Αύγουστος 2023

Turkey urges its people to illegally settle in occupied Cyprus

Turkey encouraged people from its country, who had no relationship or connection to the island whatsoever, to settle there in exchange for land and money.

This illegal, systematic resettlement by Turkey of its own people on Cyprus forced many Cypriots to emigrate to Europe and elsewhere.

The settlers today outnumber the native Turkish Cypriots by a ratio of about three to one.

Κύπρος: Μισός Αιώνας Λεηλασίας και Ολέθριων Ψευδαισθήσεων

Του Αντιστρατήγου ε.α. Φοίβου Κλόκκαρη

Επί μισό αιώνα στις κατεχόμενες περιοχές της Κύπρου, διαπράττεται συστηματικά από την Τουρκία το έγκλημα τής λεηλασίας, προς αφανισμό τού Ελληνισμού/ Χριστιανισμού, εις δε τις ελεύθερες περιοχές, οι ηγεσίες των περισσότερων πολιτικών κομμάτων παραμένουν προσκολλημένες στη ΔΔΟ με την ψευδαίσθηση, τήν οποία καλλιεργούν και στον λαό, ότι η λύση αυτή «επανεώνει την Κύπρο και αποτρέπει τη διχοτόμηση». **Μιά ολέθρια ψευδαίσθηση που πρέπει να διαλυθεί.**

Σήμερα τα κατεχόμενα από την Τουρκία εδάφη μας, παρουσιάζουν μία εφιαλτική εικόνα Τουρκοποίησης/ ισλαμοποίησης. Η Τουρκία ξερίζωσε τον Ελληνικό πληθυσμό, που πλειοψηφούσε συντριπτικά, άρπαξε τις περιουσίες του, κατέστρεψε την πολιτιστική και θρησκευτική κληρονομιά του, άλλαξε τα Ελληνικά τοπωνύμια, για να σβήσει κάθε ίχνος Ελληνικής παρουσίας και χριστιανικής ζωής. Προέβη σε βιασμούς, εκτελέσεις αμάχων και αιχμαλώτων, εμφύτευση Τούρκων εποίκων, τζαμιών και ιμάμηδων. Εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας που έμειναν ατιμώρητα, αλλά δεν παραγράφονται και πρέπει να καταγγελλθούν. Το ίδιο απεργάζεται και για τις ελεύθερες περιοχές, επειδή στρατηγικός στόχος της, όπως τέθηκε από τη δεκαετία του 1950 (εκθέσεις Νιχάτ Ερίμ, σχέδιο επανάκτησης Κύπρου) είναι ο έλεγχος ΟΛΗΣ της Κύπρου, την οποία επιβουλεύεται, ως ζωτικό χώρο επέκτασης της, στα πλαίσια του οράματός της για ανασύσταση της οθωμανικής αυτοκρατορίας (ιερός όρκος Τουρκικής εθνοσυνέλευσης 1920).

Οι κυβερνήσεις της Κυπριακής Δημοκρατίας (ΚΔ) προς εξευμενισμό της Τουρκίας, αποδέχθηκαν την διεξαγωγή των -ούτω καλουμένων- διακοινοτικών συνομιλιών (ΔΣ) με την υποτελή διοίκηση της Τουρκίας, υπό την απειλή των Τουρκικών δυνάμεων κατοχής (ΤΔΚ), που απενεχοποίησαν την Τουρκία και μετέτρεψαν το διεθνές έγκλημα τής εισβολής, κατοχής, εποικισμού, εθνοκάθαρσης, που διέπραξε σε βάρος τής ΚΔ, σε δικοινοτική διαφορά. Άλλο λάθος ήταν η υιοθέτηση τής ΔΔΟ ως λύσης τού Κυπριακού, που επέβαλαν η Τουρκία και Βρετανία για να νομιμοποιηθεί η διχοτόμηση, να καταλυθεί η ΚΔ και να επεκταθεί ο έλεγχος τής Τουρκίας σε όλη την Κύπρο. Ακόμα μεγαλύτερο λάθος είναι η καλλιέργεια ψευδαισθήσεων στο λαό, ότι η ΔΔΟ «επανεώνει την Κύπρο και αποτρέπει τήν διχοτόμηση». Η καλλιέργεια ψευδαισθήσεων ευδοκιμεί, επειδή **ο λαός βρίσκεται στο σκοτάδι και δεν γνωρίζει αυτό που αποκαλείται «κεκτημένο των συνομιλιών».** Οι κυβερνήσεις τής ΚΔ με την αδικαιολόγητη επίκληση του απόρρητου των συνομιλιών (για θέματα γνωστά στη Τουρκία και τα ΗΕ) δεν ενημέρωσαν επίσημα τον λαό, ως όφειλαν, για τις συγκλίσεις των συνομιλιών (ουσιαστικά τις δικές μας υποχωρήσεις) ούτε για τα σοβαρά προβλήματα τής ΔΔΟ, τα οποία γνωρίζουμε από διαρροές στα ΜΜΕ, όπως το 77 σελίδων έγγραφο συγκλίσεων Ντά-

ουνερ:δυσλειτουργικότητα (πολυπλοκότητα κράτους), έλλειψη ασφάλειας (στέρξη δικαιώματος αυτοάμυνας), παραβιάσεις τής ενότητας του κράτους και τών ανθρωπίνων δικαιωμάτων (δικαιώματα εκλέγειν εκλέγεσθαι, ατομικής ιδιοκτησίας, ελευθερίας εγκατάστασης) με την επιβολή εδαφικών ζωνών εγγυημένων πλειοψηφιών κατοίκων και περιουσιών καθώς και παραβιάσεις δημοκρατικών αρχών (αρχή πλειοψηφίας στη λήψη αποφάσεων κ.α.).

Άλλο σοβαρό θέμα, που επηρεάζει την ενότητα, την ασφάλεια και την κυριαρχία τού Κυπριακού κράτους είναι οι διμερείς συμφωνίες εξάρτησης του ψευδοκράτους από την Τουρκία, για τις οποίες ουδεμία μνεία γίνεται. Δεν γνωρίζουμε αν θα ενσωματωθούν στη λύση, όπως είχε συμβεί με το σχέδιο Ανάν. Η Τουρκία εμμένει στην ενσωμάτωση τους για να έχει υπό τον στρατηγικό έλεγχο της το Τουρκοκυπριακό κρατίδιο και μέσω αυτού να επιβάλλει τις πολιτικές αποφάσεις στο Κυπριακό κράτος.

Αν ο λαός ενημερωθεί επίσημα για τις συγκλίσεις, τα προβλήματα και τις σοβαρές παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και δημοκρατικών αρχών τής ΔΔΟ, θα αφυπνισθεί, θα αντιδράσει έντονα κατά τής κυβέρνησης και των πολιτικών ηγεσιών του και θα απαιτήσει απόρριψη αυτής τής λύσης, που δεν συνάδει με δημοκρατικό κράτος μέλος της ΕΕ, όπως η Κύπρος.

Βρετανία και Τουρκία έχουν ως κοινό στρατηγικό στόχο, την κατάλυση τής ΚΔ. Να μην υπάρχει στην Κύπρο ένα ενιαίο ανεξάρτητο δημοκρατικό κράτος, αλλά να αντικατασταθεί από ένα θνησιγενές δικέφαλο κρατικό μόρφωμα, στο οποίο θα επικρατεί η ισορροπία του τρόμου μεταξύ των δύο κοινοτήτων, **προκειμένου να μην ζητηθεί ποτέ η απομάκρυνση των Βρετανικών Βάσεων,** οι δε πολιτικές αποφάσεις του Κυπριακού κράτους να ελέγχονται από την Τουρκία μέσω του Τουρκοκυπριακού κρατιδίου (ψευδοκράτος). Ο στόχος της Βρετανίας και Τουρκίας θα είχε επιτευχθεί αν υιοθετείτο το σχέδιο Ανάν (ΔΔΟ), το οποίο απορρίφθηκε σε δημοψήφισμα το 2004. **Η συνέχιση υποστήριξης τής ΔΔΟ από τις κυβερνήσεις μας, αποτελεί αγνόηση της λαϊκής ετυμγορίας.** Η ΔΔΟ θα καταρρεύσει επειδή θα αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα στη λήψη αποφάσεων από το κράτος.

Η σύγκλιση για δικαίωμα ΒΕΤΟ (θετική ψήφος) τής μειοψηφίας στη λήψη αποφάσεων, απαιτεί μηχανισμό επίλυσης αδιεξόδων (ΜΕΑ) για να λειτουργήσει το κράτος (όπως οι 3 ξένοι δικαστές στο σχέδιο Ανάν) που ακόμα αναζητείται.

Οι δημοκρατίες δεν χρειάζονται ΜΕΑ, διότι εφαρμόζουν τήν δημοκρατική αρχή της πλειοψηφίας στη λήψη αποφάσεων. Όταν παραβιάζεται αυτή η αρχή, με δικαίωμα ΒΕΤΟ στη μειοψηφία (όπως στο σύνταγμα τού 1960 τής Κύπρου, που επέφερε παράλυση του κράτους ή στο σχέδιο Ανάν και την ΔΔΟ), το κράτος είναι καταδικασμένο να κα-

ταρρεύσει. Οι ΜΕΑ είναι χρονοβόροι καταστρατηγούν την αρχή της λαϊκής κυριαρχίας και το κράτος μας δεν πρέπει να βιώσει ξανά τον εφιάλτη των ΒΕΤΟ των Τουρκοκυπρίων στο σύνταγμα 1960.

Σήμερα στην τράπεζα των διαπραγματεύσεων για το κυπριακό, οι δύο λύσεις που υπάρχουν είναι Τουρκικών όρων. Η υποστηριζόμενη από την ΚΔ λύση ΔΔΟ, η οποία με τις συνεχείς υποχωρήσεις των Ελλήνων κατέληξε σε συγκεκριμένη μορφή συνομοσπονδίας δύο κρατών και η υποστηριζόμενη από την Τουρκία λύση δύο κρατών, την οποία η Τουρκία εννοεί ως συνομοσπονδία δύο κρατών. Οι δύο λύσεις δεν διαφέρουν μεταξύ τους, έχουν ως βάση την ΔΔΟ και εξυπηρετούν τον Τουρκικό στρατηγικό στόχο για έλεγχο όλης της Κύπρου. Η Τουρκία μέσω του τουρκοκυπριακού κρατιδίου, που έχει μετατραπεί σε οιονεί επαρχία της (πλειοψηφία εποίκων, διμερείς συμφωνίες εξάρτησης) και των ρυθμίσεων στο επίπεδο της συνομοσπονδιακής ομπρέλας, θα επιβάλλει τις αποφάσεις στο Κυπριακό κράτος, το οποίο θα είναι αφοπλισμένο (σύγκλιση της ΔΔΟ). Η

Τουρκία δεν επι- διώκει δύο ανεξάρτητα κράτη στην Κύπρο, για να μην έχει έναντι των νοτίων ακτών της Ελληνοκυπριακού κράτος με επιλογές στα θέματα ασφάλειας. Στοχεύει στο έλεγχο ΟΛΗΣ της νήσου.

Η πορεία που ακολουθείται στο Κυπριακό οδηγεί σε Τουρκοκοποίηση όλης της Κύπρου και μόνο η αφύπνιση του λαού μπορεί να ανακόψει την καταστροφική πορεία. Αφύπνιση θα επιτευχθεί μόνο αν ενημερωθεί αντικειμενικά ο λαός και αντιληφθεί:

(1) **ότι η ΔΔΟ όχι μόνο δεν επανενώνει την Κύπρο, αλλά νομιμοποιεί τη διχοτόμηση, καταλύει την ΚΔ, επεκτείνει τον έλεγχο της Τουρκίας σε όλο το νησί και**

(2) **ότι η ΔΔΟ ουσιαστικά δεν διαφέρει από τη λύση δύο κρατών που υποστηρίζει σήμερα η Τουρκία, η οποία πάντα ερμήνευε τον συμφωνημένο Αγγλικό όρο <<constituent states>> της ΔΔΟ, ως <<ιδρυτικά κράτη>> σε γνώση των κυβερνήσεων της ΚΔ.**
Λευκωσία Ιούλιος 2023

ΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΣΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ

<https://www.mfa.gr/kypriako/>

Ο τερματισμός της τουρκικής κατοχής και του εποικισμού και η εξεύρεση συνολικής, αμοιβαία αποδεκτής, δίκαιης και βιώσιμης λύσης του κυπριακού προβλήματος, αποτελεί κορυφαία εθνική προτεραιότητα της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής, με προφανή σημασία για τις ελληνοτουρκικές σχέσεις και την ειρήνη και σταθερότητα της ευρύτερης περιοχής.

- Παρά τις απογοητεύσεις του παρελθόντος και τις συνεχιζόμενες δυσκολίες, οι δικοινοτικές συνομιλίες, με τη συνδρομή των, διευκολυντικού χαρακτήρα, Καλών Υπηρεσιών του ΓΓΗΕ, παραμένουν η μόνη αποδεκτή από όλα τα ενδιαφερόμενα μέρη μέθοδος συμπεφωνημένης επίλυσης του Κυπριακού.
- Η Ελλάδα σταθερά υποστηρίζει τις προσπάθειες για μια δίκαιη, ισορροπημένη και βιώσιμη λύση του κυπριακού προβλήματος. Μια συμπεφωνημένη λύση θα πρέπει να αποκαταστήσει την διεθνή νομιμότητα, η οποία παραβιάζεται κατάφωρα από την τουρκική εισβολή και συνεχιζόμενη κατοχή εδάφους της Κυπριακής Δημοκρατίας, κράτους ανεξάρτητου, ενός κυρίαρχου και ανεξάρτητου κράτους, που είναι μέλος των Ηνωμένων Εθνών και της Ευρωπαϊκής Ένωσης.
- Οι σχετικές αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών αποτελούν τη μοναδική βάση μιας συμπεφωνημένης λύσης, η οποία θα πρέπει επίσης να συνάδει πλήρως με την ιδιότητα της Κύπρου ως κράτους-μέλους της ΕΕ.
- Η Ελλάδα δεν παρεμβαίνει στη διαπραγμάτευση εσωτερικών πτυχών του κυπριακού προβλήματος, η οποία αποτελεί αποκλειστική αρμοδιότητα της κυπριακής κυβέρνησης.
- Η πλήρης αποχώρηση των κατοχικών στρατευμάτων και η κατάργηση του αναχρονιστικού συστήματος εγγυήσεων του 1960, αποτελεί αναπόσπαστο μέρος μιας συμπεφωνημένης, βιώσιμης και συνολικής λύσης του κυπριακού προβλήματος.
- Θέση της Ελλάδας είναι ότι το χρονικό διάστημα αποχώρησης των κατοχικών στρατευμάτων πρέπει να είναι σύντομο, η ροή αποχώρησης του στρατού συνεχής και με συγκεκριμένη καταληκτική ημερομηνία αποχώρησης.
- Η απαίτηση της Τουρκίας να εξασφαλίσει τις «τέσσερις ελευθερίες» της ΕΕ στην Κύπρο, είναι μη ρεαλιστική και νομικά αβάσιμη.
- Η τουρκοκυπριακή οντότητα που έχει αυτοανακηρυχθεί στα κατεχόμενα και η οποία αναγνωρίζεται μόνο από την Τουρκία, είναι παράνομη και έχει καταδικασθεί από το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ην. Εθνών με τις Αποφάσεις 541 (1983) και 550 (1984), οι οποίες καλούν όλα τα κράτη να μην την αναγνωρίσουν, να μην την διευκολύνουν και να μην την συνδράμουν καθ' οιονδήποτε τρόπο. Σε αυτό το πλαίσιο σημειώνουμε την ανάγκη για πλήρη και συνεπή συμμόρφωση με τις ανωτέρω αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας.
- Η άσκηση των κυριαρχικών δικαιωμάτων της Κυπριακής Δημοκρατίας στην Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη της επ' ουδενί συνδέονται με τη διαδικασία επίλυσης του Κυπριακού.

Αυτοκτονία του ενός δέκατου του Ελληνισμού στην Κύπρο με ΔΔΟ

Του Πολιτικού επιστήμονος Παναγιώτη Ηφαίστου

Η θανατηφόρα «θεραπεία» για τους Έλληνες της Κύπρου έχει ονοματεπώνυμο και ονομάζεται ΔΔΟ με πολιτική ισότητα

Υπηρετώντας στο Γραφείο Μελετών Κυπριακού για τις διαπραγματεύσεις στην Προεδρία της Κυπριακής Δημοκρατίας (ΚΔ) την περίοδο 1988-90, κατ' εντολήν, έγινε έρευνα για το κατά πόσον υπάρχει κάπου στον πλανήτη κράτος αντίστοιχο με την ΔΔΟ.

Συμπέρασμα των μελετών: Δεν υπάρχει. Δύο μέλτες, μια για το Βέλγιο και μια για την Ελβετία, επιβεβαίωσαν ότι και αυτές οι περιπτώσεις καμιά σχέση δεν έχουν με τη ΔΔΟ.

Πέραν της παραβίασης της διεθνούς τάξης και των ψηφισμάτων του ΣΑ του 1974, 1975, 1983, η προτεινόμενη «λύση» κατάργησης της ΚΔ και δημιουργίας δύο «ισότιμων κοινοτήτων (ή και κρατών)», η μια εκ των οποίων θα ελέγχεται απόλυτα από τη νεο-οθωμανική Τουρκία, εξ αντικειμένου είναι απόφαση συλλογικής αυτοκτονίας. Είναι βασικά καταδίκη των Ελλήνων της Μεγαλονήσου σε αργό θάνατο μέχρι, ευκαιρίας δοθείσης, να ελεγχθεί απολύτως όλη η Κύπρος από την Τουρκία. Όσοι έχουν αξιοπρέπεια και προλάβουν αργά ή γρήγορα θα φύγουν και όσοι πιστέψουν ότι θα επωφεληθούν ως ιδιώτες με το να υπηρετούν την Τουρκία, ξεχνούν ή κακή τους μοίρα δεν γνωρίζουν ότι «οι Λεβαντίνοι είναι μιας χρήσης». Αυτό επιβεβαιώνεται καθημερινά, κατά τη διάρκεια ενός αιώνα ύπαρξης του τουρκικού κράτους.

Ο καθείς απαιτείται να γνωρίζει ότι λάθη επί ζητημάτων ζωής, θανάτου και πολέμου δεν επιτρέπονται. Η διάγνωση των αιτιών πολέμου στη διεθνή πολιτική, επισήμανε ο κορυφαίος Θουκυδίδειος διεθνολόγος Kenneth Waltz, είναι το αντίστοιχο των διαγνώσεων της ιατρικής: Λάθος διάγνωση και λάθος θεραπεία προκαλεί θάνατο. Η θανατηφόρα «θεραπεία» για τους Έλληνες της Κύπρου έχει ονοματεπώνυμο και ονομάζεται ΔΔΟ με πολιτική ισότητα. Η διάσωσή τους και η διάσωση της Κυπριακής Δημοκρατίας (ΚΔ) απαιτεί να πεταχτεί στα σκουπίδια η ΔΔΟ. Η ελληνική πλευρά (ΚΔ και ελληνικό κράτος) έχουν νομικό, πολιτικό, διαπραγματευτικό, θεσμικό και στρατηγικό συμφέρον και δικαίωμα να το κάνουν. Τα υπόλοιπα περί «διαπραγματευτικού κεκτημένου» είναι ανεύθυνες και επικίνδυνες κουβέντες άσχετων ή θέσεις υποκινούμενες από εχθρικά ξένα κέντρα.

Επειδή οι Έλληνες της Κύπρου μετά το 1974 βρέθηκαν σε δύσκολη κατάσταση, καμιά δικαιολογία δεν υπάρχει να αυτοκτονήσουν συλλογικά με το να καταργήσουν την ΚΔ και να δεχθούν να δημιουργηθεί ένα μη βιώσιμο κρατίδιο υπό τουρκική εποπτεία. Γιατί με τη ΔΔΟ, και

μάλιστα με την ύπουλη «πολιτική ισότητα», οι Κύπριοι εισέρχονται παντοτινά και ανεπίστροφα στα πεδία της νεο-οθωμανικής Τουρκίας.

Η αποφυγή ενός τέτοιου ενδεχομένου, εξάλλου, συμφέρει και τους Τουρκοκύπριους ή τουλάχιστον όσους έχουν απομείνει στο νησί. Ως προς αυτό ας τονιστεί μονολεκτικά ότι δικαιοδοτική σύγκρουση ποτέ δεν υπήρξε. Όσοι ζήσαμε σε μεικτά χωριά πριν από το 1974 το γνωρίζουμε βιωματικά. Οι συγκρούσεις Ε/κ και Τ/κ μεθοδεύτηκαν από τη Μεγάλη Βρετανία και τη Τουρκία (αυτός εξάλλου ήταν ο ρόλος της τριμερούς του 1955 και του Συντάγματος της Ζυρίχης). Δυστυχώς, οι διαχρονικές πολιτικές ελίτ της Αθήνας και της Λευκωσίας δεν επιχείρησαν να αντιμετωπίσουν τις συνωμοσίες και τις δολοπλοκίες του Λονδίνου και της Άγκυρας (στις οποίες στη συνέχεια ενεπλάκησαν με διάφορους τρόπους οι Αμερικανοί και οι Σοβιετικοί).

Η εξαρτημένη και εκ των πραγμάτων ανίσχυρη ηγεσία της Κύπρου δεν μπορούσε να έχει την πρωτοβουλία χάραξης και εκπλήρωσης εθνικής στρατηγικής, η οποία, όπως ισχύει σε όλες τις ανάλογες και αντίστοιχες περιπτώσεις, είναι έργο του στρατηγικού δρώντος, ο οποίος στην περίπτωση μας είναι ή έπρεπε να είναι η Αθήνα. Εξ ου και οι εξ αντικειμένου διαχρονικοί Κύπριοι ηγέτες ελίχθηκαν, συχνά σπασμωδικά και ερασιτεχνικά, διολισθαίνοντας από το ένα λάθος στο άλλο, μέχρι που η χούντα επέφερε τη χαριστική βολή το 1974. Τι άλλο χρήζει να αναφερθεί για να καταδειχθεί πως αυτά ισχύουν, όταν έκτοτε το δόγμα της Αθήνας είναι ότι το ένα δέκατο του Ελληνισμού της Μεγαλονήσου, δήθεν, «κείται μακράν»!

Έκτοτε, οι Κύπριοι διαπραγματευτές, με το πιστόλι των στρατευμάτων κατοχής στον κρόταφο, σε κάθε επόμενη «διαπραγμάτευση» υποχωρούσαν μέχρι που φτάσαμε στην αδιέξοδη και αν την δεχθούμε θανατηφόρα «ΔΔΟ με πολιτική ισότητα».

Το ΣΑ του ΟΗΕ δεν έχει δικαίωμα να αποφασίσει κάτι τέτοιο (άρθρο 2 του Κεφαλαίου Ι του Καταστατικού Χάρτη), απλώς κατέγραφε τη δική μας ακατάσχετη υποχωρητικότητα, ως προς την οποία, όπως συμβαίνει σε κάθε παρόμοια διαπραγμάτευση, όταν δεν υπάρχει συμφωνία, η επόμενη συνάντηση είναι από μηδενική βάση, δηλαδή από τις αποφάσεις του ΣΑ του 1974, 1975 και 1983 που αφορούν τη διεθνή τάξη. Αποτέλεσμα:

α) Ακούμε για ένα ανυπόστατο και επειδή παραβιάζει τη διεθνή τάξη κυριολεκτικά παράνομο (δήθεν)

«διαπραγματευτικό κεκτημένο». Μπορεί να είναι θεμιτή, νομιμοποιημένη και νόμιμη η εκβιαστική επικύρωση των σύμφωνα με το ίδιο το ΣΑ παράνομων τετελεσμένων της τουρκικής εισβολής;

β) Με τη ΔΔΟ καταλύεται το μόνο μέχρι σήμερα αναγνωρισμένο κράτος, που είναι η Κυπριακή Δημοκρατία, η οποία είναι μέλος του ΟΗΕ και της ΕΕ.

γ) Προκαλεί κολοσσιαία γεωπολιτική αναβάθμιση του τουρκικού κράτους με το να καταστήσει ομήρους το ένα δέκατο του Ελληνισμού.

δ) Κατά συνέπειαν μέχρι την τελική εκδίωξή τους παγιδεύει στρατηγικά το νεοελληνικό κράτος, με οτιδήποτε αυτό σημαίνει.

Η ορθολογιστική ανασύνταξη και η υιοθέτηση ενός ορθολογιστικού προσανατολισμού αποτελεί ζήτημα επιβίωσης τόσο για την Κύπρο όσο και για την Ελλάδα. Δεν είναι δύσκολο να υιοθετηθεί μια νέα και ορθολογιστική στρατηγική, αλλά κάτι τέτοιο απαιτεί να παραμεριστούν ανυπόστατες και ατεκμηρίωτες θέσεις που εκκολάπτει η κομματική συμβατική σοφία στην Κύπρο και υιοθετούν άκριτα και επιπόλαιοι οι εν πολλοίς και επί μακρόν ολοφάνερα αδιάφορες πλέον πολιτικές εξουσίες της Αθήνας.

Ένας ορθολογιστικός στρατηγικός προσανατολισμός επιβίωσης είναι προς το συμφέρον του συνόλου των Ελλήνων εντός του κυπριακού κράτους και εντός του ελλαδικού κράτους.

Εξ ου και έφθασε ο καιρός, η Κύπρος να απαιτήσει ρητά και ξεκάθαρα από την Αθήνα να αναλάβει τις ευθύνες της για την ασφάλεια και την επιβίωση της Κυπριακής Δημοκρατίας και των Κυπρίων πολιτών. Μεταξύ άλλων, άμεση στρατιωτική εξισορρόπηση της Τουρκίας με αναβίωση και ανάπτυξη του Ενιαίου Αμυντικού Χώρου (προϋπόθεση ασφάλειας των μη κατεχομένων και διαιώνισης της ΚΔ) και διπλωματικές πρωτοβουλίες σύμπραξης της Αθήνας με τη δεδηλωμένη θέση της Λευκωσίας ότι η Πράξη Προσχώρησης που για τα μέλη της ΕΕ είναι νομικά δεσμευτική θα αποτελέσει την βάση οργάνωσης της ΚΔ και τερματισμού των παράνομων τετελεσμένων του 1974.

Οι στρατηγικές εξελίξεις είναι κατατρεγμένες και όποιες κοινωνίες δέχονται να τις θεωρούν οι άλλοι ως αναλώσιμες αποστέλλονται πάνω στην ανελέητη Κλίνη του Προκρούστη των στρατηγικών παιγνίων.

Εδώ μερικά αναρτημένα άρθρα και δοκίμια, υπάρχουν πολλά άλλα:

«Διαπραγματευτικό κεκτημένο», η διεθνής και ευρωπαϊκή νομιμότητα, το ΣΑ και ο Καταστατικός Χάρτης του ΟΗΕ <https://piotita.gr/?p=36913>

Η Κυπριακή Δημοκρατία και το ελλαδικό κράτος στην κόψη του ξυραφιού. Νομική, θεσμική, πολιτική αιτιολό-

γηση για ριζική επανατοποθέτηση <https://wp.me/p3OqKυπριακό>: Η μεγάλη παγίδα <https://piotita.gr/?p=8048>
Αλλαγή στρατηγικής για το Κυπριακό: Διεθνής και ευρωπαϊκή νομιμότητα. Επανατοποθέτηση του Κυπριακού στη βάση της διεθνούς και ευρωπαϊκής νομιμότητας και το «Διαπραγματευτικό κεκτημένο» <https://piotita.gr/?p=8066>

Υποχωρώντας αυτοκτονούμε και διαφθείρουμε εις βάρος μας τους διεθνείς θεσμούς <https://piotita.gr/?p=4101>

Η ελληνική πλευρά αυτοπαγιδευμένη. Συμφορά μας, ικετεύει για... ΔΔΟ και... μόνο ολίγον Αιγαίο <https://wp.me/p3OqMa-1Un>

Πλαίσιο αρχών για μια δίκαιη και βιώσιμη λύση του Κυπριακού με γνώμονα το Διεθνές και Ευρωπαϊκό Δίκαιο. Διεθνές Συμβούλιο Εμπειρογνημόνων 4Languages [https://piotita.gr/?p=25057by Alfred de Zayas](https://piotita.gr/?p=25057by%20Alfred%20de%20Zayas), Έποικοι - Εγκλήματα πολέμου - Καταστατικός Χάρτης ΟΗΕ, Διεθνές Δίκαιο <http://wp.me/p3OIPy-1Ix>

Υστερόγραφο: Μερικές σύντομες επισημάνσεις:

1. Η ΚΔ εντάχθηκε ολόκληρη στην ΕΕ. Η «λύση» είναι μια και μοναδική: Η εφαρμογή του κοινοτικού νομικού κεκτημένου όπως προνοεί η Πράξη προσχώρησης στην ΕΕ διασφαλίζει τα πολιτικά δικαιώματα όλων των πολιτών και ένα βιώσιμο πολίτευμα απαλλαγμένο από τα αποικιοκρατικά βαρίδια. Τα υπόλοιπα, όπως ρυθμίσεις και δικαιώματα για θρησκευτική και πολιτισμική ελευθερία, είναι υπόθεση των Κυπρίων χωρίς όμως την παρουσία της Άγκυρας.

2. Τα μόνα ισχύοντα ψηφίσματα του ΣΑ του ΟΗΕ ρητά αναφέρουν την παρανομία και ζητούν: «την αποχώρηση χωρίς καθυστέρηση όλου του στρατιωτικού προσωπικού» και γίνεται σαφές ότι στις διαπραγματεύσεις επίλυσης της κρίσης «ΔΕΝ ΘΑ ΕΠΗΡΕΑΣΤΟΥΝ» ΑΠΟ ΤΑ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΑΠΟΚΤΗΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ».

3. Αναφέρεται και εδώ ότι νομικά, θεσμικά και πολιτικά ακλόνητη θέση αφορά το Κεφάλαιο Ι, άρθρο 2, παράγραφος 7 του Χάρτη του ΟΗΕ, όπου διατυπώνονται ρητά οι δικαιοδοσίες του ΣΑ αλλά και τα όρια αυτών των δικαιοδοσιών: «ΚΑΜΙΑ ΔΙΑΤΑΞΗ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΧΑΡΤΗ ΔΕΝ ΘΑ ΔΙΝΕΙ ΣΤΑ ΗΝΩΜΕΝΑ ΕΘΝΗ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΝΑ ΕΠΕΜΒΑΙΝΟΥΝ ΣΕ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΑΝΗΚΟΥΝ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ ΣΤΗΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ ΟΠΟΙΟΥΔΗΠΟΤΕ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΔΕΝ ΘΑ ΑΝΑΓΚΑΖΕΙ ΤΑ ΜΕΛΗ ΝΑ ΥΠΟΒΑΛΛΟΥΝ ΤΕΤΟΙΑ ΘΕΜΑΤΑ ΓΙΑ ΡΥΘΜΙΣΗ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΟΡΟΥΣ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΧΑΡΤΗ».

<https://simerini.sigmalive.com/article/2023/8/6/autoktonia-tou-enos-dekatou-tou-ellenismou-sten-kupro-me-ddo/>

Η συνεχιζόμενη εκκρεμότητα του Κυπριακού προβλήματος και η συχνά οξεία αντιπαράθεση γύρω από τις διάφορες πτυχές του στη διεθνή και εσωτερική πολιτική σκηνή, τα κόμματα και τον καθημερινό τύπο των εμπλεκόμενων χωρών, συχνά με εθνικιστικά, απολογητικά, συνωμοσιολογικά ή άλλα ιδεολογικά πρόσημα, δυσχεραίνουν ως σήμερα την επιστημονική ιστορική μελέτη του και τη νηφάλια αποτίμηση του ρόλου των πρωταγωνιστών του.

<https://el.wikipedia.org/wiki/>

Η αμερικανολαγνεία κρύβει συχνά τουρκολαγνεία...

Του καθηγητού Κωνσταντίνου Γρίβα

Εδώ και πολλά χρόνια, η ελληνική στρατηγική –αν μπορεί να ονομαστεί έτσι αυτή η καρικατούρα– θεωρεί ότι το σύστημα στην περιοχή μας ελέγχεται αποτελεσματικά από τις ΗΠΑ. Άρα, αν μη τι άλλο, έχουμε εξασφαλισμένο τον πυρροσβεστικό ρόλο των Αμερικανών σε περίπτωση που συμβεί μία στρατιωτική εμπλοκή με την Τουρκία. Συνεπώς, έλεγαν, καθώς η Τουρκία γίνεται το “κακό παιδί” της περιοχής, η Ουάσινγκτον θα την τιμωρήσει.

Φτάσαμε, λοιπόν –με βάση αυτή τη λογική– και επειδή το ελληνικό σύστημα εξουσίας δεν δέχεται την πολυπολική φύση του διεθνούς συστήματος (έχει μείνει σε παρελθόντα χρόνο, όταν οι ΗΠΑ ήταν η μοναδική υπερδύναμη, κλείνοντας τα μάτια σε σημαίνουσες εξελίξεις όπως την διεύρυνση των BRICS) να εγκλωβιστούμε. Έχουμε εγκλωβιστεί σε μία εθνική στρατηγική, η οποία οδηγεί στην αυτοεξάλειψη της Ελλάδας. Έχουμε φτάσει σε τέτοιο σημείο ταύτισης με τον αμερικανικό παράγοντα, που αν το έβλεπε ακόμα και ο Παναγιώτης Πιπινέλης, (υπουργός Εξωτερικών επί Χούντας, 1967-1970) θα συνιστούσε στις εγχώριες ελίτ να συγκρατηθούν, να μην ταυτίζονται τόσο με τους Αμερικανούς!

Δεν είναι μόνο η ταύτιση. Είναι ότι δεν έχει δημιουργηθεί ένα πλέγμα συνεργασιών με τις ΗΠΑ, που θα ήταν κάτι το συζητήσιμο. Είναι η λογική ότι εξαφανίζομαστε ως γεωπολιτικός δρών στην περιοχή και περιμένουμε ότι δια της αυτοεξάλειψής μας θα εμφανιστεί κάποιος μεγάλος παράγοντας για να αναχαιτίσει την επεκτατική Τουρκία. Αυτό είναι χειρότερο από φαντασίωση. Είναι σαν να περιμένουμε ότι θα έρθουν οι εξωγήινοι να μας βοηθήσουν! Είναι τέτοιου επιπέδου στρατηγική ανάλυση...

Έχουμε ενώπιον μας μία νέα Τουρκία, που έχει αποδείξει ότι είναι πολύ πιο φιλόδοξη από ό,τι πιστεύαμε, ότι λειτουργεί μέσα σε ένα διεθνές σύστημα που αυτή τη στιγμή είναι πολύ πιο αργό από ό,τι πιστεύαμε. Επειδή, λοιπόν, δεν μπορούμε να δραπετεύσουμε από τη γεωγραφία, η Ελλάδα και η Τουρκία βρίσκονται σε ένα γεωγραφικό σημείο του πλανήτη, η κυριαρχία του οποίου είναι κρισιμότητας σημασίας για την παγκόσμια κυριαρχία στο μέλλον. Ταυτοχρόνως, η Τουρκία, παρά το “φιλειρηνικό” προσωπείο που δείχνει, εξακολουθεί να ομογενοποιεί την εξωτερική της πολιτική με πυρήνα την προβολή στρατιωτικής ισχύος, όπως έδειξαν τα επεισόδια εις βάρος των δυνάμεων του ΟΗΕ στην Κύπρο.

Το επεισόδιο στην Κύπρο

Σε αυτό το σημείο, πρέπει να αναφερθώ στο γεγονός ότι επικαλούμαστε συνεχώς το Διεθνές Δίκαιο, λες και υπάρχει ο “παγκόσμιος χωροφύλακας” που με βάση το Διεθνές Δίκαιο θα τιμωρήσει τον παρανομούντα. Ας πάρουμε ως παράδειγμα το πρόσφατο επεισόδιο στην πε-

ριοχή Άρσους-Πύλας στην Κύπρο. Στόχος της Τουρκίας, μέσω των εγκάθετων της στα κατεχόμενα, είναι η υπαγωγή εδαφών στην νεκρή ζώνη της Κύπρου, δηλαδή εδάφους που έχει παραχωρηθεί από την Κυπριακή Δημοκρατία στην Ειρηνευτική Δύναμη του ΟΗΕ, ως ζώνη ασφαλείας. Οι ενέργειες της συνιστούν σημαντική παραβίαση του διεθνούς δικαίου.

Και όμως η λεγόμενη διεθνής κοινότητα, οι υποτιθέμενοι μεγάλοι παίκτες του διεθνούς συστήματος περιορίζονται σε ρητορικές καταδίκες. Αν, λοιπόν, μία κατάφωρη παραβίαση του Διεθνούς Δικαίου ουσιαστικά μένει ατιμώρητη, υπάρχει κανείς που πιστεύει ακόμα ότι θα εκφέρει ο οποιοσδήποτε ακόμα και έναν λόγο συμπάθειας π.χ. για την ΑΟΖ του Καστελλόριζου;

Όποιος το πιστεύει είναι, μάλλον, εκτός πραγματικότητας. Άρα, είναι δεδομένο ότι βρισκόμαστε μόνοι μας σε έναν εχθρικό κόσμο με έναν πολύ φιλόδοξο και επεκτατικό γείτονα. Αν θέλουμε, λοιπόν, να αντιμετωπίσουμε την Τουρκία πρέπει να ξεκινήσουμε από αυτήν τη ρεαλιστική ανάλυση.

Από την αμερικανολαγνεία στην τουρκολαγνεία

Φοβάμαι, όμως, ότι οι ελληνικές ελίτ παθαίνουν αναφυλαξία, όταν τους λες ότι πρέπει να λειτουργήσουν εθνικά και ανεξάρτητα. Το μόνο που συζητούν είναι το ποιος θα είναι ο αφέντης πάνω από το κεφάλι τους. Δεν διανοούνται να κάνουν πράξη την εθνική ανεξαρτησία, ότι θα λειτουργούμε με βάση τα εθνικά μας συμφέροντα. Αυτό είναι μία επικίνδυνη ουτοπία, αν όχι έγκλημα καθοσιώσεως στα μάτια των ελληνικών ελίτ, πολιτικών και όχι μόνο.

Το επόμενο στάδιο μετά την αμερικανολαγνεία είναι η τουρκολαγνεία. Ήδη ακούμε ότι αφού η Τουρκία “είναι ο φυσικός ηγεμόνας της περιοχής”, “πρέπει να προσαρμοστούμε”, παραχωρώντας της κυριαρχικά δικαιώματα που διεκδικεί (π.χ. ΑΟΖ) και γιατί όχι και έδαφος (βραχονησίδες), προκειμένου να εξασφαλίσουμε την ειρήνη! Το “Ελευθερία ή Θάνατος” των προγόνων μας, μάλλον ακούγεται στα αυτιά τους σαν επικίνδυνος τυχοδιωκτισμός!

Προς το παρόν τουλάχιστον, το δίλημμα δεν είναι για τους Έλληνες το “Ελευθερία ή Θάνατος”. Το δίλημμα είναι εάν θα προσπαθήσουμε η Ελλάδα να επαναδιεκδικήσει τον εαυτό της ως ανεξάρτητο μέγεθος μέσα στο διεθνές σύστημα. Γιατί εάν δεν κάνουμε αυτό, δια παραλείψεως θα παραδοθούμε, με αποτέλεσμα η Ελλάδα να υποστεί μεγάλο και βίαιο γεωπολιτικό ακρωτηριασμό. Καλά τα εξοπλιστικά προγράμματα, αλλά για να παίξουν τον ρόλο τους πρέπει να συνοδεύονται από την αντίστοιχη και δεδολωμένη πολιτική βούληση.

Είναι ο Ελληνικός Στρατός έτοιμος για πόλεμο;

Του Κωνσταντίνου Γιαννακού

Εάν κάποιος παρακολουθήσει εκπομπές ή διαβάσει άρθρα στα έντυπα και ηλεκτρονικά ΜΜΕ, παρατηρεί την υπερπροβολή συγκεκριμένων τμημάτων των Ελληνικών Ενόπλων Δυνάμεων (ΕΕΔ) που “γράφουν” όμορφα στα τηλεοπτικά πλάνα. Είναι οι χειριστές των ιπταμένων μέσων των Κλάδων, τα πληρώματα των πλοίων και το προσωπικό των Ειδικών Δυνάμεων. Τα εν λόγω στελέχη είναι στη συντριπτική πλειοψηφία άριστα εκπαιδευμένα, χειρίζονται μέσα στην αιχμή της τεχνολογίας και θα κληθούν να διεξάγουν έναν “καθαρό” πόλεμο ή μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας.

Το κοινό έχει “εκπαιδευτεί” να εξιδανικεύει τον πιλότο, τον καταδρομέα ή τον ναύτη, οι οποίοι αντιπροσωπεύουν μία “αποστειρωμένη” εικόνα του πολέμου. Αυτή είναι συμβατή με τις αντιλήψεις περί τεχνολογικής υπεροχής της Δύσης και της κυριαρχίας της στους ωκεανούς και τους αιθέρες. Παράλληλα, είναι σύμφωνη με τη ναυτική παράδοση της χώρας και της ατομικότητας που διέπει τον χαρακτήρα των Ελληνίδων/Ελλήνων.

Αντίθετα, η εικόνα του πεζικάριου που πολεμάει μέσα στη βρωμιά, τις λάσπες, τη ζέστη (ή το κρύο) και έρχεται σε άμεση επαφή με τη φρόκη του πολέμου δεν είναι καθόλου ελκυστική. Ούτε είναι ενθαρρυντική η ιδέα ότι τέσσερις άνθρωποι μπορούν να εξαϋλωθούν σε κλάσματα του δευτερολέπτου μέσα σε ένα ατσάλινο “τέρας” 55 τόνων. Ομοίως, η εικόνα ενός πυροβολητή που στέλνει ένα βλήμα σε απόσταση 30 χιλιομέτρων και δεν γνωρίζει τα αποτελέσματα της βολής του επί αντικειμένων ή ανθρώπων, δεν αξίζει παραπάνω από μερικά δευτερόλεπτα τηλεοπτικού χρόνου. Όμως είναι αυτοί, οι “πληβείοι”, μαζί με τα υπόλοιπα Όπλα-Σώματα, οι οποίοι θα εξασφαλίσουν την εδαφική ακεραιότητα της πατρίδας και τη νίκη ή ήττα.

Η Πολεμική Αεροπορία είναι η μόνη στις Ένοπλες Δυνάμεις στην οποία όλα (άνθρωποι, υλικό και υποδομές) υπάρχουν για να “υπηρετούν” τους χειριστές των ιπτάμενων μέσων. Οι εν λόγω αποτελούν κλάσμα μόνο της συνολικής δύναμης του Κλάδου και θεσμικά παρέχουν την ηγεσία του. Το Πολεμικό Ναυτικό υπερηφανεύεται ότι εξασφάλισε το Αιγαίο για την Ελλάδα στους Βαλκανικούς Πολέμους. Αυτό είναι αλήθεια, όπως και το γεγονός ότι δεν υπέστειλε τη σημαία του και συνέχισε τον αγώνα σε άλλες θάλασσες, μέχρι την τελική νίκη κατά τον Β΄ Παγκοσμίου Πόλεμου.

Όμως ήταν οι νίκες του Ελληνικού Στρατού (ΕΣ) που έφεραν τα σύνορα της Ελλάδας στα σημερινά τους όρια. Ομοίως, ήταν η ήττα του που οδήγησε στην Κατοχή. Οι σφαγές στο Δοξάτο, τους Λυγκιάδες, τη Δράκεια, το Κοντομαρί και αλλού, η εξόντωση των Ελλήνων Εβραίων και οι εκτελέσεις στην Καισαριανή, οφείλον-

ται στο ότι διαλύθηκε ο Ελληνικός Στρατός και δεν υπήρχε πλέον ο υπερασπιστής της πατρίδας.

Είμαστε κατάλληλα προετοιμασμένοι;

Σε έναν πιθανό ελληνοτουρκικό πόλεμο, το Ναυτικό, η Αεροπορία και οι Ειδικές Δυνάμεις θα εξασφαλίσουν την απρόσκοπτη επικοινωνία των νησιών με την ενδοχώρα, τη διεξαγωγή επιχειρήσεων με ευνοϊκούς όρους και θα προκαλέσουν τη μέγιστη δυνατή φθορά στον αντίπαλο. Είναι όμως οι άνδρες και γυναίκες των Όπλων και Σωμάτων του Ελληνικού Στρατού, μαζί με τους εφένδρους και τους Εθνοφύλακες, στους οποίους έχει ανατεθεί η ευθύνη διατήρησης ή ανακατάληψης του εθνικού εδάφους, της προστασίας κρίσιμων υποδομών, ή της μεταφοράς του πολέμου στην εχθρική γη. Από τη θέληση για νίκη και την προθυμία να υποφέρουν όσα απαιτούνται για να την πετύχουν θα εξαρτηθεί το μέλλον της πατρίδας.

Για να γίνει αυτό δεν αρκεί μόνο να διαθέτουν τα απαιτούμενα μέσα, αλλά να έχουν και την κατάλληλη σωματική και ψυχική εκπαίδευση. Πάνω απ’ όλα όμως απαιτείται η κατάλληλη ηγεσία. Είναι όμως οι ηγέτες όλων των κλιμακίων (μόνιμοι και έφεδροι) κατάλληλα εκπαιδευμένοι για να φέρουν σε πέρας την αποστολή τους; Διαθέτουν την κατάλληλη προετοιμασία από τον καιρό της ειρήνης; Έχει φροντίσει η πολιτεία να τους καλλιεργήσει τα απαραίτητα ηθικά και ψυχικά προσόντα που απαιτούνται; Οι προβληματισμοί είναι πολλοί και αρκεί να αναφερθεί μόνο ένα παράδειγμα.

Όσο και εάν ακούγεται παράξενο, η αθρόα χρήση κινητών τηλεφώνων στον Ελληνικό Στρατό δεν ευθύνεται μόνο για τη διαρροή διαβαθμισμένων πληροφοριών, αλλά και για τον “ευνουχισμό” των διοικητών σε όλα τα κλιμάκια διοικήσεως. Από τον ομαδάρχη (που ουσιαστικά πλέον μόνο τύποις υφίσταται ως κλιμάκιο διοικήσεως) μέχρι την κορυφή, όλοι πρέπει να λάβουν οδηγίες από τον προϊστάμενό τους για τον χειρισμό μίας κατάστασης, οσοδήποτε απλή, η οποία ξεφεύγει από τα συνηθισμένα. Πολλές φορές και ο άμεσα προϊστάμενος δεν μπορεί/επιθυμεί να δώσει λύση, αλλά πρέπει να πάρει έγκριση ή άδεια από τον δικό του προϊστάμενο. Εννοείται ότι η ιεραρχία πρέπει να τηρείται ενήμερη επί των αποφάσεων και των ενεργειών των υφισταμένων.

Αλλά, μεταξύ των δύο άκρων, με το ένα στο οποίο οι επικεφαλής καθίστανται άβουλα εκτελεστικά όργανα, μέχρι το άλλο που είναι η πλήρης ασυδοσία, υπάρχει τεράστια απόσταση. Το πρόβλημα είναι ότι ο συγκεκριμένος τρόπος ενεργείας (modus operandi) έχει καταστεί καθημερινή πρακτική, με αποτέλεσμα να γαλουχούνται και να διαπαιδαγωγούνται τοιοιτοτρό-

πως τα στελέχη όλων των βαθμίδων. Πρόσφατο παράδειγμα, αν και ακραίο, είναι το περιστατικό στην 2η ΜΑΛ.

Όταν όμως έτσι εκπαιδεύονται από τον καιρό της ειρήνης οι μόνιμοι αξιωματικοί – υπαξιωματικοί, ΔΕΑ, ΕΠΟΠ και έφεδροι υπαξιωματικοί, τί μας καθιστά βέβαιους ότι θα αντιδράσουν διαφορετικά σε μία κρίση ή πόλεμο, όταν θα έχουν αποκοπεί με το τμήμα τους (πχ πάνω σε μία βραχονησίδα) ή δεν θα μπορούν να επικοινωνήσουν με τα προϊστάμενα κλιμάκια; Οι στρατιωτικοί κανονισμοί και τα διάφορα σχολεία στελεχών μπορεί να εξαίρουν και να διδάσκουν την ανάληψη πρωτοβουλίας από τους ηγέτες και τη «διοίκηση με βάση την αποστολή» (auftragstaktik ή mission command), αλλά η καθημερινή ζωή στις μονάδες και υπηρεσίες των Ενόπλων Δυνάμεων δεν έχει καμία σχέση με όσα κηρύττονται.

Η διεθνής εμπειρία

Το φαινόμενο δεν είναι καινούριο ή μόνο ελληνικό, αλλά παρατηρήθηκε πρώτη φορά στον αμερικανικό στρατό στα τέλη της δεκαετίας του 1940, μετά την υιοθέτηση των προτάσεων της Επιτροπής Doolittle (την 31 Ιουλίου 2023). Η χαλαρότητα που επήλθε, οδήγησε σε πολύ οδυνηρές εμπειρίες που παραλίγο να εξελιχθούν σε εξευτελιστική ήττα, κατά την πρώτη φάση του Πολέμου της Κορέας.

Η τάση ενισχύθηκε κατά τη διάρκεια του Πολέμου του Βιετνάμ, όπου δεν ήταν ασυνήθιστο το θέαμα διοικητών ταξιαρχιών να υπερίπτανται επί ελικοπτέρων του πεδίου μάχης και να διευθύνουν τη δράση μεμονωμένων διμοιριών, αγνοώντας τα ενδιαμέσως κλιμάκια. Η πρακτική έφθασε στο απόγειό της στο Αφγανιστάν και το Ιράκ, όπου η τεχνολογία επέτρεψε στους διοικητές ταξιαρχιών ή μεραρχιών να διατάζουν απευθείας περίπολα ή ομάδες από τα Κέντρα Επιχειρήσεων. Είναι ένα θέμα που απασχολεί έντονα τους δυτικούς στρατούς.

Τα τελευταία 30+ χρόνια η εμπλοκή τους σε νεοαποικιακούς πολέμους, όπου διεξήγαγαν επιχειρήσεις καταστολής εξεγέρσεων (Counterinsurgency / COIN) ή ειρηνευτικές (Peace Keeping), τους παρείχε τη δυνατότητα απρόσκοπτης χρήσης των μέσων επικοινωνιών ή διοίκησης και ελέγχου (C4I), χωρίς παρεμβολές από τον αντίπαλο. Παράλληλα, οι πολιτικές πιέσεις λόγω της αδυναμίας εμφανούς προόδου, της παράτασης των πολέμων, του αυξανόμενου οικονομικού κόστους, της κόπωσης των δυτικών κοινωνιών, της κριτικής από τα ΜΜΕ και της ανάγκης ελαχιστοποίησης φίλιων απωλειών, καθίσταντο ασφυκτικές στις στρατιωτικές ηγεσίες. Έτσι ήταν τεράστιος ο πειρασμός για μικροδιαχείριση των επιχειρήσεων από όλα τα κλιμάκια της ιε-

ραρχίας, με τίμημα την αφαίρεση της πρωτοβουλίας από τους υφισταμένους.

Η Ουκρανία διέλυσε τις αυταπάτες

Ο πόλεμος στην Ουκρανία διέλυσε όλες τις αυταπάτες και κατέδειξε ότι ένας πόλεμος μεταξύ ισοδύναμων ή σχετικά ισοδύναμων δυνάμεων, θα ανατρέψει όλες τις βεβαιότητες των τελευταίων ετών. Από τη δυνατότητα επικοινωνίας μεταξύ των τμημάτων και των διοικήσεων με αυτά, τις κλίμακες κατανάλωσης πυρομαχικών και φθοράς / καταστροφής των μέσων, τον υπολογισμό απωλειών, τη λειτουργία του Ημερήσιου Ρεύματος Εφοδιασμού (HPE), μέχρι την ικανότητα των ηγητόρων και ιδιαίτερα μικρών κλιμακίων (ομάδα μέχρι λόχο) να ασκήσουν διοίκηση. Πάνω απ' όλα όμως επιβεβαίωσε για ακόμη μία φορά την αξία της ρεαλιστικής και σκληρής εκπαίδευσης.

Τα γραφόμενα του Φλαβίου Ιώσηπου, σχετικά με τους Ρωμαίους ότι: «οι ασκήσεις τους είναι αναίμακτες μάχες και οι μάχες τους αιματηρές ασκήσεις», έχουν την ίδια αξία σήμερα που είχαν και πριν 2.000 χρόνια. Μπορεί η φύση του πολέμου να διατηρείται αναλλοίωτη, αλλά τα μέσα και οι τακτικές αλλάζουν με την εμφάνιση και χρησιμοποίηση νέων οπλικών συστημάτων και τεχνολογιών. Όσοι αγνόησαν την παραπάνω αρχή και δεν προσαρμόστηκαν εγκαίρως, αντιμετώπισαν την ήττα ή τεράστιες απώλειες.

Προκειμένου οι στρατοί να τηρούνται ενήμεροι έχουν δημιουργήσει διάφορες επιτελικές δομές παρακολούθησης των εξελίξεων στα διάφορα οπικά συστήματα και τεχνολογίες, συντάσσουν σχετικούς κανονισμούς και εγχειρίδια, αναπτύσσουν κατάλληλες τεχνικές, τακτικές και διαδικασίες και διοργανώνουν διάφορες ασκήσεις και εκπαιδεύσεις. Το ερώτημα είναι εάν οι Ελληνικές Ένοπλες Δυνάμεις παρέχουν το απαιτούμενο επίπεδο εκπαίδευσης στα στελέχη και τους εφέδρους.

Οι εικόνες που προβάλλονται κάθε χρόνο από την τελική φάση της διακλαδικής άσκησης “Παρμενίων” μπορεί να είναι εντυπωσιακές για τους αδαείς, αλλά στερούνται ουσίας. Η συμμετοχή της χώρας στο NATO, παρέχει μία πρώτης τάξης ευκαιρία χρησιμοποίησης των δομών και μηχανισμών της συμμαχίας για τη σε βάθος μελέτη των επιχειρήσεων στην Ουκρανία, την εξαγωγή συμπερασμάτων και αναθεώρησης των ισχυόντων θεωριών (doctrines) εντός των Ενόπλων Δυνάμεων. Το θέμα είναι εάν η πολιτική και στρατιωτική ηγεσία διαθέτουν τη βούληση και θέληση να “κουνήσουν τη βάρκα” και να ταράξουν τα λιμνάζοντα ύδατα, πριν η πραγματικότητα μας ταρακουνήσει βίαια, όπως τους κατοίκους της Νέας Αγχιάλου.

Slpress.gr

Initiative is doing the right thing without being told.
Victor Hugo

Γιατί πρέπει να πληρώσει η Τουρκία αποζημίωση σε έδαφος

Αναφορές Δρος Ρούμπιν

Από κ. Ευθύμιον Τσιλιόπουλον

02/09/2023

Σε πρόσφατο άρθρο του ο διακεκριμένος Αμερικανός πολιτικός αναλυτής Δρ. Ρούμπιν καταφέρεται σκληρά εναντίον των αυταρχικών καθεστώτων που επιδεικνύουν διαχρονικά επιθετική-αναθεωρητική πολιτική εναντίον όμορων και μη χωρών. Επ' ευκαιρία του πολέμου στην Ουκρανία, ο Μάικλ Ρούμπιν αναφέρθηκε εκτενώς στην Τουρκία. Η ρηξικέλευθη άποψή του είναι ότι πρέπει να επιβληθούν τιμωρητικές αποζημιώσεις.

Ο Ρούμπιν αρχίζει το πόνημα του με την παραδοχή ότι ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος σακάτεψε τη Γερμανία. Η Συνθήκη των Βερσαλλιών της επέβαλε αποζημιώσεις που με σημερινούς όρους θα ξεπερνούσαν το μισό τρισεκατομμύριο δολάρια. Αν και αργότερα οι Σύμμαχοι μείωσαν τις απαιτήσεις τους και βοήθησαν τη Γερμανία να αναδιαρθρώσει τα χρέη της, η οικονομική κατάρρευση της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης δεν αποφεύχθηκε, η δε ταπείνωση και το χάος τροφοδότησαν την άνοδο των ναζι.

Ο Ρούμπιν θέτει το ερώτημα αν μπορούν οι αποζημιώσεις να εξυπηρετήσουν θετικό σκοπό; Θεωρεί ότι οι αποζημιώσεις που επιβλήθηκαν στην Γερμανία μετά τον Β' Παγκοσμίου Πολέμου βάσει της Συμφωνίας του Λουξεμβούργου αντί να συμβολίζουν την τιμωρία «σηματοδότησε την αποδοχή της ότι η παλιά τάξη ήταν κακή και την επιθυμία της για μια νέα αρχή». Οι αποζημιώσεις ήταν πενιχρές σε σύγκριση με τις ζημιές που οι Γερμανοί είχαν προκαλέσει.

Η κατανομή των γερμανικών αποζημιώσεων επρόκειτο να κατανεμηθεί με προκαθορισμένο ποσοστό, στο οποίο είχαν συμφωνήσει οι νικητές. Η Ελλάδα έλαβε περίπου το 3%. Στις αποζημιώσεις δεν υπολογίζονται οι εδαφικές παραχωρήσεις, στις οποίες υποχρεώθηκε η Γερμανία. Από αυτό το σκεπτικό ορμώμενος, ο Ρούμπιν θεωρεί ότι η απροθυμία της διεθνούς κοινότητας να απαιτήσει αποζημιώσεις από τη Ρωσία και την Τουρκία σημαίνει ότι καμία από τις δύο δεν έχει κίνητρα να συμβιβαστεί με το παρελθόν της. Θεωρεί ότι ίσως αυτός είναι ο λόγος που όχι μόνο οι ηγέτες των δύο χωρών, αλλά και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού τους συνεχίζουν να δικαιολογούν την επιθετικότητα κατά των γειτόνων και των εγχώριων μειονοτήτων.

Τα κατά Ρούμπιν λάθη της Δύσης

Ο Ρούμπιν θεωρεί ότι ένα από τα μεγάλα λάθη της Δύσης είναι ότι δεν υπήρξε εκκαθάριση στελεχών του Κομμουνιστικού Κόμματος ή μελών του σοβιετικού μηχανισμού πληροφοριών στη μετασοβιετική Ρωσία. Αναφέρεται δε

στην αποναζιστικοποίηση που υπέστη η Γερμανία και η απομπαθοποίηση που επιβλήθηκε στο Ιράκ, παραβλέποντας ότι τα δύο παραδείγματα είναι ανόμοια και αντικρουόμενα.

Στην μεν Γερμανία η αποναζιστικοποίηση ήταν επιφανειακή, καθώς το να βρει κανείς Γερμανό μη-μέλος του κόμματος ήταν σχεδόν αδύνατο. Όντας οι μόνοι που ήξεραν την διαχείριση του κρατικού μηχανισμού οι εναπομείναντες στις θέσεις τους αξιωματούχοι μπόρεσαν να επιβάλουν μια κανονικότητα. Αντίθετα στο διαιρεμένο φυλετικά-θρησκευτικά Ιράκ, η αντικατάσταση του σουνιτικού μπααθικού καθεστώτος επιτεύχθηκε με την πρόσληψη σουνιτών και την αυτονόμηση των κουρδικών περιοχών. Το σχέδιο δεν λειτούργησε και το Ιράκ παραμένει αποτυχημένο κράτος (failed state).

Ο Πούτιν δεν είναι εξαίρεση. Οι συμπεριφορές του είναι κάτι σύνθηρες όποιος και να κάθεται στο Κρεμλίνο. Είναι ένα μοτίβο, στο οποίο αναφέρεται εκτενώς ο Κίσινγκερ στο πόνημα “Διπλωματία”, όπου τονίζει ότι η Ρωσική Αυτοκρατορία ήταν μια δύναμη που ασκούσε ιμπεριαλισμό εις βάρος των γειτόνων της, ενώ οι Βρετανοί επεξέτειναν την δική τους αυτοκρατορία μακράν των συνόρων τους.

Το θέμα της Τουρκίας

Ο Ρούμπιν θεωρεί ότι η μη επιβολή αποζημιώσεων μετά τον Ψυχρό Πόλεμο για τη ζημιά που έκαναν οι Σοβιετικοί στην Ανατολική Ευρώπη και τον Καύκασο δεν έφερε ειρήνη. Αντίθετα, επέτρεψε σε μια γενιά Ρώσων να αποφύγουν να αντιμετωπίσουν το δικό τους ιστορικό μητρώο. Και εδώ ο Αμερικανός αναλυτής εστιάζει στο θέμα που άπτεται ελληνικών ευαισθησιών.

Αναφερόμενος στον Κεμάλ, γράφει ότι αντί να αναγνωρίσει τη γενοκτονία των Αρμενίων, των Ελλήνων της Ιωνίας και του Πόντου και των Ασσυρίων, αυτός και ο ηγετικός κύκλος του, που ήταν συνένοχοι, αρνήθηκαν τις ευθύνες τους και ποινικοποίησαν τη συζήτησή για εκείνες τις γενοκτονίες. Προσπάθησαν επίσης να διαγράψουν την κουρδική πολιτιστική ταυτότητα και κατέστρεψαν συστηματικά τις κάποτε ακμάζουσες ελληνικές κοινότητες στην Τουρκία. Στην καλύτερη περίπτωση, οι Τούρκοι επιδίδονται σε προσπάθειες εξίσωσης, υποστηρίζοντας ότι η εκδίωξη των Τούρκων από τα Βαλκάνια αντιστάθμισε τη σφαγή των Ελλήνων. Ακόμη και αν αυτός ο εκτοπισμός ήταν τόσο τραγικός όσο τον περιγράφουν οι Τούρκοι, δεν ήταν ούτε ισοδύναμος ούτε δικαιολογία για τη συνεχιζόμενη επιθετι-

κότητα της Τουρκίας εναντίον του Ελληνισμού.

Και επί κεμαλικού και επί νεοοθωμανικού καθεστώτος, οι Τούρκοι μαθητές κατηχούνται σε μια υπερσωβινιστική ιδεολογία με πλήρη άρνηση κάθε ιστορικής πραγματικότητας. Στη συνέχεια αυτή η ιδεολογία και οι ψευδείς ιστορικές αφηγήσεις χρησιμοποιούνται για να δικαιολογήσουν την τρέχουσα επιθετικότητα, με πιο πρόσφατο παράδειγμα την επίθεση εναντίον των ειρηνευτικών δυνάμεων του ΟΗΕ στην Κύπρο. Πράγματι, όσο περισσότερο η Δύση σιωπά για την συμπεριφορά της Τουρκίας και αγνοεί τον ρατσισμό που ενυπάρχει στις ενέργειες του Ερντογάν, τόσο πιο απερίσκεπτη και απρόβλεπτη γίνεται η συμπεριφορά της Τουρκίας σ' όλα τα μέτωπα. Αυτός είναι μόνο ένας λόγος για την άρνηση πώλησης F-16 και άλλου εξοπλισμού στην τόσο επικίνδυνη Τουρκία.

Αποζημιώσεις σε έδαφος

Θεωρώντας ότι ο Πούτιν δεν πρόκειται να παραιτηθεί ποτέ των διεκδικήσεων του, ο Ρούμπιν αναφέρεται στις μορφές που πρέπει να πάρουν οι αποζημιώσεις που πρέπει να επιβάλει η Δύση στη Ρωσία. Αν και αναγνωρίζει ότι οι καταστροφικές οικονομικές κυρώσεις μπορεί να αποβούν μπούμερανγκ, όπως συνέβη μετά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, πιστεύει ότι θα είναι χρήσιμες στις διαπραγματεύσεις για τις εδαφικές προσαρμογές.

Θεωρεί, μάλιστα, ότι το ίδιο πρέπει να ισχύει και για την Τουρκία, η οποία διαπράττει εγκλήματα ξεδιάντροπα εδώ και πάρα πολύ καιρό. Ένα αίσθημα ατιμωρησίας τροφοδοτεί την επιθετικότητα του Ερντογάν. Αν και ένα καθεστώς παραγραφής θα ακυρώσει κάθε εξέταση επιβολής αποζημιώσεων π.χ. για τις γενοκτονίες, η συνεχιζόμενη άρνηση της Τουρκίας να τις αναγνωρίσει, σε συνδυασμό με την επιθετικότητά της προς τους γείτονες της, υποδηλώνουν ότι είναι απαραίτητη μια αλλαγή προσανατολισμού.

Πηγαίνοντας πιο πέρα, ο Ρούμπιν θεωρεί ότι επιβάλλεται εδαφικός ακρωτηριασμός της Τουρκίας. Ένα αρνητικό στίγμα περιβάλλει σήμερα τη συζήτηση για εδαφικές αποζημιώσεις, αλλά η συμπεριφορά της Τουρκίας αξίζει τουλάχιστον να ξεκινήσει η συζήτηση. Είναι ο μόνος τρόπος οι Τούρκοι να συνειδητοποιήσουν τις συνέπειες της πορείας τους. Ο συνεχής ενδοτισμός της Δύσης, αλλά και το φοβικό σύνδρομο των Αθηνών (υποκριτικά ενδεδυμένο τον μανδύα του σεβασμού του δικαίου και της ειρήνης) όχι μόνο δεν περιορίζει την επιθετικότητα της Άγκυρας, αλλά την αποθρασύνει.

Η επιθετικότητα της Τουρκίας κατά των Ελλήνων είναι συνεχής και η επίθεση σε ειρηνευτικές δυνάμεις στην Πύλα έπρεπε να είναι η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Η πρόσφατη ρήση του Ερντογάν για Έλληνες που μόλυναν την Ανατολία, την πατρίδα των Τούρκων, όπως είπε, δεν

είναι απλή παραχάραξη της ιστορίας. Είναι ύβρις, καθώς δεν αναγνωρίζει ότι στην Ανατολία οι Τούρκοι ήταν μια κατοχική δύναμη πάνω σε έναν ετερογενή πληθυσμό, τον οποίο απομυζούσε και κακοποιούσε. Η Δύση πρέπει να εγκαταλείψουν την ιδέα ότι η κυπριακή ενότητα είναι διαπραγματεύσιμη και να επιμείνουν ότι η Τουρκία θα πληρώσει το τίμημα για την καταπάτηση της κυπριακής κυριαρχίας. Με οποιονδήποτε υπολογισμό, η Τουρκία σήμερα χρωστάει στην Κύπρο δισεκατομμύρια δολάρια.

Η ατιμωρησία της Τουρκίας

Ούτε ο Ερντογάν πρέπει να μείνει ατιμώρητος για την αυξανόμενη επιθετικότητά του προς τα ελληνικά νησιά και την εργαλειοποίηση των μεταναστών. Η εκ μέρους του απόρριψη των συνόρων που καθόρισε η Συνθήκη της Λωζάνης ανοίγει την πόρτα για εδαφικές προσαρμογές και προς την αντίθετη κατεύθυνση από αυτή που επιδιώκει ο Τούρκος πρόεδρος. Αυτό θεωρεί ο Αμερικανός αναλυτής ότι δεν χρειάζεται μεταφορά πληθυσμού, υπάρχουν κι άλλοι τρόποι. Δεδομένου ότι οι Τούρκοι απειλούν με αθέτηση των διεθνών συνθηκών, γιατί να μην τεθεί θέμα, όπως η απόδοση της Ίμβρου και της Τενέδου στην Ελλάδα; Τέτοια θέματα έπρεπε να έχουν πέσει στο τραπέζι... χτες.

Οι Κούρδοι, ή ορεσεϊβιοι Τούρκοι, όπως τους αποκαλούσαν οι κεμαλιστές, αξίζουν αποζημίωση. Ο ρατσισμός του Ερντογάν έχει πείσει τους νέους Κούρδους ότι δεν έχουν μέλλον στην Τουρκία. Βλέπουν το Ντιγιαρμπακίρ όχι ως πρωτεύουσα της επαρχίας, αλλά ως μελλοντικού εθνικού κέντρου. Οι Τούρκοι μπορεί να “σκυλιάσουν” μ' αυτές τις ιδέες. Κάποιοι από αυτούς θα γίνουν ακόμη πιο αντιδυτικοί και ανθέλληνες. Αλλά έως ότου κατανοήσουν τις συνέπειες των πράξεών τους, δεν μπορεί να υπάρξει ειρήνη. Δεν είναι ούτε περίπλοκο ούτε σοφό να αγνοούμε τη δικαιοσύνη και τη λογοδοσία.

Όσο η Τουρκία (και η Ρωσία) κατά τον Ρούμπιν παραμένει απρόθυμη να αντιμετωπίσει το “ποινικό μητρώο” της, με τον τρόπο που το έχουν κάνει Γερμανία και Ιαπωνία, οι συγκρούσεις θα παραμείνουν πιθανές. Θα υπάρχει επιχείρημα για την ελαχιστοποίηση ή και την άρση των αποζημιώσεων οι Τούρκοι με ειλικρίνεια κάνουν την αυτοκριτική τους, αλλά δεν υπάρχει κάτι τέτοιο στον ορίζοντα.

Είναι καιρός, λοιπόν, να τεθεί στο τραπέζι ο εξαναγκασμός της Τουρκίας να πληρώσει αποζημιώσεις με χρήμα και έδαφος. Εάν τουλάχιστον πλανάται η απαίτηση για αποζημιώσεις, ακόμη και σε βάθος χρόνου (χωρίς παραγραφή), κάθε περιφερειακός αναθεωρητικός νταής θα σκεφτεί δυο φορές πριν τολμήσει να αδικοπραγήσει σε βάρος γειτόνων του.

Slpress.gr

“Γάτος με γάντια ποντίκια δεν πιάνει”

Παροιμία (ελληνική, ιταλική, γαλλική, αγγλική, γερμανική) αφιερωμένη στον ΟΗΕ και το ΣΑ του για την απροθυμία, χαλαρότητα ή σκοπιμότητά του να αποφεύγει την εφαρμογή του Διεθνούς Δικαίου

Νέα έκθεση του Κογκρέσου για την πολιτική και τις σχέσεις των ΗΠΑ με την Τουρκία

Του Διεθνολόγου Δημητρίου Απόκη

Στη σύνταξη νέας έκθεσης με τίτλο, “Τουρκία: Κύρια θέματα και σχέσεις με ΗΠΑ”, προχώρησε ο ερευνητικός βραχίονας του Αμερικανικού Κογκρέσου. Η έκθεση που κυκλοφόρησε από την Congressional Research Service, στις 10 Αυγούστου 2023, έχει ως στόχο την ενημέρωση των μελών της Βουλής και της Γερουσίας, για τα βασικά θέματα και τις προοπτικές των σχέσεων της Αμερικής με την Τουρκία, και τονίζει ότι, “Η Ολοκληρωμένη Στρατηγική Χωρών (ICS) του Στέιτ Ντιπάρτμεντ για την Τουρκία αναφέρει ότι ο αρκετά μεγάλος στρατός της (ο δεύτερος μεγαλύτερος στο NATO) και η γεωγραφική της θέση στη νοτιοανατολική πλευρά της συμμαχίας της δίνει κρίσιμο ρόλο στην περιφερειακή ασφάλεια. Η εγγύτητα της Τουρκίας σε αρκετές περιοχές συγκρούσεων στη Μέση Ανατολή και αλλού έχει καταστήσει τη συνεχιζόμενη διαθεσιμότητα του εδάφους της για τη στάθμευση και τη μεταφορά όπλων, φορτίο και προσωπικό πολύτιμο για τις Ηνωμένες Πολιτείες

Οι διαπιστώσεις της έκθεσης παρουσιάζουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον και παρέχουν ένα παράθυρο στη σκέψη του συστήματος εξωτερικής πολιτικής και ασφάλειας στην αμερικανική πρωτεύουσα, ιδιαίτερα μετά την εκλογική νίκη και τη νέα θητεία του Ταγίπ Ερντογάν, στην προεδρία της Τουρκίας.

Αναδεικνύοντας τον προβληματισμό της Ουάσιγκτον γύρω από τις αμερικανοτουρκικές σχέσεις η έκθεση σημειώνει, ότι “Οι εντάσεις μεταξύ της Τουρκίας και άλλων μελών του NATO έχουν τροφοδοτήσει εσωτερικές συζητήσεις σε ΗΠΑ / NATO, σχετικά με τη συνεχιζόμενη χρήση τουρκικών βάσεων. Ορισμένες αναφορές υποδηλώνουν ότι η εκτεταμένη ή δυνητικά διευρυμένη στρατιωτική παρουσία των ΗΠΑ σε μέρη όπως η Ελλάδα, η Κύπρος και η Ιορδανία μπορεί να συνδέεται με ανησυχίες για την Τουρκία.”

Την ίδια στιγμή, βέβαια, η έκθεση σημειώνει ότι “Ωστόσο, μετά την ανανεωμένη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία, τα συμφέροντα των ΗΠΑ και της Τουρκίας στην αντιμετώπιση των ρωσικών ρεβιζιονιστικών στόχων – συμπεριλαμβανομένης της ακτής της Μαύρης Θάλασσας – φαίνεται να έχουν συγκλίνει με κάποιους τρόπους, καθώς η Τουρκία βοήθησε στην ενίσχυση των αμυντικών δυνατοτήτων της Ουκρανίας παράλληλα με άλλες χώρες του NATO.”

Αναλύοντας τις προθέσεις της τουρκικής κυβέρνησης η έκθεση αναφέρει ότι, “Παρ’ όλα αυτά, οι ηγέτες της Τουρκίας πιθανότατα ελπίζουν να ελαχιστοποιήσουν τις δευτερογενείς επιπτώσεις στην εθνική ασφάλεια και την οικονομία της Τουρκίας και αυτό θα μπορούσε εν μέρει να εξηγήσει τη συνεχιζόμενη δέσμευση της Τουρκίας με τη Ρωσία και τις επιθυμίες της να βοηθήσει στη διαμεσολάβηση της σύγκρουσης.”

Δείχνοντας τις προθέσεις της Ουάσιγκτον έναντι της Τουρκίας, με βάση τις υφιστάμενες εξελίξεις και το νέο γεωπολιτικό σκηνικό, η έκθεση τονίζει ότι, “Μετά την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία στις αρχές του 2022, η δυνατότητα της Τουρκίας να ενισχύσει τις στρατηγικές και στρατιωτικές δυνάμεις του NATO εν μέσω μιας εξελισσό-

μενης ευρωπαϊκής κρίσης ασφάλειας μπορεί να έχει αυξήσει το ενδιαφέρον της κυβέρνησης (ΗΠΑ) να προχωρήσει σε μια συναλλαγή F-16 με την Τουρκία. Ενώ η Τουρκία έχει ενεργήσει πιο ανεξάρτητα από τη Δύση υπό τον Ερντογάν, η μεγάλη στρατιωτική και γεωγραφική της θέση παραμένει σημαντική για τη συμμαχία.”

Η έκθεση είναι αποκαλυπτική και όσο αφορά τη στάση της κυβέρνησης Μπάϊντεν, στις αντιδράσεις μελών του Κογκρέσου για την αναβάθμιση και πώληση F-16 στην Τουρκία. Συγκεκριμένα αναφέρεται, “Απαντώντας στην κριτική για πιθανή πώληση F-16 από 53 μέλη του Κογκρέσου σε επιστολή του Φεβρουαρίου 2022, ένας αξιωματούχος του Στέιτ Ντιπάρτμεντ έγραψε τον Μάρτιο, ότι η υποστήριξη της Τουρκίας στην Ουκρανία ήταν «έναν σημαντικό αποτρεπτικό παράγοντα για κακοήγη επιρροή στην περιοχή, αξιωματούχος πρόσθεσε: “Η κυβέρνηση πιστεύει ότι υπάρχουν, ωστόσο, επιτακτικά μακροπρόθεσμα συμφέροντα ενότητας και δυνατοτήτων της συμμαχίας του NATO, καθώς και συμφέροντα εθνικής ασφάλειας, οικονομικά και εμπορικά συμφέροντα των ΗΠΑ που υποστηρίζονται από τους κατάλληλους αμυντικούς εμπορικούς δεσμούς των ΗΠΑ με την Τουρκία”.

Ενδιαφέρον, παρουσιάζουν και οι επισημάνσεις της έκθεσης για την προοπτική προσέγγισης της Ελλάδας με την Τουρκία.

Συγκεκριμένα αναφέρεται ότι, “Ενώ οι διαφορές Τουρκίας-Ελλάδας παραμένουν, οι εντάσεις υποχώρησαν κάπως στις αρχές του 2023, όταν ο Ερντογάν και ο Μητσοτάκης ανανέωσαν τις επαφές στο πλαίσιο της θετικής διπλωματικής δυναμικής από την ελληνική μετασεισμική βοήθεια προς την Τουρκία. Στη σύνοδο κορυφής του NATO τον Ιούλιο του 2023 στη Λιθουανία, οι δύο ηγέτες συναντήθηκαν και συμφώνησαν να αξιοποιήσουν αυτή τη δυναμική με μια διμερή συνάντηση υψηλού επιπέδου στην Ελλάδα αυτό το φθινόπωρο. Με τους αξιωματούχους των ΗΠΑ να έχουν ήδη κοινοποιήσει μια πιθανή αναβάθμιση των F-16 για την Ελλάδα στο Κογκρέσο το 2017, αποφάσεις των

ΗΠΑ για την ενίσχυση του στόλου F-16 της Τουρκίας θα μπορούσαν να έχουν σημαντικές επιπτώσεις στην ισορροπία ασφαλείας μεταξύ Τουρκίας και Ελλάδας και στις σχέσεις που αφορούν τις τρεις χώρες. Τα τελευταία τρία χρόνια, η Ελλάδα έχει ενισχύσει την αμυντική συνεργασία και τις σχέσεις της με τις Ηνωμένες Πολιτείες και μια σειρά περιφερειακών χωρών όπως η Γαλλία. Ισραήλ και Αίγυπτος. Η ενισχυμένη αμυντική συνεργασία ΗΠΑ-Ελλάδας περιλαμβάνει διευρυμένη στρατιωτική παρουσία των ΗΠΑ και αυξημένες στρατιωτικές δραστηριότητες ΗΠΑ-Ελλάδας και NATO σε ελληνικές εγκαταστάσεις”.

Η έκθεση είναι αποκαλυπτική και για την τακτική της Ουάσιγκτον, έτσι ώστε να αμβλύνει τις αντιδράσεις στη πίεση για την προσέγγιση της Ελλάδας με την Τουρκία.

“Εναρμονίζοντας την άτυπη γνωστοποίηση για τα F-35 για την Ελλάδα με εκείνη για τα F-16 για την Τουρκία, η κυβέρνηση μπορεί να επιδιώκει να καθησυχάσει τους Έλληνες ηγέτες και την κοινή γνώμη ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν ευνοούν την Τουρκία έναντι της Ελλάδας”.

Δείχνοντας το σκεπτικό του συστήματος εξωτερικής πολιτικής και ασφάλειας της Ουάσιγκτον, απέναντι στην Τουρκία, στο νέο γεωπολιτικό σκηνικό, η έκθεση αναφέρει:

“Ταυτόχρονα, η Τουρκία προφανώς επιδιώκει να μειώσει την εξάρτησή της από τη Δύση, καθώς αυτή και άλλες «μεσαίες δυνάμεις» όπως η Σαουδική Αραβία και η Ινδία αναζητούν πλεονεκτήματα σε ένα παγκόσμιο σύστημα με αυξανόμενο ανταγωνισμό μεγάλων δυνάμεων. Η επιθυμία της Τουρκίας για μεγαλύτερη στρατηγική αυτονομία μπορεί εν μέρει να εξηγήσει την προθυμία της να συντονίσει ορισμένες ενέργειες με τη Ρωσία, αν και οι δύο χώρες διατηρούν σημαντικές διαφορές στην Ουκρανία και σε άλλα θέματα. Ένας αναλυτής υποστήριξε ότι τα περισσότερα από τα βασικά προβλήματα ασφαλείας της Τουρκίας γύρω από τα σύνορα και τις ακτές της – που αφορούν τη Συρία, το Ιράκ, την Ελλάδα, την Κύπρο, τη Λιβύη και τον Καύκασο – απαιτούν από αυτήν να ασχοληθεί με τη Ρωσία, το Ιράν και διάφορους άλλους παράγοντες χωρίς μεγάλη βοήθεια από τη Δύση. Η μελλοντική πορεία της εξωτερικής πολιτικής της Τουρκίας θα μπορούσε να εξαρτηθεί εν μέρει από την προθυμία των ηγετών της να διακινδυνεύσουν ρήξεις των παραδοσιακών δεσμών με τις δυτικές δυνάμεις, οικοδομώντας παράλληλα άλλες παγκόσμιες σχέσεις. Η δράση του Κογκρέσου και της εκτελεστικής εξουσίας σχετικά με την Τουρκία και τις γειτονικές της χώρες θα μπορούσε να έχει επιπτώσεις στους διμερείς δεσμούς και τις πολιτικοστρατιωτικές επιλογές των ΗΠΑ στην περιοχή, καθώς και στον στρατηγικό προσανατολισμό της Τουρκίας”.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι παρατίθεται, δήλωση του Τζέικ Σάλιβαν, Συμβούλου Εθνικής Ασφάλειας του Αμερικανού Προέδρου, σύμφωνα με την οποία, η Τουρκία “χαρτογραφεί μια ανεξάρτητη εξωτερική πολιτική, στην οποία όμως μπορούμε να έχουμε μια εποικοδομητική σχέση μαζί

τους”.

Κάνοντας μια γενική εκτίμηση της τουρκικής εξωτερικής πολιτικής, η έκθεση αναφέρει ότι, “Ο στρατηγικός προσανατολισμός της Τουρκίας, ή ο τρόπος με τον οποίο σχετίζεται και ισορροπεί μεταξύ της Δύσης και άλλων παγκόσμιων και περιφερειακών δυνάμεων, αποτελεί σημαντικό ζήτημα για τις Ηνωμένες Πολιτείες. Οι τάσεις στις σχέσεις της Τουρκίας με τις Ηνωμένες Πολιτείες και άλλες χώρες αντικατοπτρίζουν κάποια αλλαγή σε αυτόν τον προσανατολισμό κατά την τελευταία δεκαετία, καθώς η Τουρκία έχει επιδιώξει μεγαλύτερη ανεξαρτησία δράσης ως περιφερειακή δύναμη μέσα σε ένα πιο πολυπολικό παγκόσμιο σύστημα.

Στην έκθεση περιλαμβάνεται και η άποψη, του Τζέιμς Τζέφρι, πρώην πρεσβευτή των ΗΠΑ στην Τουρκία, σύμφωνα με την οποία, μετά την επανεκλογή του προέδρου Ερντογάν τον Μάιο του 2023, η Τουρκία, “πρόκειται να λειτουργήσει ανεξάρτητα και αυτή είναι μια ορθολογική απόφαση, δεδομένου όχι μόνο του μεγέθους και των δυνατοτήτων της Τουρκίας- είναι επίσης λογική από την άποψη των εμπειριών τους”.

Δίνοντας άλλοθι στην αντιδυτική πολιτική της Τουρκίας, η έκθεση αναφέρει ότι, “το ενδιαφέρον των Τούρκων ηγετών να μειώσουν την εξάρτησή τους από τη Δύση για άμυνα και να αποθαρρύνουν τη δυτική επιρροή στην εσωτερική πολιτική τους μπορεί εν μέρει να εξηγήσει την προθυμία τους να συντονίσουν ορισμένες ενέργειες με τη Ρωσία, όπως στη Συρία και με την αγορά από την Τουρκία ενός ρωσικού συστήματος άμυνας-αέρος S-400”.

Όπως τονίζεται, “η Τουρκία και άλλες «μεσαίες δυνάμεις» όπως η Σαουδική Αραβία και η Ινδία αναζητούν πλεονεκτήματα σε ένα παγκόσμιο σύστημα με αυξανόμενο ανταγωνισμό μεγάλων δυνάμεων, εξηγώντας έτσι εν μέρει την τάση τους να αντισταθμίζουν μεταξύ των Ηνωμένων Πολιτειών και άλλων μεγάλων δυνάμεων”.

Για όσους καταλαβαίνουν, η συγκεκριμένη έκθεση αποκαλύπτει τι ακριβώς επιδιώκει η Ουάσιγκτον. Αυτό δεν είναι τίποτα άλλο, από μια προσέγγιση της Ελλάδας με την Τουρκία, με αποκλειστικό στόχο να εξευμενιστεί η Τουρκία του Ερντογάν και να συνεχίσει να εξυπηρετεί τους στρατηγικούς σχεδιασμούς της Αμερικής. Μια προσέγγιση που κάποιος πρέπει να είναι τυφλός για να μην καταλαβαίνει, ότι θα προκύψει μέσα από απώλειες των εθνικών συμφερόντων και της εθνικής κυριαρχίας της Ελλάδας.

*Ο Δημήτρης Γ. Απόκης, είναι Διεθνολόγος, με ειδίκευση στην Αμερικανική Εξωτερική Πολιτική, <https://www.thepresident.gr/2023/08/23/nea-ekthesi-toykogkresoy-gia-tin-politiki-kai-tis-scheseis-ton-ipa-me-tin-toyrkia-grafei-o-dimitris-apokis/?fbclid=IwAR2iV2Ze82EgM5zLb9Si7Nc-RkTp7Ak4ixx5iaSE6mwaUVAmyNsFOKEPg4E>

Ιωάννης Μπαλτζώης: Το Ισραήλ τάσσεται αλληλέγγυο στο πλευρό της Ελλάδος παντοιοτρόπως Αποσπάσματα συνεντεύξεως του Προέδρου ΕΛΙΣΜΕ στην Συντακτική Ομάδα Diplomatic Point

-Στρατηγέ, έχετε ζήσει στο Ισραήλ για καιρό και γνωρίζετε καλά το επίπεδο των διμερών σχέσεων μεταξύ Ελλάδος – Ισραήλ. Πως θα χαρακτηρίζατε τις σχέσεις; Η συνεργασία μεταξύ των δυο χωρών είναι σε καλό επίπεδο; Θα μπορούσαν να αναπτυχθούν περαιτέρω; και σε ποιους τομείς;

Ιωάννης Μπαλτζώης: “Κατ’ αρχήν να πούμε ότι, η Ελλάδα ήταν η μόνη ευρωπαϊκή χώρα που το 1947 ψήφισε εναντίον της ίδρυσης του κράτους του Ισραήλ, λόγω των παραδοσιακών δεσμών της με τον αραβικό κόσμο. Παρότι τον Μάρτιο του 1949 η Ελλάδα αναγνώρισε de facto το Ισραήλ, οι διπλωματικές σχέσεις των Αθηνών με την Ιερουσαλήμ δεν αποκαταστάθηκαν πλήρως παρά μόνο το 1990, επί κυβερνήσεως Κων-νου Μητσοτάκη, όταν η ελληνική πλευρά προχώρησε στην de jure αναγνώριση του ισραηλινού κράτους, αναπτύσσοντας παράλληλα διπλωματικές σχέσεις με την PLO και τους Παλαιστίνιους. Οι σχέσεις μας με το Ισραήλ ήταν καλές και η πολιτική μας ήταν προσεκτική, λόγω των ιδιαίτερων σχέσεων μας με τον αραβικό κόσμο. Παρά την στρατηγική συμμαχία που δημιουργήσε με την Τουρκία την δεκαετία του 90, είχαμε πολύ καλές σχέσεις, στρατιωτική συνεργασία, η οποία αναπτυσσόταν συνεχώς με επαφές και επισκέψεις αντιπροσωπειών και από τις δύο πλευρές. Μετά το περιστατικό, με τον λεγόμενο «Στολίσκο Ελευθερίας», τον Μάιο του 2010, προσωπικό σχέδιο Ερντογάν, όπου προσπάθησε να διασπάσει τον ναυτικό αποκλεισμό της Γάζας, για να αναδειχθεί ο ηγέτης και ο προστάτης του αραβικού και μουσουλμανικού κόσμου, οι σχέσεις Τουρκίας και Ισραήλ διαλύθηκαν και άρχισε μια πορεία επιδείνωσης, απειλών, κατηγοριών και διακοπής των διπλωματικών σχέσεων, μέχρι πρόσφατα (2023), όταν αποκαταστάθηκαν, με ανταλλαγές πρέσβων κλπ. Αιτία, η αιματηρή καταστολή της πορείας του στολίσκου ελευθερίας, από τις Ισραηλινές δυνάμεις, επί του επικεφαλής πλοίου MABI MARMAPA, που προκάλεσαν τον θάνατο 9 τούρκων ακτιβιστών και τον τραυματισμό πάνω από 60 άλλων.

Μετά από αυτό το γεγονός, ο Γεώργιος Παπανδρέου και ο Μπένζαμιν Νετανιάχου αποφάσισαν να αναβαθμίσουν τις σχέσεις των δύο χωρών. Έτσι υπεγράφησαν διάφορες συμφωνίες, οικονομικές, πολιτικές, διπλωματικές και κυρίως στρατιωτικές, που αναβάθμισαν τις σχέσεις σε επίπεδο ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ Συμφωνίας. Οπότε έχουμε άριστες σχέσεις, οι Έ.Δ. των δύο χωρών

συμμετέχουν σε κοινές εκπαιδεύσεις, κοινές ασκήσεις, τα δε Επιτελεία μας είναι σε στενή επαφή και θα λέγαμε ότι είναι ο κυριότερος εταίρος μας στην Αν. Μεσόγειο και Μέση Ανατολή. Βέβαια ο εχθρός του καλού είναι το καλύτερο και θα έλεγα ότι οι σχέσεις μας θα μπορούσαν να γίνουν ακόμη καλύτερες, γιατί έχουμε κοινά συμφέροντα και κοινούς εχθρούς.”

-Εάν εδώ και χρόνια, δεν υπήρχε ο προσκυνηματικός-θρησκευτικός τουρισμός με ένα μεγάλο αριθμό Ελληνορθόδοξων να επισκέπτεται τους Αγίους Τόπους σε ετήσια βάση και το Ισραήλ να έχει κέρδος από αυτό, πόσο διαφορετικά θα ήταν τα πράγματα μεταξύ Ελλάδος και Ισραήλ;

Ι.Μ.:“Μπορεί να επηρεάζει σε ένα βαθμό ο προσκυνηματικός τουρισμός, αλλά σε θέματα γεωστρατηγικής και της εν λόγω υφιστάμενης κατάστασης στην Μέση Ανατολή, οι ηγεσίες του Ισραήλ αντιλαμβάνονται τις εξελίξεις και κατανοούν. Είναι σημαντικό, αλλά όχι ουσιαστικό και κύριο. Να το πούμε διαφορετικά. Το Ισραήλ, μια μικρή αλλά ισχυρή γεωπολιτικά, οικονομικά και ιδιαίτερα στρατιωτικά, μια χώρα περικυκλωμένη από εχθρούς, αναζητά και επιδιώκει να έχει στρατηγικό βάθος, που μόνο η Ελλάδα μπορεί να προσφέρει. Έτσι η στρατιωτική μας συμφωνία, μαζί με όλες τις άλλες είναι αναβαθμισμένη σε επίπεδο στρατηγικής σημασίας, μας έχουν ανάγκη για την επιβίωσή τους, τους έχουμε ανάγκη για την πολιτικο-διπλωματική μας στήριξη στο παγκόσμιο περιβάλλον και το έχουν αποδείξει στην πράξη.”

-Το Ισραήλ πως εκτιμάτε ότι βλέπει τα γεγονότα που εξελίσσονται μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας;

Ι.Μ.:“Το Ισραήλ τάσσεται αλληλέγγυο στο πλευρό της Ελλάδος παντοιοτρόπως, σε οικονομικό, πολιτικό και γεωπολιτικό επίπεδο. Και βοηθά σε κάθε ευκαιρία. Το πανίσχυρο Αμερικανο-ισραηλινό λόμπι και το AIPAC, έχουν συνδράμει παντοιοτρόπως το Ελληνο-αμερικανικό λόμπι και έχουν δώσει μαζί μάχες στους διαδρόμους της εξουσίας στην Ουάσιγκτον. Οι όποιες επιτυχίες μας στις ΗΠΑ, έχουν και την ισχυρή συμμετοχή των αμερικανο-εβραίων και ας μην το ξεχνάμε αυτό.”

-Υπάρχουν κατά την γνώμη σας στοιχεία στην λειτουργία του κράτους του Ισραήλ ειδικά στις Ένοπλες Δυνάμεις και στην συμμετοχή των γυναικών που η Ελλάδα θα έπρεπε να μιμηθεί;

Ι.Μ.:”Βεβαίως και μακάρι να το είχαμε μιμηθεί και να είχαμε πάρει ως υπόδειγμα πολλά πράγματα. Η δημό-

σια διοίκηση είναι εξαιρετική, ο εθελοντισμός είναι υπόδειγμα για πολλές χώρες, η άσκηση καθηκόντων των δημόσιων λειτουργών υποδειγματική. Η εφαρμογή των νόμων και η λειτουργία του κράτους αξιοσημείωτη. Εκεί που είναι εντυπωσιακό είναι η λειτουργία των Ενόπλων Δυνάμεων της (IDF). Το σύστημα εκπαίδευσης, στρατολόγησης, των εφεδρειών και της λειτουργικότητας είναι αξιοθαύμαστο και παίρνουμε πολλά στοιχεία και δεδομένα με τις συνεχείς επαφές και συν ασκήσεις μας αδιαλείπτως, τόσο στην Ελλάδα, όσο και στο Ισραήλ. Ήδη έχουμε εφοδιασθεί με εξαιρετικά και δοκιμασμένα στην πράξη οπλικά συστήματα, τόσο απαραίτητα για την αμυντική μας ικανότητα. Το Ισραήλ έχει προβεί σε πολλές επενδύσεις στην Ελλάδα, όπως το Αεροπορικό Κέντρο στην Καλαμάτα, εξαγορά ελληνικών κρατικών βιομηχανιών, που είχαν απαξιωθεί από εμάς, όπως ΕΛΒΟ, ΕΒΟ, καθώς και ιδιωτικών ισχυρών εταιριών, όπως πρόσφατα η INTRAKOM.

Η θητεία για τους άνδρες είναι 3 χρόνια και για τις γυναίκες περίπου 2 χρόνια. Σε ότι αφορά την θητεία, η προσωπική μου άποψη είναι ότι θα πρέπει να αυξηθεί σε τουλάχιστον 18 μήνες για τους άνδρες, για 6-9 μήνες για τις γυναίκες (υπηρεσία Γραφείου, για να έχουμε περισσότερους μαχίμους) και η κατάταξη στον Στρατό να γίνεται, μόλις τελειώνουν το Λύκειο και μετά τις πανελλήνιες εξετάσεις, όπως στο Ισραήλ και την Κύπρο. Πρώτα στον Στρατό και μετά σπουδές. Όσοι επιτύχουν στα Πανεπιστήμια, διατηρούν την επιτυχία στην Σχολή που επέτυχαν και μετά την στράτευση θα μπορούν να σπουδάσουν όσο θέλουν, απαλλαγμένοι από το άγχος της στράτευσης και των συνεχών αναξιοπρεπών και εθνικά επιζήμιων αναβολών. Άλλο ο στρατιώτης των 18 ετών και άλλο ο στρατιώτης των 30 ετών, με οικογένεια και άλλα προβλήματα. Η δε συνεισφορά των γυναικών είναι απαραίτητη και σημαντική. Αφενός οι γυναίκες καλύπτουν θέσεις γραφείου, αντί των ανδρών, συμβάλλοντας ουσιαστικά στην εθνική μας άμυνα και αφετέρου εκπαιδεύονται σε θέματα αυτοάμυνας και προστασίας και χειραφετούνται και αυτονομούνται ως άτομα ακόμη περισσότερο, πολύ σημαντικό για την σύγχρονη κοινωνία. Μήπως ήλθε η ώρα να μιμηθούμε σε αυτό το θέμα το Ισραήλ και να γίνουμε Ισραήλ για να αντιμετωπίσουμε τους τεράστιους εθνικούς κινδύνους που μας απειλούν;

Τελειώνοντας να πω ότι υπηρετώντας ως Ακόλουθος Άμυνας στο Τελ Αβίβ (2000-2003) και βιώνοντας τις εξελίξεις στην περιοχή (Ιντιφάντα του Αλ Ακτσά), θα έλεγα μετά λόγου γνώσεως, ότι οι Ισραηλινοί μας μοιάζουν πολύ στην συμπεριφορά, στο φαγητό, στην διασκέδαση στην κουλτούρα. Αγαπούν την Ελλάδα, έχουν συγγενικούς δεσμούς ακόμη και επισκέπτονται

την Ελλάδα μαζικά. Τα τραγούδια που ακούν και διασκεδάζουν είναι τα ελληνικά τραγούδια, που τα ξέρουν απέξω και τα τραγουδούν. Κάθε χρόνο γίνονται πολλές συναυλίες με έλληνες τραγουδιστές και έχουμε “sold out”. Γενικά, εμείς, οι Εβραίοι και οι Αιγύπτιοι είμαστε οι αρχαιότεροι λαοί της Αν Μεσογείου, που έχουμε επιβιώσει και μας συνδέουν πολλά.”

Ευχαριστήσαμε θερμά τον Στρατηγό Ιωάννη Μπαλτζώη για τα όσα ενδιαφέροντα μας είπε για τις σχέσεις Ελλάδος – Ισραήλ και επιφυλασσόμαστε να δημοσιεύσουμε και σε μεταγενέστερο χρόνο ακόμα περισσότερα.

Για ακόμη μια χρονιά το NATO συγχαίρει την Τουρκία για την επέτειο της νίκης επί της Ελλάδας στην Μικρά Ασία!

Η ΝΑΤΟϊκή Διοίκηση Χερσαίων Δυνάμεων (LANDCOM), με έδρα τη Σμύρνη, ανήρτησε στον λογαριασμό της συγχαρητήριο μήνυμα στην Τουρκία με αφορμή τον καθιερωμένο εορτασμό σήμερα, 30 Αυγούστου, της λεγόμενης «Ημέρας Νίκης», της επετείου δηλ. που ξεκίνησε η επίθεση των κεμαλικών δυνάμεων και οδήγησε στην ήττα του ελληνικού Στρατού στο Μικρασιατικό Μέτωπο.

Στο μήνυμα της LANDCOM σημειώνεται: «Θα θέλαμε να εκφράσουμε την ευγνωμοσύνη μας στην Τουρκία για τη φιλοξενία μας αυτή την ξεχωριστή ημέρα. Από την ένταξή της στο NATO το 1952, η Τουρκία έχει λάβει μέρος σε πολλές επιχειρήσεις και ασκήσεις και οι στρατιώτες της έχουν πάντα επιδείξει μεγάλο επαγγελματισμό και αποφασιστικότητα. Η Τουρκία και το NATO είναι ισχυρότεροι και ασφαλέστεροι μαζί».

Παρόμοιο μήνυμα είχε αναρτήσει το NATO και πέρυσι την ίδια ημέρα, προκαλώντας την αντίδραση της Αθήνας, με αποτέλεσμα να το διαγράψει στη συνέχεια.

Οι Επικίνδυνες Διαπραγματεύσεις με την Αναθεωρητική Τουρκία

Του Αντιστρατήγου Ιωάννου Αθ. Μπαλτζώη
Προέδρου του ΕΛΙΣΜΕ

Πόλεμος Ένδοξος, Ειρήνης Αισχράς Αιρετότερος (Δημοσθένης)

Οι εκλογές στην Ελλάδα και στην Τουρκία τελείωσαν και οι δύο χώρες έχουν νέες κυβερνήσεις, δηλαδή τις ίδιες ακριβώς, αφού και ο Ερντογάν στην Τουρκία και ο Μητσοτάκης στην Ελλάδα εξελέγησαν «πανηγυρικά» θα έλεγα. Η εκλογή του Ερντογάν δεν ήταν σίγουρη, σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις και στην Ελλάδα, σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις, η εκλογή του Μητσοτάκη δεν θα ήταν τόσο εμφαντική.

Έτσι οι ηγέτες των δύο χωρών, ενισχυμένοι από το εκλογικό αποτέλεσμα και σύμφωνα με τις πληροφορίες που είχαν διαρρεύσει πριν στον τύπο, θα είχαν μια «σπουδαία» ευκαιρία για να επανακινήσουν τις διαπραγματεύσεις για την επίλυση όλων των προβλημάτων των δύο χωρών, μετά την συνάντησή των (χάθηκε το Μητσοτάκης γιοκ του Ερντογάν) στην Σύνοδο του ΝΑΤΟ (11-12 Ιουλίου) στο Βίλνιους της Λιθουανίας. Υπό τις «ευλογίες» των ΗΠΑ και της Γερμανίας, καθόσον ο Μπάιντεν αναφέρθηκε στην συνάντησή με μια δήλωση περί «συνεταιρισμού» των δύο χωρών.

Και από εκεί και πέρα αρχίζουν τα περίεργα και αυτά που μας προβληματίζουν. Στη Σύνοδο του ΝΑΤΟ, κατά απαίτηση της Τουρκίας και με την σιωπηρή συναίνεση της Ελλάδος, η Κυπριακή Δημοκρατία, ανεξάρτητο κράτος, μέλος του ΟΗΕ και της Ε.Ε. «γίνεται» συντεταγμένες, χωρίς την επίσημη ονομασία της, στα επιχειρησιακά σχέδια του ΝΑΤΟ και τα Στενά του Βοσπόρου, Straits κατά την επίσημη ονομασία των στην Συνθήκη του Μοντρέ, γίνονται για την Τουρκία, αλλά και για όποιο κράτος του ΝΑΤΟ επιθυμεί, «Τουρκικά Στενά». Μια αλλαγή, που δεν προβλέπεται, δεν επιτρέπεται και είναι πρωτοφανής, καθόσον οι διάφορες γεωγραφικές περιοχές, αναφέρονται με το γεωγραφικό τους όνομα. Μόνη εξαίρεση είναι αν η γεωγραφική περιοχή είναι και η ονομασία του κράτους, όπως τα «Στενά του Γιβραλτάρ», η «Διώρυγα του Παναμά». Και όμως η Τουρκία, αφού έκανε «γεωγραφικές συντεταγμένες» την Κύπρο, βάπτισε και τα Στενά του Βοσπόρου, Τουρκικά Στενά, προφανώς για μελλοντικές επιδιώξεις.

Και ενώ η αντίδραση της Ελλάδος ήταν μηδενική, οι αναγγελθείσες διαπραγματεύσεις και δη ο πληθυντικός αριθμός των θεμάτων που θα συζητήσουμε μας προβληματίσε ξανά. Επί δεκαετίες, η ελληνική εξωτερική μας πολιτική ήταν, ότι η Ελλάδα αναγνωρίζει μόνο ένα θέμα διαπραγμάτευσης με την Τουρκία, τον καθορισμό της υφαλοκρηπίδος, σήμερα ΑΟΖ, μεταξύ των δύο χωρών, ιδιαίτερα στην περιοχή του Αν. Αιγαίου. Ο πληθυντικός, προφανώς αναφέρεται στα θέματα που χρήζουν διαπραγμάτευσης, κατά τους Τούρκους, που έχουν αποκαλυφθεί από την τουρκική πλευρά, μετά από δύο «μυστικές» συναντήσεις των συμβούλων των δύο πλευρών. Οι Τούρκοι, σε κάθε ευκαιρία μας τόνιζαν με τις δηλητηριώδεις δηλώσεις των, τις απειλές και τις προκλήσεις τα τρία τελευταία χρόνια, ότι αμφισβητούν τα παρακάτω κύρια θέματα:

Το δικαίωμα της Ελλάδος να επεκτείνει τα χωρικά της ύδατα στα 12 ναυτικά μίλια, όπως προβλέπει η UNCLOS, η Συνθήκη για το Δίκαιο της Θάλασσας, που έχει καταστεί εθνικό δικαίωμα και αυτό και μόνο ισχύει για θαλάσσιες διαφορές, απειλώντας μας με πόλεμο (Casus Belli). ΟΛΕΣ οι επάκτιες χώρες το έχουν κάνει, με θλιβερή εξαίρεση την Ελλάδα. Η δε Τουρκία, να αποτελεί θλιβερή εξαίρεση στην παγκόσμια νομιμότητα, αφού δεν έχει υπογρά-

ψει την UNCLOS.

Το ιδιοκτησιακό καθεστώς περίπου 180 (σκόπιμα ακαθόριστος ο αριθμός) νησίδων και βραχονησίδων στο Αιγαίο, καθόσον δεν αναγράφονται ονομαστικά στις Συνθήκες.

Απαιτούν την αποστρατικοποίηση των νήσων του Αν. Αιγαίου, γιατί δεν προβλέπεται το σημερινό καθεστώς από την Συνθήκη της Λοζάνης.

Να αναγνωριστεί η Μουσουλμανική Μειονότητα της Θράκης, (και των Δωδεκανήσων) ως Τουρκική και οι Μουφτήδες να εκλέγονται από τους Έλληνες Μουσουλμάνους της Θράκης. Να αναθεωρηθεί η Συνθήκη της Λοζάνης.

Περίληπτικά να αναφέρουμε ότι:

Το Casus Belli είναι παράνομο και απαγορεύεται από τον Καταστατικό Χάρτη του ΟΗΕ.

Η Ελλάδα δεν ασκεί το αναφαίρετο δικαίωμα της επέκτασης των χωρικών υδάτων, λόγω φοβικών συνδρόμων του πολιτικού προσωπικού της.

Η Συνθήκη της Λοζάνης (24 Ιουλίου 1923), δεν μπορεί να αναθεωρηθεί νομικά με κανένα τρόπο.

Το ιδιοκτησιακό καθεστώς των νήσων είναι απόλυτα σαφές, αφού η Συνθήκη της Λοζάνης αναφέρει: Όλα τα νησιά, νησίδες κλπ, που ευρίσκονται σε απόσταση 3 μιλίων και ΔΥΤΙΚΑ από τις μικρασιατικές ακτές ΑΝΗΚΟΥΝ στην Ελλάδα, όσα είναι ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ανήκουν στην Τουρκία.

Η Τουρκία δεν έχει κανένα δικαίωμα να ομιλεί για τα Δωδεκάνησα. Τα νησιά δόθηκαν στην Ελλάδα με την Συνθήκη των Παρισίων το 1947, από την ηττημένη κατά τον Β'ΠΠ, Ιταλία.

Τα Δωδεκάνησα είχαν παραχωρηθεί από την Τουρκία στην Ιταλία, με την Συνθήκη της Λοζάνης (άρθρο 15) και την Ιταλο-τουρκική Συμφωνία του 1932.

Το δικαίωμα της αυτοάμυνας μάς το παρέχει το άρθρο 51 του Καταστατικού Χάρτη του ΟΗΕ. Η Ελλάδα εξετίμησε, ότι τα νησιά πρέπει να προστατευθούν από την Τουρκία λόγω της διάταξης απέναντι από τα νησιά μας της Τουρκικής Στρατιάς Αιγαίου, με τον μεγαλύτερο αποβατικό στόλο της Ευρώπης, και ως απόρροια της εισβολής στην Κύπρο.

Η Συνθήκη της Λοζάνης αποκαλεί την μειονότητα της Θράκης Μουσουλμανική, κατά απαίτηση των Τούρκων το 1923. Μετά την επιστροφή του Έλληνα πρωθυπουργού από το Βίλνιους, σε συνέντευξη του σε τηλεοπτικό σταθμό έριξε και την βόμβα, σε μια αποστροφή του λόγου του «περί υποχωρήσεων από κάποιες θέσεις, οι οποίες μπορούν να αποτελούν την αφετηρία μιας διαπραγμάτευσης». Δηλαδή, πριν από μια διαπραγμάτευση, η μια πλευρά κάνει λόγο για υποχωρήσεις, κάτι αδιανόητο για την θεωρία των διαπραγματεύσεων διεθνώς, ένδειξη αδυναμίας, ολέθριο σφάλμα για τα εθνικά μας θέματα. Στάση και συμπεριφορά αδυναμίας και ηττημένου προκαταβολικά, που φυσικά δεν έχει συμβεί και δεν θα επιτρέψει ποτέ ο ελληνικός λαός να συμβεί. Τέλος να επισημάνουμε στον κ. πρωθυπουργό, ότι διαπραγματεύεται τα ιερά και όσια της πατρίδας, τα οποία ανήκουν στο Ελληνικό Έθνος και την Ιστορία του και να είναι πιο πολύ προσεκτικός στον δημόσιο λόγο, διότι απέναντι караδοκεί ένας αρπακτικός κλώνος του Απίλα.

Παράθυρο ευκαιρίας η παράθυρο Εθνικής προδοσίας;

Του καθηγητού Ι. Θ. Μάζη

Ειδικό Αφιέρωμα: Ένας χρόνος μετά την Ρωσική εισβολή στην Ουκρανία

Γνωρίζουμε –οι παροικούντες την διεθνολογική Ιερουσαλήμ– ότι στις ημέρες μας ο δημόσιος διάλογος σε σχέση με την διαδικασία επανενάρξεως του διαλόγου με την Τουρκία εστιάζεται (καλώς ή κακώς) σε συγκεκριμένα ζητήματα, ένα εκ των οποίων είναι η διαδικασία της Χάγης. Το μέγα ερώτημα είναι εάν θα πρέπει να προσφύγουμε εις την Χάγη και, εάν ναι, τότε με ποιες προϋποθέσεις και με ποιες κόκκινες γραμμές κ.λπ.

Δεν θα υπεισέλθω, φυσικά, στο νομικό μέρος του θέματος. Ο λαμπρός συνάδελφος καθηγητής του Διεθνούς Δικαίου και πρώην πρέβυς της χώρας μας στο Στρασβούργο κος Στέλιος Περράκης είχε και παλαιότερα γράψει μία εξαιρετική μονογραφία για το Διεθνές Δικαστήριο στην Χάγη¹, αλλά και σχετικά πρόσφατα (2012)² δημοσίευσε ένα εμπειριστατωμένο άρθρο στο Foreign Affairs για την προσφυγή στο ΔΔΧ. Πρόσφατα, και ο εκλεκτός συνάδελφος κος Χρήστος Ροζάκης έγραψε και πάλι γι' αυτό. Όπως και άλλοι...

Επιτρέψτε μου μία παρατήρηση, καθαρά γεωπολιτική, η οποία όμως εμπεριέχει και σημαντικά στοιχεία της νομικής ανάλυσης. Όπως και επιβάλλεται, άλλωστε. Πως αλλιώς;

Αφορμή λαμβάνω κυρίως από κείμενα που έχουν δει το φως της δημοσιότητας εσχάτως από ομάδες συναδέλφων και από ανεξάρτητους σχολιαστές (κυρίως στην έγκριτη εφημερίδα «ΤΑ ΝΕΑ», αλλά και αλλαχού), από την σχολή σκέψης των ιδρυμάτων εξωτερικής πολιτικής (εγκατεστημένων εν Ελλάδι) και άλλων που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο συγκλίνουν μεταξύ των. Μέσω των κειμένων αυτών προβάλλεται, μεταξύ άλλων, η θέσις ότι κατά την παρούσα συγκυρία «ανοίγει ένα εξαιρετικό, μοναδικό (!) παράθυρο ευκαιρίας» (!), που δεν θα πρέπει να απωλεσθεί, ώστε να επιλυθεί, με όποιον τρόπο είναι εφικτό, το πρόβλημα της οριοθετήσεως της Υφαλοκρηπίδας και της ΑΟΖ (καθόσον τα όρια είναι ή θα είναι κοινά), ώστε, «κλείνοντας τα θέματα» με την Τουρκία, να ξεκινήσει μία περίοδος καταλλαγής, ελλείψεως απειλών και εντάσεων, «που θα οδηγήσει σε μια εποχή ευημερίας και ειρήνης στην περιοχή». Εικάζουν οι ανωτέρω –για να μην πω ότι θεωρούν δεδομένο– ότι το κόστος μιάς επιλύσεως του επιμέρους ζητήματος είναι αποδεκτή, εφόσον, κατ' αυτόν τον τρόπο, ουσιαστικώς θα κλείσουν τα εκκρεμή ζητήματα, καθιστώντας έτσι το παράθυρο πραγματική ευκαιρία για μια νέα εποχή στις ελληνοτουρκικές σχέσεις.

Μάλιστα, εμπνεόμενη προφανώς από τον συλλογικό συγγραφικό οίστρο, μία συγγραφική τετράς έφθασε να υποστηρίξει ότι η κακοδαιμονία που μας προκάλεσε η μη κατάληξις επί τόσες δεκαετίες σε λύση του θέματος της Υφαλοκρηπίδος προκάλεσε τις υπέρογκες εθνικές αμυντικές δαπάνες, που τις υπολόγισε (με την απαιτούμενη, μάλιστα, διόρθωση) στο ύψος του δημοσίου χρέους, υπαιτισσομένη (αν και όχι δηλώνοντάς το ρητώς) ότι, αν σπεύσουμε να δεχθούμε την ρύθμιση του θέματος, προφανώς με τους δυσμενείς όρους που προτείνονται από την άλλη πλευρά (καθόσον το ύψος του κειμένου υπονοεί ότι η ευθύνη για την μη έως τώρα εξεύρεση λύσεως βαρύνει μόνον την «σκληρή» «εθνική» (sic) γραμμή της Αθήνας, εδώ και πέντε σχεδόν δεκαετίες, απαλλάσσοντας παντελώς την Άγκυρα και τις

γεωστρατηγικές επιδιώξεις της, τις οποίες φαίνονται να αγνοούν είτε αυτές να μην απασχολούν διόλου την αναλυτική σκέψη της τετράδος των εκλεκτών συγγραφέων· ειλικρινά δεν ξέρω τι είναι οδυνηρότερον...), αυτό θα απαλλάξει την χώρα μας από την ανάγκη υιοθέτησεως αντιστοίχων στρατιωτικών δαπανών εις το εγγύς ή το άμεσο μέλλον, καθόσον ο μοναδικός παράγοντας που τις επέβαλε (το εκκρεμές, νομικό τυπικώς, ζήτημα της οριοθετήσεως της υφαλοκρηπίδος στο Αιγαίο), θα έχει εξαλειφθεί οριστικώς.³

Ειλικρινώς, εάν εις εξωγήινος κάτοικος του Γαλαξία μας διάβαζε το συγκεκριμένο κείμενο για τα όσα έχουν συμβεί σε αυτόν τον τόπο τις τελευταίες 5 δεκαετίες, θα απορούσε πως αυτήν την τόσο... απλή λύση δεν την εσκέφθησαν: 1) όλοι οι ένοικοι του Μαξίμου τόσα χρόνια, 2) τόσοι λαμπροί διπλωμάτες που πέρασαν από το ελληνικό ΥΠΕΞ ή 3) το ΥΠΕΘΑ ή 4) το Υπουργείο Υγείας και Πρόνοιας, και κυρίως 5) το Υπουργείο Οικονομικών, καθώς και γενικώς 6) τόσες πολιτικές προσωπικότητες, που συνεκρότησαν και συνεδρίασαν επί δεκαετίες σε τόσα ΚΥΣΕΑ!

Εκπλήσσομαι, πάντως, διά το ότι μεταξύ των μελών της συγγραφικής ομάδος συγκαταλέγονται και πολύ σοβαροί συνάδελφοι, που θεωρώ ότι μάλλον δεν εμελέτησαν ενδελεχώς το όλον κείμενο και παρόλα αυτά το συνυπέγραψαν, προσδίδοντας –άθελά τους– κύρος και σοβαρότητα εις τις απολύτως μη ρεαλιστικές θέσεις του. Δεν θα πω «αναλύσεις», διότι ο όρος, δυστυχώς, χάνει το νόημά του.

Η ερώτησή μου είναι απλή και γεωπολιτικής φύσεως. Ορθολογικώς γεωπολιτική, όπως άλλωστε η επιστήμη της Γεωπολιτικής απαιτεί:

Πόθεν το γνωρίζουν, πως είναι σίγουροι και το εκλαμβάνουν ως δεδομένο της εκθέσεώς των και του περαιτέρω σχεδιασμού των, όσοι αναλυτές συνάδελφοι θεωρούν ότι η Τουρκία, μόλις εισπράξει το δήθεν επίδικον του κατευνασμού του «παράθυρου ευκαιρίας» (sic), αντί να το σεβαστεί και αντί να ικανοποιηθεί, και έτσι να «κάτσει φρόνιμα» για τον επόμενο «αιώνα» του μέλιτος, δεν θα σπεύσει να εγείρει και νέες αξιώσεις με νέες απειλές και νέες προκλήσεις; Ειδικά εφόσον είδε ότι οι προηγούμενες (τόσο με την ίδια, αλλά και με άλλους, όπως με τα Σκόπια ή με την Κύπρο κ.λπ.) της απέφεραν απτά δικαιικά, διπλωματικά και, εν τέλει, γεωπολιτικά οφέλη;

Από που αντλούν αυτήν την σιγουριά, έχοντας δεδομένο, άλλωστε, ότι αυτός ήταν ουσιαστικά ο λόγος που τόσοι άλλοι Πρωθυπουργοί με ισχυρή μάλιστα εντολή (Κωνσταντίνος Καραμανλής, Α. Παπανδρέου, Κ. Μητσοτάκης, Κ. Καραμανλής, Α. Σαμαράς), ακόμη και οι πλέον διατεθειμένοι να «κατευνάσουν» νεότεροι (Σημίτης, Τσίπρας) δεν απεδέχθησαν τελικώς την ίδια ρύθμιση, κατά το παρελθόν;

Και, μάλιστα, η ερώτησής μου δεν είναι απλώς μια καλόπιστη απορία ενός γεωπολιτικώς ανησυχούντος, αλλά είναι μια εύλογη ανησυχία, που ερείδεται στην προιστορία της τουρκικής ιμπεριαλιστικής συμπεριφοράς όχι απλά ετών ή δεκαετιών αλλά –θα έλεγα– ... αιώνων! Τόσων, μάλιστα, αιώνων όσων τροφοδοτούν το νεο-οθωμανικόν διακύβευμα των Τούρκων αναθε-

ωρητών και «πηδαλιούχων» της Τουρκίας. Να υπενθυμίσω μόνο το πως ο νέος Τούρκος ΥΠΕΞ, Χακάν Φιντάν, κατά την τελετή παράδοσης παραλαβής του ΥΠΕΞ, ανέφερε ότι αναλαμβάνει το «οφφίκιο» του ΥΠΕΞ, κατονομάζοντάς το με την παλαιά οθωμανική και όχι την σύγχρονη τουρκική ορολογία.

Αυτές οι αξιώσεις δεν εικάζονται μόνον, αορίστως ή ακόμη και αυθαίρετως. Έχουν ήδη διατυπωθεί ρητώς και επισήμως εκ μέρους της Τουρκίας στο πλαίσιο διερευνητικών επαφών, και μάλιστα, για να γίνω συγκεκριμένος, σε αυτές του 2002-3, επί Πρωθυπουργίας Κ. Σημίτη και ΥΠΕΞ του Γ.Α.Π, μεταξύ του αιμνήστου –πλέον– πρέσβευς κου Αναστασίου Σκοπελίτη και του Τούρκου αντιστοίχου του, κου Ουγούρ Ζιγιάλ, μόνιμου υπ-πουργού Εξωτερικών, με νομικό σύμβουλο τον Ντενίζ Μπου-λούκμπασι. Σε αυτές, είχε περίπου συμφωνηθεί εν πολλοίς το πλαίσιο της οριοθετήσεως, όπου: «Μετά από 18 γύρους συζη-τούνταν διάφορα σενάρια μερικής επέκτασης των χωρικών υδά-των μεταξύ 8 και 10 ναυτικών μιλίων για το Αιγαίο, ενώ οι ηπειρωτικές ακτές θα είχαν 12 ναυτικά μίλια. Αναλόγως θα προ-σαρμοζόταν ο εθνικός εναέριος χώρος», όπως σημειώνει η Νε-φέλη Λυγερού, «Διερευνητικές επαφές: Το μυθιστόρημα της ελ-ληνοτουρκικής διαπραγμάτευσης», SLPRESS.gr

Και παρ' όλα αυτά, η τουρκική πλευρά δεν αρκέστηκε σε αυτά αλλά τόνισε ότι αυτή η κατάληξη δεν την δεσμεύει για να συνεχίσει να εγείρει και τα συναφή «παρεμπύπτοντα» ζητήματα των υπόλοιπων διεκδικήσεων της⁵. Αποτέλεσμα, η ελληνική πλευρά, όπως αναμενόταν άλλωστε, έκανε πίσω, διότι αυτό ξε-περνούσε το αποδεκτό όριο γεωπολιτικής σκοπιμότητας και, άρα, πολιτικής «ανοχής» της τότε ελληνικής Κυβερνήσεως⁶ για την όλη διαπραγμάτευση. Αυτό αποκάλυψε από το 2006 με το σημαντικό του άρθρο με τίτλο «Στα πρόθυρα της Χάγης το 2003» στη Καθημερινή της 4ης Ιουνίου 2006 ο έγκριτος δημοσιογράφος Σταύρος Λυγερός, ο οποίος, μάλιστα, και μας το υπενθυμίζει έκτοτε σε τόσες συνεντεύξεις ή κείμενά του.

Το γεωπολιτικό συμπέρασμα το προκύπτει από την με-λέτην της εν λόγω περιπτώσεως είναι ότι οι Τούρκοι, φυσικά, εγνώριζαν ότι η «Αθήνα» (ακόμη και η «Αθήνα» των Σημίτη – Γ.Α.Π) δεν θα εδέχετο κάτι παρόμοιον. Προτίμησαν, λοιπόν, να τινάζουν στον αέρα ο,τι είχαν κερδίσει έως εκείνην την στιγμή για έναν πολύ απλό λόγο: ΔΕΝ ήταν και συνεχίζει ΝΑ ΜΗΝ είναι αποδεκτό για την Τουρκία το οριστικό «κλείσιμο» των ελληνο-τουρκικών ακόμη και με μια ικανοποιητική (για την τουρκική πλευρά) συμφωνία για την Υφαλοκρηπίδα (ΙΑΟΖ). Θέλουν πολλά παραπάνω. Και τότε, και σήμερα. Το έχουν, άλλωστε, μετέπειτα εκφράσει με το δόγμα της Γαλάζιας Πατρίδας και του συναφούς Γαλάζιου Ουρανού.

Άρα;

Άρα, όποιος στην Αθήνα ή αλλού ονειρεύεται, ειδικά «σήμερα», ένα παράθυρο τάχα ευκαιρίας, με μία «ρεαλιστική – κατευναστική» συμφωνία για την Υφαλοκρηπίδα – ΑΟΖ με την Τουρκία, όπου η Ελλάδα θα ...«ματώσει» μεν, αλλά η όποια ... θυσία θα ...αξίζει (sic) ως κίνηση αποδεκτού κόστους – προσ-δοκώμενου οφέλους, καθόσον θα αρκεί για να έχει ικανοποιήσει και, άρα, «εξευμενίσει» για καλά το αδηφάγο αναθεωρητικό «θηρίο» και, έτσι, θα γλιτώσει οριστικά από τις μεγαλοϊδεατικές βλέψεις της Τουρκίας, πλανάται πλάνην οικτράν!

Και εδώ ακριβώς εδράζεται και ο όποιος προβληματι-σμός κάποιων εξ ημών για την προοπτική της Χάγης (ίσως όχι όλων, καθόσον αρκετοί άλλοι είναι εκ προοιμίου και καθολικά

αντίθετοι, μία άποψη που σαφώς δεν υιοθετώ).

«Εμείς» –«οι Άλλοι»– προβληματιζόμαστε, όχι φυσικά διότι δεν έχουμε εμπιστοσύνη στο Διεθνές Δίκαιο εν γένει, ή και στον ύπατο διεθνή δικαιοδοτικό θεσμό του ΔΔΧ, ούτε βέβαια και διότι αμφισβητούμε την δικαιοδοτική (με βάση το ΔΔ) επίλυση μίας διεθνούς νομικής διαφοράς, όπως την αντιλαμβάνεται η Αθήνα εδώ και δεκαετίες. Άλλωστε, είναι παλαιά και παγιωμένη (ίσως με κάποιες αμυδρές εξαιρέσεις) η θέση της εξωτερικής πο-λιτικής της Αθήνας, ότι επιθυμεί και υποστηρίζει την ρύθμιση της μίας και μόνης ελληνοτουρκικής διαφοράς με βάση το Διεθνές Δίκαιο. Τόσο της ημετέρας με την Τουρκία όσο και όλων των άλλων, αδιακρίτως, διεθνώς, με πρώτο και καλύτερο το Κυ-πριακό, αλλά και άλλα διεθνή εκκρεμή ζητήματα, όπως η επί της αρχής υποστηρικτική της Ελλάδας στάσις έναντι της δεχθείσας την έντονη ρωσική εισβολή Ουκρανίας.

Η ένστασή μας είναι καθαρά γεωπολιτικού χαρακτήρος και αφορά στο ότι διαφαίνεται ότι επιχειρείται να χρησιμοποιηθεί η Χάγη ως «πλυντήριο» μίας επιμέρους διευθετήσεως κατευνα-στικού χαρακτήρος με την Τουρκία, αποβλέποντας στην «ορι-στική» (sic) ικανοποίηση των όποιων άλλων επεκτατικών της βλέψεων στην περιοχή.

Με απλά λόγια, η ένσταση στην Χάγη δεν αφορά την έλλειψη σεβασμού ως προς την ίδια, ως διεθνή δικαιοδοτικό θεσμό αλλά απηχεί την έντονη ανησυχία μας για την προοπτική χρήσεως της ως ενός δεσμευτικού μηχανισμού μη αναστρέψιμων και καθαρά ετεροβαρών παραχωρήσεων της Ελλάδας έναντι της Τουρκίας επί τη βάσει φρούδων κατευναστικών προσδοκιών μίας σαθρής μελλοντικής ειρήνης και ψευδεπίγραφης σταθερό-τητας μεταξύ των δύο πλευρών του Αιγαίου, κυρίως, δε, και στην Ανατ. Μεσόγειο, η οποία για μας θα πρέπει ασυζητήτ να περι-λαμβάνει και την Κύπρο, που ιδίως στο σημερινό γεωστρατηγικό περιβάλλον δεν δύναται να απαλειφθεί από την εξίσωση των ελ-ληνοτουρκικών σχέσεων.

Αυτά, για να μην έχουμε παρεξηγήσεις ηθελημένες ή μη, σε σχέση με το αν και κατά πόσο η προοπτική της Χάγης μας βρίσκει σύμφωνους ή όχι.

Φυσικά και μας βρίσκει σύμφωνους, αλλά όχι με τον κατευναστικό και, άρα, γεωπολιτικώς αυτοκτονικόν τρόπο που εισηγούνται και υποστηρίζουν οι καλοί συνάδελφοι των διαφό-ρων «δεξαμενών διεθνολογικής σκέψεως».

Άρα συμπερασματικά, «ναί», την ανάλυση και εκτίμηση του δικαιοκού πλαισίου διαπραγματεύσεως της μίας και μόνης (κατά την Αθήνα, τουλάχιστον, μέχρι σήμερα...) νομικής διαφο-ράς με την Τουρκία (για την οριοθέτηση Υφαλοκρηπίδος – ΑΟΖ και την κατάρτιση της δεούσης νομικής επιχειρηματολογίας), αυτήν θα πρέπει να την συνθέσουμε με βάση, φυσικά, την επι-στήμη του Διεθνούς Δικαίου. Η αξιολόγηση, όμως, του όποιου κόστους (από πιθανές «παρεκκλίσεις/υποχωρήσεις» από αυτήν την πιθανή στάση των Αθηνών), η στάθμιση του όποιου οφέλους και η απόφαση περί της όποιας σκοπιμότητος αποδοχής ή απορρίψεως των τουρκικών απαιτήσεων θα πρέπει πάντοτε να γίνεται μέσω της γεωπολιτικής σταθμίσεως κόστους – οφέλους, αξιολογώντας την γεωπολιτική πραγματικότητα του Συμπλόκου της Μεσογείου, Κεντρικής Ασίας, Ευξείνου Πόντου και Ευρυτέρας Μέσης Ανατολής και της εξ αυτής προκυπτούσης γεωστρατηγικής συγκυρίας.

Και, δυστυχώς, αυτήν την ολιστική διάσταση αναλύ-σεως δεν την πολυδιακρίνω στις απόψεις των όποιων «προθύ-

μων» να εφαρμόσουν την συνοπτική και με κάθε τρόπο κατευναστική επιλογή, καθόσον δεν διακρίνεται να την έχουν σταθμίσει επαρκώς, συναρτώντας την στην ευρύτερη γεωστρατηγική συγκυρία του συγκεκριμένου γεωπολιτικού συμπλόκου της περιοχής μας.

Όπερ και η ανησυχία μου/μας..., η οποία συντάσσεται με τις ανησυχίες και άλλων διεθνών και εγχωρίων παραγόντων. Και στην Αθήνα, αλλά θα έλεγα και στο Παρίσι. Και αλλαχού...

Η υιοθέτηση μίας αναλόγου, αδιακρίτως και κυρίως αλογίστως κατευναστικής προσεγγίσεως συνιστά και εγγενές μεθοδολογικό και επιστημονικό σφάλμα, αλλά και μία κατά μείζονα λόγο ατυχή διπλωματική – εθνική επιλογή, που φοβούμαι ότι θα οδηγήσει με μαθηματική ακρίβεια σε μία ιστορικών διαστάσεων και, πάντως, μη αναστρέψιμη απομείωση των συμφερόντων του κοινού (φαντάζομαι) εθνικού «εντολέα» μας...

Του ελληνικού Λαού... Του Ελληνισμού, εν γένει, σε Ελλάδα, σε Κύπρο, αλλά και στην ευρύτερη διασπορά! (που εσχάτως απέκτησε και δικαίωμα ψήφου, άρα νομιμοποιείται πλέον να έχει λόγο στα κοινά!)

* Ο Ι. Θ. Μάξης είναι ομ. καθηγητής Οικονομικής Γεωγραφίας και Γεωπολιτικής, ΕΚΠΑ

Σημειώσεις:

1 <https://www.politeianet.gr/books/9789601505644-perrakis-estelios-ant-n-sakkoulas-to-diethnes-dikastirio-ton-inomenon-ethnon-65577>.

2 Στέλιος Περράκης, «Η Ελλάδα και η Χάγη: Υφαλοκρηπίδα, Κυπριακό, Σκόπια και γερμανικές αποζημιώσεις», Foreign Affairs, Hellenic edition, 14/12/2012 (<https://foreignaffairs.gr/articles/69086/stelios-perrakis-i-ellada-kai-i-xagi?page=show>).

3 «...Για το μείγμα εσωτερικής (αποτροπή) και εξωτερικής (ανάσχεση) εξισορρόπησης, δαπανούμε τεράστιους πόρους και πάρα πολύ διπλωματικό κεφάλαιο. Υπολογίζεται ότι δαπανούμε περίπου το 4% του ΑΕΠ κατά μέσον όρο τα τελευταία 50 χρόνια για την Άμυνα. Σε σημερινές τιμές, έχουμε δαπανήσει συνολικά κοντά στα 400 δισ. ευρώ (όσο ακριβώς είναι σήμερα το δημόσιο χρέος)! Είναι, λοιπόν, πιθανό η κούρσα εξοπλισμών, που ξεκίνησε λόγω της διαφοράς μας για την υφαλοκρηπίδα, να έχει κοστίσει μέχρι σήμερα περισσότερο από το οποίο προσδοκώμενο κέρδος θα μας απέφεραν τυχόν πλουτοπαραγωγικοί πόροι της υφαλοκρηπίδας. Επιπλέον, υπάρχει και το κόστος των ευκαιριών. Αν αυτό το ποσό επενδυόταν στο κράτος πρόνοιας, στις υποδομές και σε άλλους κοινωνικώς σκοπούς, θα μπορούσε να παραγάγει πολλαπλάσιο αποτέλεσμα σε οικονομία και κοινωνία. Επιπλέον, σε λίγα χρόνια δεν θα έχουν νόημα τα κοιτάσματα υδρογονανθράκων, ακόμη και αν αυτά υπάρχουν και είναι εκμεταλλεύσιμα, λόγω της κλιματικής κρίσης και συνακόλουθα της αναπόφευκτης πράσινης μετάβασης. ...», Αλέξανδρος Διακόπουλος, Πέτρος Λιάκουρας, Κώστας Υφαντής, Κωνσταντίνος Φίλης,

«Ελληνοτουρκικά: Ιχνηλατώντας τον δρόμο για την Χάγη», Εφημερίδα «Καθημερινή», 30.07.2023 (<https://www.kathimerini.gr/politics/562544773/ellinotourkika-ichnilatontas-ton-dromo-gia-ti-chagi/4> Νεφέλη Λυγερού, «Διερευνητικές επαφές: Το μυθιστόρημα της ελληνοτουρκικής διαπραγματεύσεως», SLPRESS.gr, 12/10/2020 (<https://slpress.gr/ethnika/diereynitikes-epafes-to-mythistorima-tis-ellinotourkikas-diapragmateysis/>).

5 «...Συγκρινόμενο μ' αυτήν την πάγια θέση, το συνυποσχητικό εκείνο συνιστούσε μια μεγάλη ελληνική υποχώρηση. Σ' αυτό, επίσης, αναφερόταν ρητά ότι οι δύο πλευρές συναινούν να επιλυθούν από το Διεθνές Δικαστήριο και όλα τα "παρεμπόμποντα ζητήματα". Ας σημειωθεί ότι η Αθήνα δεν έθεσε θέμα στην Αγκυρα να αναγνωρίσει την γενική δικαιοδοσία του Δικαστηρίου. Όταν ο Αναστάσιος Σκοπελίτης είχε ζητήσει διευκρινίσεις για το ποια είναι τα «παρεμπόμποντα ζητήματα», ο συνομιλητής του είχε αποφύγει να τα κατονομάσει, δηλώνοντας γενικώς ότι «η Αγκυρα θα έχει το δικαίωμα να θέσει όποιο ζήτημα αυτή νομίζει». Και, βεβαίως, το Δικαστήριο θα κρίνει εάν αυτά που θα τεθούν από την τουρκική πλευρά είναι ή όχι "παρεμπόμποντα". Ο Τούρκος πρέσβυς, μάλιστα, αποσαφήνισε ότι η χώρα του θα διατηρήσει ακέραιες τις θέσεις της, εάν το Δικαστήριο τα κρίνει "μη παρεμπόμποντα" και αρνηθεί να γνωμοδοτήσει επί της ουσίας...», Σταύρος Λυγερός, «Τι πρόβλεπε η παρ' ολίγο συμφωνία στις διερευνητικές – Ένα επίκαιρο ρεπορτάζ από το παρελθόν», SL-Press.gr, 25/01/2021 (<https://slpress.gr/ethnika/ti-provlepe-i-par-oligo-symfonia-stis-diereynitikes-ena-epikairo-reportaz-apo-to-parelthon/>).

6 «...Σύσκεψη για Χάγη Αποδοχή του συγκεκριμένου πλαισίου διευθέτησης αποφασίστηκε σε μυστική σύσκεψη που έγινε στο Μέγαρο Μαξίμου, τον Δεκέμβριο του 2003. Συμμετείχαν ο Κώστας Σημίτης, ο Γιώργος Παπανδρέου, ο γενικός γραμματέας του Υπουργείου Εξωτερικών, Χάρης Παμπούκης, ο διευθυντής του πρωθυπουργικού γραφείου Νίκος Θέμελης, ο υφυπουργός Εξωτερικών Χρήστος Ροζάκης και οι πρέσβεις Σωτηρόπουλος και Σκοπελίτης. Στην σύσκεψη εκείνη έγινε αποτίμηση της πορείας των διερευνητικών επαφών μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας. Εκτιμήθηκε ότι υπήρχε σοβαρή και ουσιαστική προσέγγιση μεταξύ των δύο πλευρών για την υπογραφή συνυποσχετικού για προσφυγή στην Χάγη σχετικά με την οριοθέτηση της υφαλοκρηπίδας...», Νεφέλη Λυγερού, «Διερευνητικές επαφές: Το μυθιστόρημα της ελληνοτουρκικής διαπραγματεύσεως», SL-PRESS.gr, 12/10/2020 (<https://slpress.gr/ethnika/diereynitikes-epafes-to-mythistorima-tis-ellinotourkikas-diapragmateysis/>). Έτσι αποφασίστηκε ότι η Ελλάδα μπορεί να συζητήσει με το τουρκικό αίτημα για επιλεκτική επέκταση των χωρικών της υδάτων στο Αιγαίο, αλλού 6 μίλια, αλλού 8, αλλού 10 και αλλού 12 μίλια. Προσπελάστηκε: energia.gr

Πηγή: i-epikaira.blogspot.com

*One baby is a patient baby, and waits indefinitely until its mother is ready to feed it.
The other baby is an impatient baby and cries lustily, screams and kicks
and makes everybody unpleasant until it is fed.
Well, we know perfectly well which baby is attended to first.
That is the whole history of politics.*

Emmeline Pankhurst,
British political activist

Η πυρηνική απειλή ήταν πάντα εκεί, απλώς δεν την βλέπαμε...

Του καθηγητού Κωνσταντίνου Γρίβα

Έχει σπάσει τα ταμεία σε όλο τον κόσμο η ταινία “Oppenheimer”, για την ζωή του πατέρα της ατομικής βόμβας Robert Oppenheimer και θεωρείται ως μία από τις επιτυχημένες εμπορικά ταινίες του 2023. Θεωρείται πως στην επιτυχία του “Oppenheimer” συνέβαλε και η εισβολή στην Ουκρανία, καθώς κατά πολλούς αυτός ο πόλεμος επανάφερε στο προσκήνιο την πυρηνική απειλή.

Τελευταία η εξέλιξη στο πυρηνικό πεδίο είναι πως η Ρωσία έχει θέσει σε πολεμική ετοιμότητα τους νέους υπερπυραύλους RS-28 SARMAT (γνωστούς και ως SATAN) που μπορούν να φέρουν κεφαλή με 10 πυρηνικές βόμβες και να χτυπούν μέχρι και 10 στόχους στον πλανήτη. Σύμφωνα με την Rebecca Koffler, πρόεδρο του Doctrine & Strategy Consulting, το Κρεμλίνο στέλνει μήνυμα στην Δύση πως «η πυρηνική απειλή για την Ουκρανία παραμένει στο τραπέζι», αν και επεσήμανε πως η Ρωσία δεν θα χρησιμοποιήσει πρώτη πυρηνικά, εκτός αν δει “σημάδια” πως οι ΗΠΑ, το NATO, ή η Βρετανία ετοιμάζονται να την πλήξουν πρώτες.

Πάντως, η απειλή πυρηνικού πολέμου αυτή δεν είναι κάτι καινούργιο, καθώς, παρόλο που περνούσε σχεδόν απαρατήρητο από τα ελληνικά ΜΜΕ, εδώ και χρόνια ο πυρηνικός πόλεμος είχε ήδη έλθει ξανά στο προσκήνιο, πριν την ρωσική εισβολή στην Ουκρανία. Για την ακρίβεια, έχει ξεκινήσει μια μεγάλων διαστάσεων διαδικασία μετασχηματισμού της αμερικανικής στρατιωτικής στρατηγικής, ώστε να προσαρμοστεί στη νέα πραγματικότητα, ή να διαμορφώσει τη νέα πραγματικότητα υπό μια άλλη ανάγνωση.

Μεταξύ των άλλων, οι Αμερικανοί εμφανίζονται να φοβούνται ότι η Ρωσία ενδέχεται να κάνει περιορισμένη χρήση πυρηνικών όπλων μικρής ισχύος από τα πρώτα στάδια μιας σύγκρουσης στην Ευρώπη, έτσι ώστε να θέσει εξ αρχής την αντιπαράθεση μέσα σε ένα “πυρηνικό πλαίσιο”, (nuclear context) και να αδρανοποιήσει τις αντιδράσεις της Δύσης, θέτοντάς την ενώπιον του διλήμματος ή να αποδεχθεί το τετελεσμένο, ή να καταφύγει στην πυρηνική ισχύ, με κίνδυνο ολίσθησης σε θερμοπυρηνικό ολοκαύτωμα.

Αυτή τη νέα πραγματικότητα επιχειρεί να απεικονίσει η νέα πυρηνική στρατηγική των ΗΠΑ, όπως είχε εκφραστεί στο επίσημο έγγραφο της NPR (Nuclear Posture Review), που δόθηκε στη δημοσιότητα στις 2 Φεβρουαρίου του 2018. Η νέα NPR τονίζει την αυξανόμενη αβεβαιότητα στο στρατηγικό περιβάλλον, όπου οι συνθήκες παγκόσμιας απειλής έχουν επιδεινωθεί αξιοσημείωτα από το 2010. Η Nuclear Posture Review δίνει έμφαση στους κινδύνους από απότομες γεωπολιτικές αλλαγές και ταχείες τεχνολογικές εξελίξεις.

Στο πλαίσιο της ενίσχυσης των ικανοτήτων αποτροπής έναντι της Ρωσίας στην Ευρώπη, η Nuclear Posture Review τονίζει την ανάγκη δημιουργίας πυρηνικών όπλων μικρής ισχύος (low yield), που θα μπορούν να χρησιμοποι-

ηθούν ως ισοδύναμο σε παρόμοια ρωσικά όπλα, περιορίζοντας τον άμεσο κίνδυνο πυρηνικού πολέμου μεγάλης κλίμακας. Μεταξύ των άλλων, προβλέπεται ο εφοδιασμός των εκτοξευόμενων βαλλιστικών πυραύλων (SLBM) Trident II D5 από υποβρύχια με νέες πυρηνικές κεφαλές μικρής ισχύος.

Επίσης, στη NPR δίνεται μεγάλη έμφαση σε απειλές εναντίον της κυβερνοϋποδομής και των διαστημικών απαρτίων του συστήματος διοίκησης ελέγχου και επικοινωνιών των αμερικανικών πυρηνικών δυνάμεων (NC3). Τα διαστημικά συστήματα είναι τρωτά σε πυρηνικές εκρήξεις εκτός της γήινης ατμόσφαιρας, οι οποίες δεν θα προκαλέσουν ανθρώπινα θύματα και άρα είναι πιο εύκολο να προκύψουν. Ωστόσο, τα πυρηνικά όπλα είναι απλώς ένα κομμάτι της νέας στρατηγικής εξίσωσης που διαμορφώνεται μεταξύ Ρωσίας και Δύσης, η οποία είναι πιο πολύπλοκη από αυτή στα χρόνια του Ψυχρού Πολέμου.

Τί έλεγαν οι Αμερικανοί

Συγκεκριμένα, ήδη από τις 26 Σεπτεμβρίου 2016, επί προεδρίας Ομπάμα, ο τότε υπουργός Άμυνας των ΗΠΑ Ashton Carter, είχε δηλώσει ότι οι ΗΠΑ θα πρέπει να προετοιμάζονται για ένα νέο είδος συγκρούσεων στην Ευρώπη, αλλά και την Ασία, που θα περιλαμβάνουν τόσο συμβατική, όσο και πυρηνική ισχύ. Για να αντιμετωπίσουν αυτήν τη νέα πραγματικότητα, η οποία εντάσσεται στο ευρύτερο πλαίσιο του όρου “υβριδικός πόλεμος”, ο Αμερικανός υπουργός είχε δηλώσει ότι και οι ΗΠΑ ετοιμάζουν στρατηγικές αποτροπής που θα περιλαμβάνουν μικτή χρήση συμβατικών και πυρηνικών δυνάμεων.

Επίσης, ο στρατηγός, Curtis Scaparrotti, διοικητής της αμερικανικής Διοίκησης Ευρώπης (EUCOM), κατά τη διάρκεια κατάθεσής του στο Κογκρέσο, στις 28 Μαρτίου 2017, είχε δηλώσει ότι η μεγαλύτερη ανησυχία του ήταν το μεγάλο “μη στρατηγικό” πυρηνικό οπλοστάσιο της Μόσχας και το “ασαφές” πυρηνικό δόγμα της Ρωσίας, που προβλέπει την πιθανή χρήση τακτικών πυρηνικών όπλων, έτσι ώστε να κλιμακώσει ή να αποκλιμακώσει (escalate to de – escalate) μια σύγκρουση, αν δεν μπορούν να ανταπεξέλθουν οι συμβατικές αμυντικές δυνάμεις της.

Αυτή η ανησυχία για τις πυρηνικές ικανότητες και προθέσεις της Μόσχας συνδυάζεται επικίνδυνα με έναν πανικό που φαίνεται πως έχει καταλάβει τις αμερικανικές, αλλά και πολλές ευρωπαϊκές ένοπλες δυνάμεις αναφορικά με τις συμβατικές δυνατότητες της ρωσικής πολεμικής μηχανής, όπως αυτές αποδείχθηκαν στις συγκρούσεις στην Ουκρανία το 2014.

Εν κατακλείδι, ακόμα και αν οι Ρώσοι δεν είχαν εισβάλει στην Ουκρανία και δεν προχωρούσαν σε δημόσιες απειλές χρήσης πυρηνικών, η ταινία “Oppenheimer” θα ήταν και πάλι τρομακτικά επίκαιρη και δεν αφορούσε έναν φόβο του ψυχροπολεμικού-μακρινού παρελθόντος...

SLpress.gr

Ο Γεωστρατηγικά αναβαθμισμένος ενεργειακός ρόλος της Ελλάδος

Του Χρήστου Κανελλόπουλου
Οικονομολόγου

Στο πλαίσιο ανακατάταξης των ισορροπιών που συντελούνται στην παγκόσμια σκακιέρα είναι προφανές ότι, οι χώρες αξιοποιούν τις μεταβολές στις παγκόσμιες αλυσίδες ενεργειακού εφοδιασμού, τη γεωγραφική τους θέση και τις εξελίξεις στην τεχνολογία, προβαίνοντας σε διεργασίες που θα τους προσδώσουν έναν αναβαθμισμένο γεωστρατηγικό ρόλο.

Η Ελλάδα ασκώντας πολυδιάστατη εξωτερική πολιτική, έχει επιτύχει να εγκαθιδρύσει την χώρα ως «γεωστρατηγικό ενεργειακό κόμβο» στα Βαλκάνια και στην Ανατολική Μεσόγειο, όσο αφορά στην εν εξελίξει διαφοροποίηση του ενεργειακού μείγματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Χαρακτηριστική είναι η δήλωση του Υπουργού Εξωτερικών κατά την τριμερή σύνοδο Ελλάδος, Ισραήλ και Κύπρου στη Λευκωσία στις Αρχές Απριλίου όπου ανέφερε ότι στόχος της Ελλάδος είναι να καταστεί ενεργειακό κέντρο παροχής φυσικού αερίου και ηλεκτρικής ενέργειας στην περιοχή.

Στην Ανατολική Μεσόγειο συντελούνται αλλαγές που ενδεχομένως μόνο ελάχιστοι πίστευαν πριν από κάποια χρόνια. Η ευρύτερη περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου αναλαμβάνει πρωτεύοντα ρόλο στην ενεργειακή ασφάλεια της Ευρωπαϊκής Ένωσης με μια σειρά από ενεργειακά έργα. Ας δούμε τα έργα που σχετίζονται με την χώρα μας.

1. Διασυνδετήριοι Αγωγοί Φυσικού Αερίου

1.1 EastMed

Ο EastMed είναι μέρος του καταλόγου (7.3.1) των «Έργων Κοινού Ενδιαφέροντος» και η Μελέτη Σκοπιμότητας του χρηματοδοτήθηκε μέσω του «Connecting Europe». Τον Ιανουάριο του 2020 υπεγράφη συμφωνία μεταξύ Ελλάδος, Κύπρου και Ισραήλ για την κατασκευή του. Ο αγωγός EastMed ακολουθεί υποθαλάσσια διαδρομή από το Ισραήλ προς την Κύπρο, τις ακτές της Κρήτης και μέσω της Πελοποννήσου και της Δυτικής Ελλάδας θα καταλήγει στις ακτές της Θεσπρωτίας.

Όσο αφορά στο γεωπολιτικό υπόβαθρο του αγωγού, αυτό έχει αποκρυσταλλωθεί από τον Υπουργό Εξωτερικών της Ελλάδος, την 24η Απριλίου 2022, όπου σε ραδιοφωνική συνέντευξη στον «Σκάι» ανέφερε μεταξύ άλλων «Όσον αφορά τον αγωγό EastMed, το έργο θα κριθεί επί τη βάσει οικονομικών στοιχείων, ενώ το γεωπολιτικό επιχείρημα αυτό απαντιέται από την ηλεκτρική διασύνδεση EuroAsia Interconnector. Κατά συνέπεια για εμάς δεν υφίσταται γεωπολιτικό επιχείρημα γύρω από τον EastMed, έχει απαντηθεί».

Ο συντάκτης της εφημερίδας Haaretz, κ. Israel Fisher, αναδεικνύει το περιβαλλοντικό υπόβαθρο της κατασκευής του αγωγού, αναφέροντας ότι «Η μεταφορά του ισραηλινού αερίου σε εγκαταστάσεις αποθήκευσης και υδροποίησης φυσικού αερίου στην Αίγυπτο θα παρουσιάσει περιβαλλοντικά προβλήματα και ως εκ τούτου, μελλοντικά, ίσως να αναζητηθούν λύσεις που ενδεχομένως να παρακάμπτουν αυτή τη μέθοδο υδροποίησης».

Προσπαθώντας να διερευνήσουμε την οικονομική βιωσιμότητα του αγωγού, πρώτον θα αναφερθούμε στα κοιτάσματα της ευρύτερης περιοχής της Ανατολικής Μεσογείου. Σύμφωνα με τα στοιχεία (Απρίλιος 2022) του «Ινστιτούτου Ενέργειας Νοτιοανατολικής Ευρώπης», η Λεκάνη της Νοτιοανατολικής Μεσογείου, οι περιοχές Δυτικά – Νοτιοδυτικά της Κρήτης, το Ιόνιο και η περιοχή των Ιωαννίνων εκτιμάται ότι διαθέτουν περί τα 13 τρις κυβικά

μέτρα φυσικού αερίου. Τα κοιτάσματα μπορούν να καλύψουν τις ανάγκες της Ευρωπαϊκής Ένωσης για περίπου 30 έτη δεδομένου ότι, η συνολική διαμετακομιζόμενη ποσότητα φυσικού αερίου θα ανέλθει μεταξύ 12 και 20 δις κυβικά μέτρα, ετησίως. Αυτό άλλωστε επιβεβαιώνεται και από το «East Mediterranean Gas Forum (Ελλάδα, Ιταλία, Αίγυπτος, Κύπρος, Ισραήλ, Γαλλία, Ιορδανία και Παλαιστινιακή Αρχή)», όπου αναφέρει ότι στην Ανατολική Μεσόγειο υπάρχει αρκετό φυσικό αέριο για εξαγωγές τουλάχιστον μέχρι το 2050, σύμφωνα με τις μετρήσεις του.

Δεύτερον, όσο αφορά στο κόστος κατασκευής του αγωγού (μήκος 1.900 χλμ., μέγιστο θαλάσσιο βάθος περίπου 3 χλμ.), σύμφωνα με το «Jewish Institute for National Security of America», ανέρχεται στα € 5,6 – € 6,7 δις. Το κόστος δεν μπορεί να θεωρηθεί υπερβολικό, αν αναλογιστούμε ότι ο Nord Stream II (μήκος 1.230 χιλιόμετρα, μέγιστο θαλάσσιο βάθος περίπου 250 μέτρα) κόστισε περίπου € 11 δις.

Τρίτον, βάσει των στοιχείων του «Sustainable Development in the European Union (2022)» για τις καταναλισκόμενες Kwh στην Ευρωπαϊκή Ένωση ανάμεσα σε οικιακούς καταναλωτές και μη οικιακούς πελάτες, η μέση τιμή κυμαίνεται στα 0,096 / KWh, την περίοδο 2017 – 2021. Συνεπώς, η συνολική αξία των κοιτασμάτων σε όρους τελικής κατανάλωσης, ανέρχεται στα € 13.170 δις

ΚΟΙΤΑΣΜΑΤΑ	ΦΥΣΙΚΟ ΑΕΡΙΟ ΤΡΙΣ ΚΥΒΙΚΑ ΜΕΤΡΑ	ΠΑΡΑΓΟΜΕΝΕΣ TWh	ΜΕΣΗ ΤΙΜΗ € / KWh 2017 - 2021	ΣΥΝΟΛΙΚΗ ΑΞΙΑ ΚΟΙΤΑΣΜΑΤΩΝ ΣΕ ΟΡΟΥΣ ΤΕΛΙΚΗΣ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗΣ ΔΙΣ €
N/A ΜΕΣΟΓΕΙΟ ΑΝΑΚΑΛΥΦΘΕΝΤΑ	4	42,2	0,096	4.050
N/A ΜΕΣΟΓΕΙΟ ΕΚΤΙΜΩΜΕΝΑ	6,5	68,6	0,096	6.590
KPHTH – ΙΟΝΙΟ – ΙΩΑΝΝΙΝΑ ΕΚΤΙΜΩΜΕΝΑ	2,5	26,4	0,096	2.530
ΣΥΝΟΛΟ	13	137,2		13.170

Τέταρτον, λαμβάνοντας υπόψη τη μελέτη του «IENE», τη συμφωνία που υπέγραψε την 3η Μαΐου 2022 ελληνική εταιρεία με μονάδα παραγωγής ενέργειας του Ισραήλ, και εκτιμώντας ότι ανάλογα κόστη θα αντιμετωπίσει το σύνολο των κοιτασμάτων της Νοτιοανατολικής Μεσογείου τότε, το κόστος επένδυσης για την παραγωγή των κοιτασμάτων, τα κρατικά & δημόσια έσοδα των χωρών, και τα έσοδα των εταιρειών εκμετάλλευσης των κοιτασμάτων, ανέρχονται αθροιστικά στα € 4.509 δις. Συνεπώς, οι εταιρείες που θα εμπλακούν στην μεταφορά, διάθεση και πώληση ηλεκτρικής ενέργειας θα έχουν δυνητικά έσοδα που θα ανέρχονται στα € 8.661 δις

Από την παράθεση των ανωτέρω στοιχείων προκύπτει ότι, ο αγωγός είναι οικονομικά βιώσιμος. Συμπέρασμα που επιβεβαιώνεται και από το σύνολο των μελετών που ολοκληρώθηκαν τον Μάρτιο του 2018, οι οποίες κάνουν λόγο για τεχνική εφικτότητα, οικονομική βιωσιμότητα και εμπορική ανταγωνιστικότητα, σύμφωνα με τη ΔΕΠΑ.

Ο διευθύνων σύμβουλος της «Edison», κ. Nicola Monti, αναφέρει ότι, η μεταφορά φυσικού αερίου θα είναι εφικτή σε πε-

ΚΟΙΤΑΣΜΑΤΑ	ΣΥΝΟΛΙΚΗ ΑΞΙΑ ΚΟΙΤΑΣΜΑΤΩΝ ΣΕ ΟΡΟΥΣ ΤΕΛΙΚΗΣ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗΣ ΔΙΣ €	ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΚΟΣΤΟΣ ΕΠΕΝΔΥΣΗΣ ΔΙΣ €	ΕΣΟΔΑ ΦΟΡΩΝ ΔΙΣ €	ΔΥΝΗΤΙΚΑ ΕΣΟΔΑ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ ΚΟΙΤΑΣΜΑΤΩΝ ΔΙΣ €	ΣΥΝΟΛΙΚΑ ΕΣΟΔΑ ΔΙΣ €
N/A ΜΕΣΟΓΕΙΟ ΑΝΑΚΑΛΥΦΕΝΤΑ	4.050	253,8	465,2	668	2.663
N/A ΜΕΣΟΓΕΙΟ ΕΚΤΙΜΩΜΕΝΑ	6.590	412,2	756	1.086	4.336
ΚΡΗΤΗ – ΙΟΝΙΟ – ΙΩΑΝΝΙΝΑ ΕΚΤΙΜΩΜΕΝΑ	2.530	159	291	418	1.662
ΣΥΝΟΛΟ	13.170	825	1.512	2.172	8.661

ρίπου 4 έτη. Αυτό επιβεβαιώνεται και από τον κ. Fabrizio Matana, διευθύνοντα σύμβουλο της IGI - Poseidon, ο οποίος δήλωσε ότι ο EastMed θα επιτύχει την έναρξη της εμπορικής του λειτουργίας το 2027.

Θα πρέπει ίσως να αναφέρουμε την δήλωση του κ. Gianclaudio Torlizzi, ιδρυτή της «T – Commodity» και εμπειρογνώμονα εμπορευμάτων «Ο EastMed εγκαταλείφθηκε εκείνη την εποχή για να δημιουργηθεί χώρος για τον Nord Stream II, ο οποίος θεωρήθηκε πιο κατάλληλος για τις ευρωπαϊκές ανάγκες. Στην πραγματικότητα, αυτή ήταν μια απολύτως ατυχής απόφαση που έδειξε την εγωιστική προσέγγιση της Γερμανίας».

Κομβική σημασίας είναι η ανάδειξη της βαλκανικής διάστασης του αγωγού εκ μέρους της Ισραηλινής Κυβέρνησης (Ιανουάριος 2021). Ως αποτέλεσμα της, ήταν η σύνταξη κοινής επιστολής που εστάλη, με πρωτοβουλία της Ελλάδος, στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή Ενέργειας, κ. Kadri Simson, την 1η Απριλίου 2021. Η επιστολή αυτή υπογράφεται από Ελλάδα, Κύπρο, Ισραήλ, Βουλγαρία, Σκόπια, Σερβία, Ρουμανία και Ουγγαρία.

Ο EastMed έλαβε τον Ιανουάριο 2023 την τρίτη θετική γνωμοδότηση της «Μελέτης Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων» από τη Περιφέρεια Πελοποννήσου, μετά τις δύο που είχαν προηγηθεί από την Περιφέρεια Κρήτης και την Περιφέρεια Ηπείρου.

Τον Φεβρουάριο του 2023 οι Υπουργοί Εξωτερικών της Ελλάδος και του Ισραήλ συμφώνησαν για την μεταφορά ισραηλινού φυσικού αερίου στην Ευρώπη μέσω της Ελλάδος και Κύπρου, δίνοντας την δυνατότητα στο Ισραήλ να γίνει χώρα εξαγωγής. Πρέπει να τονισθεί ότι, η ελληνική πλευρά συμπεριέλαβε το EastMed στην ατζέντα του «Στρατηγικού Διαλόγου Ελλάδος – ΗΠΑ» (Φεβρουάριος 2023).

1.2 IGI Poseidon

Ο EastMed θα συνδέεται στο Φλωροβούνι Θεσπρωτίας με τον αγωγό IGI – Poseidon. Το μήκος του «EastMed – IGI Poseidon» είναι 2.100 χλμ. με στόχο το φυσικό αέριο των κοιτασμάτων της Νοτιοανατολικής Ευρώπης, Βόρειας Αφρικής & Μέσης Ανατολής, να φθάνουν στην Ιταλία και μέσω του δικτύου της, στις αγορές της υπόλοιπης Ευρώπης.

Στις 5 Μαΐου 2020 χορηγήθηκε στον EastMed και στον IGI - Poseidon, το καθεστώς «Έργου Εθνικής Σημασίας & Δημοσίου Συμφέροντος» από το Ελληνικό Κοινοβούλιο.

Ο «EastMed – IGI Poseidon» κατασκευάζεται με δυνατότητα μεταφοράς υδρογόνου και ειδικότερα πράσινου υδρογόνου, συμβάλλοντας στην επίτευξη των στόχων του «European Green Deal» που έχει τεθεί από την Ευρωπαϊκή Ένωση.

1.3 TAP

Ο Διαδριατικός Αγωγός TAP έχει σημείο εισόδου την ελληνοτουρκική μεθόριο στη Θράκη και διασχίζοντας την Βόρεια Ελλάδα, θα περνά στην Αλβανία και υποθαλάσσια της Αδριατικής στην Ιταλία. Από την Ιταλία, θα μπορεί να προμηθεύει τις αγορές της Δυτικής Ευρώπης. Το κύριο κοίτασμα από το οποίο τροφοδοτείται ο αγωγός, είναι το «Σαχ Ντενίζ II» στα ανοιχτά της Κασπίας Θάλασσας.

Ο TAP διακινεί ετησίως προς Ελλάδα, Βουλγαρία, Αλβανία και Ιταλία 11 δις κυβικά μέτρα φυσικού αερίου, με δυνατότητα αύξησης σε 22 δις κυβικά μέτρα το 2028.

1.4 IGB

Τον Σεπτέμβριο 2022 υπογράφηκε η άδεια λειτουργίας του ελληνικού τμήματος του Διασυνδεδημένου Αγωγού Ελλάδος - Βουλγαρίας (IGB). Ο «IGB» συνδέει τη Βουλγαρία με τον «TAP» και επιτρέπει τη μεταφορά φυσικού αερίου από το Αζερμπαϊτζάν, μέσω Ελλάδας, προς την Ιταλία και την περιοχή της Νοτιοανατολικής Ευρώπης.

Ο αγωγός έχει αρχική δυναμικότητα 3 δις κυβικά μέτρα φυσικού αερίου ετησίως, με δυνατότητα αύξησής τους στα 5 δις κυβικά μέτρα από το Φθινόπωρο 2025, με την κατασκευή σταθμού συμπίεσης. Ο αγωγός, με δυνατότητα αντιστροφής ροής, έχει σημείο εκκίνησης την Κομοτηνή και κατάληξη στη Στάρα Ζαγόρα στη Βουλγαρία.

Σύμφωνα με τον «ΔΕΣΦΑ», η εξαγωγική ικανότητα της χώρας μέσω των δύο αγωγών, θα αυξηθεί από 2,3 δις κυβικά μέτρα σήμερα, σε 8,5 δις κυβικά μέτρα φυσικού αερίου ετησίως έως το 2025.

Ως συνέχεια των «TAP» και «IGB» θα λειτουργήσει ο αγωγός φυσικού αερίου μεταξύ Βουλγαρίας και Σερβίας η έναρξη κατασκευής του οποίου, έλαβε χώρα την 1η Φεβρουαρίου 2023. Ο αγωγός θα τεθεί σε λειτουργία τον Οκτώβριο του τρέχοντος έτους και θα έχει δυνατότητα μεταφοράς 1,8 δις κυβικά μέτρα φυσικού αερίου και προς τις δύο κατευθύνσεις.

1.5 Αγωγός Ελλάδος - Σκοπίων

Το πρόγραμμα ανάπτυξης, του «ΔΕΣΦΑ», για την περίοδο 2023-2032 περιλαμβάνει την κατασκευή αγωγού προς τα Σκόπια ο οποίος θα συνδέεται με τον «TAP» και τον «IGB».

Τον Οκτώβριο του 2021 οι διευθύνοντες σύμβουλοι των εταιρειών «Εθνική Εταιρεία Διαχείρισης Ενεργειακών Πόρων (NER)» των Σκοπίων και «ΔΕΣΦΑ» υπέγραψαν συμφωνία για την ανάπτυξη και κατασκευή του διασυνδεδημένου αγωγού. Ο αγωγός, μήκους 123 χλμ., θα εκτείνεται από τη Νέα Μεσημβρία έως το Negotino μέσω της Γευγελής, και θα συνδέει τα δύο εθνικά συστήματα μεταφοράς φυσικού αερίου.

Τον Οκτώβριο του 2023, ολοκληρώθηκαν οι δοκιμές αγοράς για τον αγωγό φυσικού αερίου ο οποίος εκτιμάται ότι θα ολοκληρωθεί στα μέσα του 2025. Θα είναι ο πρώτος αγωγός στην Ελλάδα, και ένας από τους πρώτους της Ευρώπης που θα έχει την δυνατότητα μεταφοράς υδρογόνου.

Η αρχική δυναμικότητα θα είναι 1,5 δις κυβικά μέτρα ετησίως με δυνατότητα επέκτασης έως και 3 δις κυβικά μέτρα ετησίως.

1.6 Αγωγός Ελλάδος - Λιβύης

Τον Νοέμβριο 2022 ο Πρόεδρος της «Εθνικής Εταιρίας Πετρελαίου της Λιβύης» κ. Farhat Bengadara δήλωσε ότι, η εταιρεία εξετάζει προτάσεις για ενδεχόμενη δημιουργία αγωγού φυσικού αερίου που θα συνδέεται με την Ελλάδα, μολοντί ο εκπρόσωπος του «State Department» απάντησε ότι, οι ΗΠΑ υποστηρίζουν ιδιαίτερα τις διασυνδέσεις ηλεκτρικής ενέργειας που βοηθούν στην προετοιμασία της μετάβασης προς καθαρή ενέργεια η οποία ενισχύει την ενεργειακή ασφάλεια και βιωσιμότητα.

2. Μονάδες Αποθήκευσης και Επαναεριοποίησης Φυσικού Αερίου

Η Ελλάδα είναι πρωτοπόρος στην Ευρωπαϊκή Ένωση όσο αφορά στην εγκατάσταση πλωτών μονάδων αποθήκευσης και επαναεριοποίησης φυσικού αερίου.

Η πρώτη μονάδα λειτουργεί στη Ρεβουθούσα με χωρητικότητα 12,2 δις κυβικά μέτρα. υγροποιημένου φυσικού αερίου, ετησίως. Οι τρεις δεξαμενές έχουν χωρητικότητα 225.000 και η νέα πλωτή δεξαμενή (πλοίο), έχει χωρητικότητα 140.000. Επι-

πρόσθετα, για την περίοδο 2023 - 2032, το πρόγραμμα ανάπτυξης του «ΔΕΣΦΑ» περιλαμβάνει νέα προβλήματα για μικρά πλοία υδροποιημένου φυσικού αερίου στον σταθμό της Ρεβουθούσας. Το υδροποιημένο φυσικό αέριο που καταναλώνεται στην εσωτερική αγορά αλλά εξάγεται και στα Βαλκάνια, εξορύσσεται από κοιτάσματα φυσικού αερίου κυρίως σε ΗΠΑ και Αίγυπτο.

Στην Αλεξανδρούπολη (Alexandroupoli FSRU) στις αρχές του 2024, θα λειτουργήσει η πλωτή μονάδα με ετήσια χωρητικότητα 5,5 δις κυβικά μέτρα, η οποία θα εξάγει μέσω «IGB», φυσικό αέριο σε Βουλγαρία, Σερβία και Ρουμανία. Η πλωτή μονάδα (πλοίο) θα εγκατασταθεί 17,6 χιλ. νοτιοδυτικά της πόλης και θα συνδεθεί με το Εθνικό Σύστημα Μεταφοράς Φυσικού Αερίου. Το 2025, η πλωτή μονάδα η οποία θα χρησιμοποιεί ως καύσιμο τόσο φυσικό αέριο όσο και υδρογόνο, θα συνδεθεί και με τη νέα μονάδα παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας που θα λειτουργήσει στην περιοχή.

Στον Βόλο (Argo FSRU), εντός 2024, θα λειτουργήσει η τρίτη πλωτή μονάδα με ετήσια χωρητικότητα 5,2 δις κυβικά μέτρα, η οποία θα τροφοδοτεί Βουλγαρία, Αλβανία, Ρουμανία, Σκόπια, Ιταλία.

Στην Κόρινθο (Διώρυγα Gas) εντός 2025, θα λειτουργήσει η τέταρτη πλωτή μονάδα με ετήσια χωρητικότητα 2,5 δις κυβικά μέτρα, η οποία θα τροφοδοτεί Βουλγαρία, Αλβανία, Ρουμανία, Ουκρανία, Σκόπια, Ιταλία.

Στην Θεσσαλονίκη (Thessaloniki FSRU) εντός 2025, αναμένεται να λειτουργήσει η πέμπτη πλωτή μονάδα με ετήσια χωρητικότητα 7,3 δις κυβικά μέτρα.

Στην Θράκη (Thrace FSRU), αρχές 2026, θα λειτουργήσει η έκτη πλωτή μονάδα με ετήσια χωρητικότητα 5,5 δις κυβικά μέτρα, η οποία θα εξάγει μέσω «IGB» φυσικό αέριο σε Βουλγαρία, Μολδαβία και Ουκρανία.

Εξάλλου, τον περασμένο Φεβρουάριο, Ελλάδα και Βουλγαρία υπέγραψαν συμφωνία δίνοντας την δυνατότητα σε ελληνικές εταιρείες να αποθηκεύουν φυσικό αέριο στις εγκαταστάσεις στο Chiren της Βουλγαρίας, και αντιστοίχως βουλγαρικές εταιρείες να αποθηκεύουν φυσικό αέριο στις εγκαταστάσεις της Ρεβουθούσας.

3. Αγωγός Πετρελαίου Αλεξανδρούπολη – Μπουργκάς

Στη διαδικασία σύστασης κοινής εταιρείας, από ελληνικές και βουλγαρικές επιχειρήσεις οι οποίες θα προωθήσουν τις διαδικασίες κατασκευής του πετρελαιοαγωγού Αλεξανδρούπολη – Μπουργκάς, βρίσκονται οι κυβερνήσεις των δύο χωρών, σε συνέχεια της συμφωνίας που υπεγράφη τον Φεβρουάριο του 2023. Η κατασκευή του χερσαίου αγωγού μήκους 260 χλμ. θα ξεκινά από το λιμάνι της Θράκης και θα καταλήγει στο λιμάνι της Βουλγαρίας στη Μαύρη Θάλασσα. Σκοπός του έργου είναι η μεταφορά 10 εκ. τόνων πετρελαίου προς τα διυλιστήρια της γειτονικής χώρας παρακάμπτοντας τη διέλευση των Στενών του Βοσπόρου και των Δαρδανελίων. Ο αγωγός θα έχει τη δυνατότητα και μεταφοράς φυσικού αερίου προς τη γειτονική χώρα. Να υπενθυμίσουμε ότι, το έργο είχε αρχικώς σχεδιαστεί για μεταφορά ρωσικού πετρελαίου στη Μεσόγειο Θάλασσα μέσω του λιμανιού της Αλεξανδρούπολης, αλλά ακυρώθηκε το 2011 λόγω της αντίθεσης της Βουλγαρίας στο έργο.

4. Υδρογόνο

Υπάρχουν τρία είδη υδρογόνου: α) Μπλε Υδρογόνο που παράγεται με τη χρήση φυσικού αερίου, β) Ροζ Υδρογόνο που παράγεται με τη χρήση πυρηνικής ενέργειας, γ) Πράσινο (ανανεώσιμο, καθαρό) Υδρογόνο που παράγεται από ΑΠΕ και δεν εκπέμπει αέρια του θερμοκηπίου κατά την παραγωγή του.

Ο αναλυτής του «Γερμανικού Ινστιτούτου Διεθνών Θε-

μάτων και Θεμάτων Ασφάλειας», κ. Laurent Ruseckas, αναφέρει ότι η πρώτη χώρα στην Ανατολική Μεσόγειο που έκανε μνεία για ανάπτυξη στρατηγικής για το υδρογόνο ήταν η Ελλάδα το 2019, το οποίο συμπεριέλαβε στο «Εθνικό Σχέδιο για την Ενέργεια και το Κλίμα». Η Ελλάδα είναι προφανές ότι έχει «συγκριτικό πλεονέκτημα» στην παραγωγή πράσινου υδρογόνου καθώς διαθέτει αιολικό και ηλιακό δυναμικό. Τον Φεβρουάριο 2023, ο κ. Γιώργος Αλεξάκης, εντεταλμένος σύμβουλος για ευρωπαϊκά και διεθνή θέματα της Περιφέρειας Κρήτης, στο πλαίσιο ενημερωτικής εκδήλωσης που πραγματοποιήθηκε στο Ηράκλειο ανέφερε ότι, η Κρήτη είναι μια από τις εννιά περιφέρειες της Ευρώπης που έχει επιλεγεί για τη δημιουργία «Καθαρής Κοιλιάδας Υδρογόνου», δηλαδή της παραγωγής πράσινου υδρογόνου που θα χρησιμοποιηθεί στην ενέργεια, στις μεταφορές και στην βιομηχανία.

Η Αίγυπτος έχει επίσης εντάξει το υδρογόνο στην ενεργειακή στρατηγική της, και το Ισραήλ το Δεκέμβριο 2021 υπέγραψε συμφωνίες για την ανάπτυξη πιλοτικού έργου για το πράσινο υδρογόνο.

Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή το 2020 ενέκρινε τη στρατηγική για το υδρογόνο και τον Μάιο του 2022 ανακοίνωσε ότι θα δημιουργήσει έναν «Μεσογειακό Διάδρομο» για το πράσινο υδρογόνο. Στις αρχές του χρόνου πρότεινε κανόνες ώστε να οριστεί τι συνιστά ανανεώσιμο υδρογόνο. Σύμφωνα με το «REPowerEU» η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει ως στόχο να παράγει 10 εκ τόνους μέχρι το 2030 για τους οποίους απαιτούνται 500 TWh ηλεκτρικής ενέργειας. Αυτό θα επιτευχθεί με την κατασκευή υποδομών και την ανάπτυξη καινοτόμων τεχνολογιών έτσι ώστε το υδρογόνο να αντικαταστήσει τα ορυκτά καύσιμα και στην ευρωπαϊκή βιομηχανία. Η ανάπτυξη της ευρωπαϊκής αγοράς υδρογόνου θα χρηματοδοτηθεί από την «Ευρωπαϊκή Τράπεζα Υδρογόνου» που η Ευρωπαϊκή Επιτροπή έχει θέσει ως στόχο να συσταθεί μέχρι τα τέλη του 2023.

Σύμφωνα με ανακοίνωση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής θα απαιτηθούν € 335 δις - € 471 δις, περιλαμβανομένων και € 200 δις - € 300 δις που αφορούν επιπλέον παραγωγή ανανεώσιμων πηγών ενέργειας, ώστε να επιτευχθεί ο στόχος παραγωγής πράσινου υδρογόνου. Θα πρέπει να αναφερθεί ότι, η Ευρώπη κατέχει συγκριτικό πλεονέκτημα όσο αφορά στις νέες τεχνολογίες υδρογόνου καθώς, παγκοσμίως, αντιπροσωπεύει το 28% των διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας που υποβλήθηκαν από το 2011 έως το 2020.

5. Ηλεκτρικές Διασυνδέσεις

Τρία έργα ηλεκτρικής διασύνδεσης φαίνεται να είναι σε διαδικασίες σχεδιασμού τα οποία θα προσδώσουν στην Ελλάδα τον χαρακτήρα του στρατηγικού ενεργειακού κόμβου μεταξύ Ευρώπης, Μέσης Ανατολής και Βόρειας Αφρικής.

5.1 EuroAsia Interconnector

Το έργο, που είναι μέρος του καταλόγου (3.10) των «Έργων Κοινού Ενδιαφέροντος» της Ευρωπαϊκής Ένωσης, έχει μήκος 1.518 χλμ. και μέγιστο βάθος 3.000 μέτρα. Την 14η Οκτωβρίου 2022 εγκαινιάστηκε στην Κύπρο το έργο ηλεκτρικής διασύνδεσης της Κύπρου με την Ελλάδα μέσω Κρήτης. Το έργο θα έχει ισχύ 1.000 MW και όταν συνδεθεί και το Ισραήλ η ισχύ θα αυξηθεί σε 2.000 MW η οποία θα παράγεται από ανανεώσιμες πηγές ενέργειας και φυσικό αέριο. Το έργο αντικαθιστά 3 δις κυβικά μέτρα φυσικού αερίου, ετησίως.

5.2 EuroAfrica Interconnector

Επί του παρόντος υπάρχουν δύο έργα που διεκδικούν την ηλεκτρική διασύνδεση Αφρικής – Ευρώπης μέσω Ελλάδος. Αυτά τα έργα είναι το «GREGY» και το «GAP» τα οποία προωθούνται από δύο ελληνικούς ομίλους.

5.2.1 Η διασύνδεση Ελλάδας – Αιγύπτου «GREGY»

Στις 15 Δεκεμβρίου 2022, ο όμιλος που θα υλοποιήσει το έργο, κατέθεσε αίτημα ένταξης στην 6η λίστα των «Έργων Κοινού Ενδιαφέροντος» της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συνοδευόμενο από επιστολές στήριξης των αντίστοιχων Υπουργείων Ελλάδος και Βουλγαρίας. Ο ΑΔΜΗΕ έχει κάνει σαφές ότι το έργο είναι τεχνικά εφικτό διότι παρακάμπτει την Κρήτη που είναι ενεργειακά κορεσμένη. Το καλώδιο (μήκος 954 χλμ.) έχει αφετηρία το El Salum της Αιγύπτου και κατάληξη τη Νέα Μάρη. Μέσω της ηλεκτρικής διασύνδεσης θα μεταφέρονται 3.000 MW ηλεκτρικής ενέργειας η οποία θα παράγεται από ανανεώσιμες πηγές ενέργειας ισχύος 9.500 MW, τις οποίες θα κατασκευάσει και λειτουργήσει ο εν λόγω όμιλος. Το έργο βρίσκεται στη φάση έναρξης των τεχνικών μελετών και αντικαθιστά 4,5 δις κυβικά μέτρα φυσικού αερίου, ετησίως μειώνοντας τις εκπομπές άνθρακα κατά 10 εκ τόνους. Συνεπώς, είναι συνυφασμένο με τη στρατηγική της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την παραγωγή πράσινης ενέργειας.

5.2.2 Η διασύνδεση Ελλάδας – Αιγύπτου «GAP»

Το δεύτερο έργο ηλεκτρικής διασύνδεσης μεταξύ Ελλάδος – Αιγύπτου ανακοινώθηκε από έτερο ελληνικό όμιλο που αναπτύσσει τεχνολογίες πράσινης ενέργειας, τον Φεβρουάριο του 2023. Το έργο με την ονομασία «Greece Africa Power» προβλέπει την ανάπτυξη διπλού καλωδίου συνολικής ισχύος 2.000 MW από τη βόρεια ακτή της Αιγύπτου μέχρι τον Αθρινόλακκο της Νοτιοανατολικής Κρήτης. Το έργο αντικαθιστά 3 δις κυβικά μέτρα φυσικού αερίου, ετησίως. Έχει ενταχθεί στο δεκαετές πλάνο των ευρωπαϊκών δικτύων και είναι υποψήφιο προς ένταξη στην 5η λίστα «Έργων Κοινού Ενδιαφέροντος» της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Το έργο αντιμετωπίζει τεχνικές δυσκολίες υλοποίησης καθώς η ανάπτυξη ΑΠΕ στην Κρήτη συνολικής ισχύος 1.800 MW και η ηλεκτρική διασύνδεση Κύπρου – Κρήτης (EuroAsia Interconnector) δημιουργούν πρακτικό πρόβλημα κορεσμού του δικτύου.

5.3 Διασύνδεση Ελλάδος – Λιβύης

Μία οδός διαφοροποίησης της ενεργειακής διασύνδεσης Ευρώπης - Βόρειας Αφρικής, είναι η ηλεκτρική διασύνδεση Ελλάδος – Λιβύης. Οι ΗΠΑ φαίνεται να υποστηρίζουν έργα που ενισχύουν την ενεργειακή διασύνδεση μεταξύ της Ανατολικής Μεσογείου και της Βόρειας Αφρικής με την Ευρώπη, σύμφωνα με την εφημερίδα «Greek City Times».

5.4 Λοιπές Διασυνδέσεις

Για την περίοδο 2024-2033, ο ΑΔΜΗΕ προγραμματίζει έργα αξίας € 4,7 δις. Ξεχωρίζουν η ενίσχυση των ηλεκτρικών διασυνδέσεων με την Ιταλία και την Αλβανία, καθώς και έργα ανάπτυξης των υποδομών μεταφοράς ηλεκτρικής ενέργειας κυρίως στη

Δυτική και Βόρεια Ελλάδα αναβαθμίζοντας και τις εξαγωγικές δυνατότητες του ελληνικού συστήματος. Κατά την διάρκεια του 4ου Στρατηγικού Διαλόγου (Φεβρουάριος 2023) οι ΗΠΑ χαιρέτισαν την δέσμευση της Ελλάδας να διερευνήσει ευκαιρίες συνεργασίας με την «Αμερικανική Υπηρεσία Διεθνούς Ανάπτυξης (USAID)» για την περαιτέρω ολοκλήρωση των αγορών ηλεκτρικής ενέργειας της Ελλάδας και των γειτόνων της, δήλωση που αποδεικνύει την έμπρακτη υποστήριξη των ΗΠΑ στην υλοποίηση των εν λόγω έργων.

Ιδιαίτερη σημασία είχε η δήλωση του Υπουργού Εξωτερικών, στη συνάντηση που είχε με τον Αυστριακό ομόλογό του στην Βιέννη στις 2 Μαΐου, όπου ανέφερε ότι «Ένα σημαντικό βήμα στο πλαίσιο της διμερούς ενεργειακής συνεργασίας θα είναι η ηλεκτρική διασύνδεση ανάμεσα στην Ελλάδα, την Αυστρία και τη Γερμανία, μέσω των Δυτικών Βαλκανίων». Και αυτό διότι, αναδεικνύει τη στρατηγική επιλογή της Ελλάδας να διαδρα-

ματίσει κομβικό ρόλο στην ενεργειακή τροφοδότηση και ασφάλεια της Ευρωπαϊκής Ένωσης μέσω της διασύνδεσης των ηλεκτρικών δικτύων των χωρών της Ευρώπης.

Συμπέρασμα

Στο αναδιαμορφωμένο πλαίσιο της παγκόσμιας ενεργειακής αγοράς, η Ελλάδα άδραξε την ευκαιρία και εδραιώνεται ως στρατηγικός ενεργειακός πυλώνας στην Ευρώπη. Με τα έργα που είναι σε εξέλιξη, η Ελλάδα θα έχει ετησίως τη δυνατότητα να μεταφέρει κυρίως στα Βαλκάνια, στην Ιταλία και σε χώρες της Ανατολικής Ευρώπης έως 20 δις κυβικά μέτρα φυσικού αερίου μέσω του EastMed, 11,5 δις κυβικά μέτρα φυσικού αερίου μέσω IGB, TAP & του αγωγού Ελλάδος – Σκοπίων, 10 εκ. τόνους πετρελαίου μέσω του αγωγού Αλεξανδρούπολης – Μπουργκάς, να επαναεριοποιήσει έως 38 δις κυβικά μέτρα LNG, να αξιοποιήσει μελλοντικά τις εγκαταστάσεις για παραγωγή, αποθήκευση, διάθεση πράσινου υδρογόνου, και να αντικαταστήσει έως 10,5 δις κυβικά μέτρα φυσικού αερίου μέσω των ηλεκτρικών διασυνδέσεων EuroAfrica & EuroAsia Interconnectors.

Στο εγχείρημα της ενεργειακής αναβάθμισης της χώρας μας, σε ευρωπαϊκό επίπεδο, καθοριστικό ρόλο διαδραματίζει ο Λιμένας της Αλεξανδρουπόλεως. Κατά την διάρκεια του 4ου Στρατηγικού Διαλόγου (Φεβρουάριος 2023) μεταξύ Ελλάδος και ΗΠΑ, ο Υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ, κ. Άντονι Μπλίνκεν, υπογράμμισε αυτή ακριβώς τη γεωστρατηγική σημασία του λιμανιού και της κρίσιμης ενεργειακής ασφάλειας που μπορεί να παρέχει στην περιοχή.

Η Ελλάδα εγκαθιδρύοντας τον δρόμο «Νότος – Βορράς» θα καταστεί ενεργειακός κόμβος δίνοντας την δυνατότητα στην Ευρώπη να περιορίσει την εξάρτηση της από το ρώσικο φυσικό αέριο, και ενδεχομένως να απενεργοποιήσει σε μεγάλο βαθμό την ισχύ των Στενών του Βοσπόρου και των Δαρδανελίων. Σε αυτό το πλαίσιο, ο Γερουσιαστής, κ. Μπομπ Μενέντεζ, μέσω μηνύματος του στο Οικονομικό Φόρουμ των Δελφών, υπενθύμισε πως έχει συγγράψει και εγκρίνει τον νόμο για την εταιρική σχέση ασφάλειας και ενέργειας στην Ανατολική Μεσόγειο που επιτρέπει τη δημιουργία ενός νέου ενεργειακού κέντρου που θα βοηθήσει στην πλήρη αξιοποίηση του ενεργειακού δυναμικού της περιοχής.

Η Ελλάδα εφαρμόζοντας ορθώς αρχές μικροοικονομικής θεωρίας, όχι μόνο διαφοροποιεί τις πηγές εφοδιασμού της με φυσικό αέριο (Ισραήλ, Αίγυπτος, Κύπρος, ΗΠΑ, Κατάρ, Αλγερία. Λιβύη κλπ.) με διαφορετικές οδούς (EastMed, IGB, TAP, νέοι αγωγοί, πλοία LNG) αλλά επιλέγει ταυτοχρόνως στο πλαίσιο της ενεργειακής μακροχρόνιας ευρωπαϊκής ασφάλειας, να εντάξει την διάθεση ενέργειας από πράσινο υδρογόνο και ηλεκτρικές διασυνδέσεις.

Η δυνατότητα των αγωγών φυσικού αερίου, να μεταφέρουν μελλοντικά υδρογόνο και ειδικότερα πράσινο υδρογόνο, ενισχύει τόσο το οικονομικό όσο και το περιβαλλοντικό επιχείρημα για την κατασκευή τους.

Η διάθεση ενέργειας, που παράγεται από ΑΠΕ, μέσω ηλεκτρικών διασυνδέσεων προωθεί μια βιομηχανία με μηδενικές εκπομπές άνθρακα στο πλαίσιο του ευρωπαϊκού σχεδίου «A Green Deal Industrial Plan for the Net – Zero Age».

Όλα αυτά δεν θα είχαν δυνατότητα υλοποίησης αν, η ελληνική εξωτερική πολιτική δεν είχε προβλέψει ορθώς τις εξελίξεις που δρομολογούνται και η χώρα μας δεν είχε υπογράψει εγκαίρως τις συμφωνίες με Αίγυπτο & Ιταλία για την ΑΟΖ, και τις αμυντικές στρατηγικές συμφωνίες με ΗΠΑ & Γαλλία.

“Expectations were like fine pottery. The harder you held them, the more likely they were to crack.”

**Brandon Sanderson,
The Way of Kings**

Ο Νέος Διεθνής Πρωταγωνιστικός Ρόλος της Τουρκίας, Στρατηγικές Τακτικές Προσαρμογής και η Επιχείρηση Claw-Sword

Της Μαγδαληνής Ν. Χαρδά
Οικονομολόγου-Ερευνήτριας Πανεπιστημίου Πατρών

Μέχρι πριν από λίγα χρόνια η Τουρκία φαινόταν ότι θα εκτοπίζονταν οριστικά στο περιθώριο της διεθνούς γεωπολιτικής σκηνής, σχεδόν απομονωμένη διπλωματικά, δεχόμενη σκληρή κριτική για την ηγεσία του Ερντογάν, αδύναμη να παρακολουθήσει τη σύνθετη ροή των σχέσεων που καθορίζουν την περιοχή της Μέσης Ανατολής και της Μεσογείου, χωρίς πολιτικό βάρος και ως εκ τούτου προορισμένη να οδηγηθεί σε μια θέση παρία μέσα στη διεθνή γεωπολιτική και γεωοικονομική σκακιέρα.

Αντίθετα, τα τελευταία χρόνια, η Τουρκία κατάφερε να αδράξει τις ευκαιρίες που προέκυψαν μετά τις εξελίξεις που ανέτρεψαν εκ βάθρων το ευρωπαϊκό και ταρακούνησαν το παγκόσμιο στρατηγικό πλαίσιο.

Η ουκρανική κρίση χρησιμοποιήθηκε αμέσως από τον Ερντογάν για να θέσει ξανά την Τουρκία όχι μόνο στο επίκεντρο, αλλά και να της προσδώσει πρωταγωνιστικό ρόλο στο περιφερειακό και παγκόσμιο γεωπολιτικό σκηνικό.

Το γεγονός ότι η Τουρκία αποτελεί ένα από τους ακρογωνιαίους λίθους του στρατηγικού δόγματος του NATO, είναι ταυτόχρονα χώρα που «εδράζεται» στην Ασία, στη Ευρώπη, στα Βαλκάνια, στον Καύκασο, στη Μέση Ανατολή, είναι χώρα της Μεσογείου και της Μαύρης Θάλασσας, είναι η γεωγραφική, ιστορική, πολιτισμική και οικονομική γέφυρα που ενώνει την Ευρώπη με την Ασία, ο ιστορικός φύλακας των προσβάσεων μεταξύ της Μαύρης θάλασσας και της Μεσογείου, το σταυροδρόμι μεταξύ της Ευρώπης και των κοιτασμάτων πετρελαίου της Μέσης Ανατολής, ο δύστροπος δευτερογενιστής της Ρωσίας στη διαχείριση της συριακής κρίσης και του Καυκάσου, αλλά και ο θεματοφύλακας μιας σχεδόν δύο χιλιάδων ετών αυτοκρατορικής διπλωματικής παράδοσης, επέτρεψε στον Ερντογάν να αποκτήσει μια σειρά από διπλωματικά «ατού» εξαιρετικής σημασίας.

Σύμφωνα με τη Σύμβαση του Μοντρέ του 1936, η Τουρκία ελέγχει απόλυτα την διέλευση και γενικά τη ναυσιπλοΐα από τα Στενά (Βόσπορος, Θάλασσα του Μαρμαρά και Δαρδανέλια), που αποτελούν ζωτικής σημασίας πλωτές οδούς που συνδέουν τη Μαύρη Θάλασσα με το Αιγαίο Πέλαγος και μέσω των οποίων διέρχονται εκατοντάδες εκατομμύρια τόνοι φορτίου κάθε χρόνο, ενώ εδώ και δεκαετίες η Τουρκία φιλοξενεί στρατιωτικές δυνάμεις των ΗΠΑ και του NATO σε πολλές από τις βάσεις τους, με τα πυρηνικά όπλα των ΗΠΑ στην αεροπορική βάση του Ιντισλίκ και βέβαια, έχει διαδραματίσει πρωτεύοντα ρόλο σε πολλές από τις μεταψυχροπολεμικές συγκρούσεις στη Μέση Ανατολή, με αποτέλεσμα τη γένεση των αλληπάλληλων μεταναστευτικών κρίσεων που έπληξαν και συνεχίζουν να μαστίζουν την περιοχή.

Έτσι, με δεδομένη την γεωγραφική της θέση καθώς και τα σημαντικά διπλωματικά «ατού» που εξασφαλίστηκαν μέσα από την άσκηση αιώνων αυτοκρατορικής διπλωματίας, η Τουρκία έχει αναδειχθεί σε ένα από τους σπουδαιότερους γεωπολιτικούς και γεωστρατηγικούς παίκτες που, αναπόφευκτα, μπορεί και επηρεάζει σε μεγάλο βαθμό την ΕΕ και το ίδιο το NATO, τις εξελίξεις στον Καύκασο, στην Κεντρική Ασία, στη Μεσόγειο και στο Αιγαίο, στη Μέση Ανατολή αλλά και στη βόρεια και στην υποσαχάρια Αφρική.

Από την έναρξη της ουκρανικής κρίσης, η Τουρκία έχει επιστρέψει δυναμικά στον παγκόσμιο γεωπολιτικό στίβο και παίζει πρωταγωνιστικό ρόλο, σε ορισμένες περιπτώσεις κομβικό, στα διάφορα διεθνή γεωοικονομικά, γεωπολιτικά και γεωστρατηγικά πεδία στα οποία παραδοσιακά προβάλλει την επιρροή της, από την περιοχή της Μαύρης Θάλασσας έως την περιοχή της Κασπίας και του νότιου Καυκάσου μέσω της πάντα εύφλεκτης σκακιέρας της Μέσης Ανατολής.

Αυτή η επιστροφή, σύμφωνα με πολλούς αναλυτές, φαίνεται να ανοίγει τις πόρτες σε μια νέα και πιο «διαλογική» φάση της Τουρκικής εξωτερικής πολιτικής, σε σχέση με αυτή της τελευταίας δεκαετίας, η οποία βασίστηκε στην εφαρμογή του δόγματος του «Στρατηγικού Βάθους» που εισήγαγε ο πρώην Υπουργός Εξωτερικών και Πρωθυπουργός Αχμέτ Νταβούτογλου. Αυτή η στρατηγική άσκησης της τουρκικής εξωτερικής πολιτικής προέβλεπε μία ενεργή πολιτική σε όλα τα συνορεύοντα και γειτονικά με την Τουρκία επιχειρησιακά «θέατρα», με στόχο αφενός μεν την επέκταση των συμφερόντων της Άγκυρας πέρα από τα εδαφικά της σύνορα, αφετέρου δε την ύφανση καλών σχέσεων με τους «παίκτες» του Καυκάσου, της Μέσης Ανατολής, των Βαλκανίων και της Κεντρικής Ασίας.

Ωστόσο, οι σημερινές κατευθυντήριες γραμμές και η χάραξη των νέων στόχων της Τουρκικής διπλωματίας στους κύριους τομείς της εξωτερικής πολιτικής όπου διαμορφώνεται και ο νέος πρωταγωνιστικός ρόλος της Άγκυρας, φαίνεται να δίνουν στη διόρθωση της πρότερης πορείας στην εξωτερική πολιτική, μια κατεξοχήν τακτική χροιά που προκύπτει από τις συγκυριακές ανάγκες που μάλλον υπαγορεύονται από την εσωτερική πολιτική και όχι τόσο από την ανάδυση ενός νέου, ευρύτερου, συνεκτικού και αξιόπιστου στρατηγικού οράματος.

Αυτή η διόρθωση πορείας, αντί να είναι μια στρατηγική επανεξέταση της Τουρκικής εξωτερικής πολιτικής, αντιπροσωπεύει μάλλον μια τακτική διόρθωση που άρχισε να λαμβάνει χώρα στις αρχές του 2021 και σχεδιάστηκε ενόψει των εκλογών του Ιουνίου 2023, προκειμένου να αποφευχθεί, κατά το δυνατόν, ο κίνδυνος μιας σημαντικής μείωσης της επιρροής και του ρόλου του κυβερνώντος κόμματος και του αρχηγού του.

Η νέα εξωτερική πολιτική της Τουρκίας παίρνει λοιπόν τη μορφή της ανατροπής των τριών κύριων πυλώνων του δόγματος Νταβούτογλου που, μεταξύ των άλλων, στόχευε στη σθεναρή αντιπαράθεση με το Ισραήλ, στον ηγμονικό ανταγωνισμό με τις μοναρχίες του Κόλπου και στην υποστήριξη των αντικαθεστωτικών πολιτικών και οργανώσεων για αλλαγή διακυβέρνησης στη Συρία, με στόχο την πλήρη εξυπηρέτηση των γεωπολιτικών συμφερόντων της. Βέβαια, τα πιο σημαντικά οφέλη για την Τουρκία δεν προέρχονται τόσο από τον ρόλο που έχει αναλάβει στο πλαίσιο της ουκρανικής κρίσης, όσο από την εκπληκτική ικανότητα που έχει επιδείξει η τουρκική διπλωματία ώστε να μπορέσει να εκμεταλλευθεί άμεσα τις γεωπολιτικές συνέπειες που έχει δημιουργήσει η ίδια η Ρωσο-ουκρανική σύγκρουση, αναλαμβάνοντας αμέσως δράση για να εξυπηρετηθούν τα συμφέροντά της και να υλοποιηθούν οι άμε-

σοι στρατηγικοί στόχοι που κρίνονται θεμελιώδεις για την επίτευξη του τουρκικού εθνικού πολιτικού οράματος.

Με μοχλό την ικανότητα ταχείας προσαρμογής σε νέες συνθήκες, η Τουρκία προχώρησε σε μια νέα προσπάθεια με στόχο την σταθεροποίηση της κατάστασης στα ασιατικά σύνορά της και ιδιαίτερα στα ανατολικά, όπου στην μετα-σοβιετική εποχή κυριαρχεί η ατέρμονη διαμάχη Αρμενίας-Αζερμπαϊτζάν, αλλά κυρίως στο νότο, όπου ανέλαβε δράση με την διεξαγωγή μίας νέας σειράς στρατιωτικών επιχειρήσεων με σκοπό την δημιουργία μιας ουδέτερης εδαφικής ζώνης που θα είναι εντελώς απαλλαγμένη από την παρουσία της κουρδικής πολιτικοστρατιωτικής οργάνωσης του PKK και που κάποιοι εκτιμούν ότι πρόκειται για την δημιουργία μιας νέας «λωρίδας της Γάζας».

Η διεξαγωγή στρατιωτικών επιχειρήσεων κατά μήκος των νότιων συνόρων της Τουρκίας δεν αποτελεί καινοτομία στην τουρκική στρατηγική καθώς, στο πρόσφατο παρελθόν, επιχειρήσεις αυτού του είδους έχουν κατ' επανάληψη διεξαχθεί, παρακάμπτοντας περιοριστικά διεθνή πλαίσια ή ακόμη παραβιάζοντας υφιστάμενες διεθνείς συνθήκες. Ωστόσο, η ουκρανική κρίση δημιούργησε νέες συνθήκες, επιτρέποντας στην Τουρκία να σχεδιάσει μια νέα ευρεία επιχείρηση με εντελώς διαφορετικά εννοιολογικά κριτήρια. Η εξαπόλυση της στρατιωτικής επιχείρησης Claw-Sword στις 19 Νοεμβρίου 2022, περιελάμβανε την ανάπτυξη διαφόρων φάσεων τακτικής με πραγματοποίηση αεροπορικών επιδρομών και πυροβολικού, ενώ είχε σχεδιαστεί και η πραγματοποίηση επίγειας φάσης, με τις χερσαίες τουρκικές ένοπλες δυνάμεις να διασχίζουν τα σύνορα, κατά την ανάπτυξη της επιχείρησης, προκειμένου να στεφθούν με απόλυτη επιτυχία οι προκαθορισθέντες από το γενικό επιτελείο στρατηγικοί στόχοι, τόσο στη Συρία όσο και στο Βόρειο Ιράκ.

Είναι γνωστό ότι η επιχείρηση Claw-Sword είχε λάβει την ευρεία λαϊκή υποστήριξη όχι μόνο του τουρκικού πληθυσμού, αλλά είχε λάβει και την πολιτική υποστήριξη ολόκληρου του πολιτικού φάσματος που συνιστούσε τον συνασπισμό κατά του Ερντογάν στις εκλογές του 2023, αποδεικνύοντας πόσο σοβαρό, σε εθνικό επίπεδο, είναι το πρόβλημα που αντιπροσωπεύει το PKK.

Δίχως άλλο, η χρονική συγκυρία που επιλέχθηκε για την διεξαγωγή της στρατιωτικής επιχείρησης Claw-Sword είχε μελετηθεί προσεκτικά και πλην των άλλων, βασίστηκε στις ακόλουθες, κύριες, προϋποθέσεις:

- λόγω της ουκρανικής κρίσης, περιορίζεται η διπλωματική και πολιτική ισχύς της Ρωσίας με ταυτόχρονη αποδυνάμωση της στρατιωτικής ανάπτυξής της στη Συρία
- η Τουρκία, όπως αναφέρθηκε, τα τελευταία χρόνια είχε ήδη υιοθετήσει μια διπλωματική δράση ευρείας γεωπολιτικής οπτικής που εν τέλει ενίσχυσε σημαντικά τα διαπιστευτήριά της στην περιοχή
- η ανάπτυξη μιας γενικής διπλωματικής προσέγγισης με τις χώρες της Μέσης Ανατολής μείωσε τις αντιστάσεις για την διεξαγωγή επιχειρήσεων εναντίον του PKK
- η κλιμάκωση των προκλήσεων εκ μέρους του Ιράν κατά της παρουσίας και των συμφερόντων των ΗΠΑ στο Ιράκ και στη Συρία, δημιουργεί τις κατάλληλες προϋποθέσεις για ένα νέο και σπουδαιότερο στρατηγικό ρόλο που θα μπορέσει να διαδραματίσει η Τουρκία, όπως για παράδειγμα η μάχη κατά του ISIS, η προστασία του Βόρειου Ιράκ και η διευθέτηση των ζητημάτων

που αφορούν και στοχεύουν στην οριστική επίλυση της συριακής σύγκρουσης.

Προκειμένου να στεφθούν με επιτυχία οι στόχοι της επιχείρησης Claw-Sword, η Τουρκία προέβη σε διπλωματικές και στρατηγικές δράσεις, όπως: δημιουργία ευρείας εδαφικής ουδέτερης ζώνης απαλλαγμένης από την παρουσία του PKK και με απώτερο στόχο την εκδίωξη από τις περιοχές του Manbij και του Tel Rifaat των ένοπλων κουρδικών Μονάδων Λαϊκής Άμυνας στη Συρία (YPG), εξασφάλιση των συνθηκών για την ομαλή επιστροφή των Σύρων προσφύγων, ενίσχυση της τουρκικής επιρροής στη διαχείριση των πολιτικών συμφωνιών και εγγυήσεων που θα υιοθετηθούν μετά την λήξη του πολέμου στη Συρία. Στη συνέχεια, ακολούθησε μια εξαιρετικά διαρθρωμένη διπλωματική και πολιτική προετοιμασία η οποία αποσκοπούσε στο να εξασφαλιστεί όχι τόσο η συναίνεση για την διεξαγωγή της επιχείρησης, όσο η βεβαιότητα ότι δεν θα υπάρξουν ιδιαίτερα σημαντικές πολιτικές αντιδράσεις από την περιφερειακή και την διεθνή κοινότητα.

Μολονότι στα τέλη Νοεμβρίου του 2022, υψηλόβαθμα στελέχη της τουρκικής κυβέρνησης είχαν προαναγγείλει την έναρξη μιας ευρείας στρατιωτικής επιχείρησης στο έδαφος της Συρίας, εντούτοις, όσο περνούσαν οι μέρες οι τόνοι των επίσημων δηλώσεων και η κίνηση των στρατευμάτων κατά μήκος των παραμεθόριων περιοχών έδωσαν σταδιακά τη θέση τους στις αναφορές για την επικείμενη έναρξη διπλωματικού διαλόγου μεταξύ Άγκυρας και Δαμασκού με τη μεσολάβηση της Ρωσίας.

Αυτή η αιφνιδιαστική αλλαγή πλεύσης της Τουρκίας έγινε γνωστή με την είδηση της συνάντησης του τότε υπουργού άμυνας Hulusi Akar με τον Σύρο ομόλογό του Ali Mahmoud Abbas που έλαβε χώρα στις 23 Δεκεμβρίου στη Μόσχα, υπό την αιγίδα του Ρώσου Υπουργού Άμυνας Sergei Shoigu και αποτέλεσε την πρώτη συνάντηση, μετά από το μακρινό 2011, μεταξύ κυβερνητικών αξιωματούχων της Συρίας και της Τουρκίας, με στόχο να ξεκινήσει ένας κατ' αρχήν ουσιαστικός διάλογος μεταξύ των μερών και να τεθούν οι βάσεις για τη διπλωματική αντιμετώπιση του αδιεξόδου στη συριακή κρίση.

Προς αυτή την κατεύθυνση, η Τουρκία επανέρχεται στον αρχικό της σχεδιασμό, δηλαδή για την εκ νέου ενεργοποίηση, αλλά και τη τήρηση αυτή τη φορά, της παλαιότερης συμφωνίας Ρωσίας και Τουρκίας η οποία προέβλεπε την δημιουργία μιας ζώνης ασφαλείας μεταξύ των τουρκικών συνόρων και των δυνάμεων του YPG που θα ελέγχεται από τον συριακό στρατό και την ρωσική συνοριοφυλακή. Η συμφωνία δεν υλοποιήθηκε πλήρως, αν και στην περιοχή βρίσκονται τόσο οι ρωσικές όσο και οι συριακές κυβερνητικές δυνάμεις καθώς και στρατιωτικές δυνάμεις των Ηνωμένων Πολιτειών.

Η Τουρκία, με την υλοποίηση αυτής της συμφωνίας προσβλέπει, πλην των άλλων, και σε εξαιρετικά σημαντικά οικονομικά οφέλη, όπως φάνηκε και από την δημοσίευση των λεπτομερειών του σχεδίου δημιουργίας της ασφαλούς ζώνης που πρότεινε ο ίδιος ο πρόεδρος Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν, τον Σεπτέμβριο του 2019, στο πλαίσιο της 74ης συνόδου της Γενικής Συνέλευσης των Ηνωμένων Εθνών.

Το προταθέν σχέδιο είναι κατά γενική ομολογία μεγαλύτερο και σε γενικές γραμμές προβλέπει την εγκατάσταση έως δύο εκατομμυρίων Σύρων, με την υποστήριξη βέβαια της διεθνούς κοινότητας, εξασφαλίζοντας μία ουδέτερη, ειρηνευτική ζώνη, βάθους 30 χιλιομέτρων και μήκους 480 χιλιομέτρων σε πρώτη φάση. Η ζώνη αυτή, μπορεί να επεκταθεί στη γραμμή Deir

ez-Zor-Raqqa και με αυτόν τον τρόπο, ακόμη και τρία εκατομμύρια εκτοπισμένοι Σύροι μπορούν να επανεγκατασταθούν στη σχεδιαζόμενη ζώνη.

Σύμφωνα με τις κατασκευαστικές λεπτομέρειες που έχουν κατατεθεί από την Τουρκική κυβέρνηση, οι οικιστικές περιοχές στη ζώνη ασφαλείας, για την μετεγκατάσταση ενός εκατομμυρίου προσφύγων, περιλαμβάνουν 140 χωριά και 10 επαρχίες. Κάθε χωριό έχει προγραμματιστεί να φιλοξενεί 5.000 σύρους πρόσφυγες, ενώ κάθε επαρχία θα έχει πληθυσμό που θα ανέρχεται στις 30.000. Σε κάθε χωριό θα κατασκευασθούν περίπου 1.000 κατοικίες, αποτελούμενες από σπίτια των 100 μ2 αλλά και από σύγχρονες αγροκτηνοτροφικές αποθήκες. Θα συμπεριληφθούν επίσης δύο τζαμιά, δύο σχολεία, ένα κέντρο νεολαίας και ένα κλειστό γυμναστήριο. Κάθε νοικοκυριό στα χωριά θα λάβει επίσης γεωργική γη σε αναλογία με την έκταση της περιοχής. Στις προς διαμόρφωση επαρχίες, προβλέπεται η κατασκευή 6.000 κατοικιών καθώς και όλες οι απαραίτητες εκπαιδευτικές, αθλητικές, υγειονομικές και θρησκευτικές υποδομές, όπως επίσης και η δημιουργία μιας σύγχρονης, από πλευράς υποδομών, βιομηχανικής περιοχής.

Εγκριτοι γεωπολιτικοί και γεωοικονομικοί αναλυτές υποστηρίζουν ότι η Τουρκία είχε αρχίσει να υφαίνει το σχέδιο μετεγκατάστασης προσφύγων σε ασφαλή ζώνη στα νότια σύνορά της, σχεδόν αμέσως μετά από την έναρξη της συριακής κρίσης καθώς, εκτός από τα γεωστρατηγικά οφέλη που θα αποκόμιζε με την δημιουργία της, η ίδια θα ισχυροποιούσε ακόμη περισσότερο την διεθνή και περιφερειακή της θέση ως παράγων ειρήνης, σταθερότητας και οικονομικής ανάπτυξης στην περιοχή. Και όλα αυτά, επειδή τα τουρκικά οικονομικά επιτελεία είχαν έγκαιρα προβεί στην ανάλυση όλων των οικονομοτεχνικών δεδομένων του σχεδίου δημιουργίας αυτής της ασφαλούς ζώνης και υπολογίστηκε ότι, για το σύνολο των έργων της πρώτης φάσης, θα απαιτηθούν περίπου 27 δις δολάρια και συνολικά, σύμφωνα με οικονομικούς αναλυτές, για την ολοκλήρωση και των επόμενων φάσεων του έργου (για την επανεγκατάσταση συνολικά τριών εκατομμυρίων προσφύγων), θα απαιτηθούν 60-70 δις δολάρια. Πρόκειται δηλαδή για ένα πολύ σημαντικό έργο, στην συμμετοχή κατασκευής του οποίου προσβλέπουν οι χώρες που αποτελούν τους βασικούς παίκτες στο τραπέζι της συριακής κρίσης, δηλαδή η Τουρκία, οι ΗΠΑ, η Ρωσία και το Ιράν, αλλά και άλλοι παίκτες της περιοχής όπως το Ιράκ, το Ισραήλ, η Αίγυπτος, η Σαουδική Αραβία και οι χώρες του Κόλπου, εθνικά και διεθνή χρηματοπιστωτικά ιδρύματα και βεβαίως, οι εξειδικευμένοι σε παρόμοια έργα, κατασκευαστικοί κολοσσοί.

Στο πλαίσιο αυτό, με την υιοθέτηση και εφαρμογή μιας πολύπλοκης και πολυεπίπεδης διπλωματικής δράσης, η

στρατηγική της Τουρκίας αποτυπώθηκε τόσο με τη συμμετοχής της σε διεθνή forum, όπως είναι ο Οργανισμός Συνεργασίας της Σαγκάης (SCO) ο οποίος δημιουργήθηκε το 2001 ως ένας ευρασιατικός οργανισμός οικονομίας και ασφάλειας και όπου, η Τουρκία κατάφερε όχι μόνο να επιβάλλει την παρουσία της ως παράγων σταθερότητας στην Μέση Ανατολή και με ρόλο μεσολαβητή στις σχέσεις Δύσης και Ρωσίας, όσο και με την διπλωματική επαναπροσέγγιση με βασικούς παίκτες του μεσανατολικού γεωπολιτικού σκηνικού (Ισραήλ, Συρία, χώρες του Κόλπου).

Όσον αφορά στο συγκεκριμένο πολιτικοστρατιωτικό ζήτημα, οι επιχειρησιακοί στόχοι της νέας φάσης ετέθησαν από την τουρκική πλευρά στα διπλωματικά τραπέζια, όπου περιγράφηκαν λεπτομερώς και επεξηγήθηκαν πλήρως, τόσο στους αμερικανούς όσο και στους ρώσους, προσδιορίζοντας ξεκάθαρα και με ακρίβεια τους περιορισμούς και τα όρια που τίθενται στις, ενδεχομένως, επερχόμενες επιχειρήσεις, εφόσον και όποτε αυτές αποφασισθεί να πραγματοποιηθούν, έτσι ώστε να μηδενιστεί η πιθανότητα σύγκρουσης με θέσεις και συμφέροντα των δύο υπερδυνάμεων στην περιοχή.

Εν κατακλείδι, ο Ερντογάν απέδειξε για άλλη μια φορά όχι μόνο την πολιτική και διπλωματική ζωτικότητα του εθνικού στρατηγικού του οράματος, αλλά επιβεβαίωσε το γεγονός ότι οι όποιες αλλαγές συντελούνται στο παγκόσμιο γεωπολιτικό σκηνικό πρέπει να εκλαμβάνονται ως μοναδικές ευκαιρίες οι οποίες, αν αξιοποιηθούν με δεξιότητα και διπλωματική δεινότητα, μπορούν να μεταβάλλουν τις φαινομενικά αρνητικές καταστάσεις, σε καταστάσεις με προϋποθέσεις ακόμη και απόλυτης διπλωματικής, πολιτικής, στρατιωτικής και οικονομικής επιτυχίας.

Είναι βέβαια προφανές ότι για να δημιουργηθούν αυτού του είδους οι προϋποθέσεις, απαιτείται όχι μόνο η εξαιρετική ικανότητα διαχείρισης των καταστάσεων που κάθε φορά προκύπτουν στο γεωπολιτικού και διπλωματικό πεδίο, αλλά, κυρίως, απαιτείται η ύπαρξη ενός εθνικού γεωστρατηγικού οράματος που θέτει στόχους, σκοπούς και πόρους που θα χρησιμοποιηθούν για την επίτευξή τους.

Η Τουρκία και ο Ερντογάν έχουν αποδείξει ότι διαθέτουν αυτές τις ικανότητες και μπορούν να τις χρησιμοποιούν χωρίς να αποσπάται η προσοχή τους από στεία ή και ουτοπικά ηθικο-δημαγωγικά οράματα.

Αντίθετα, δεν είναι λίγοι οι πολιτικοί στην Ευρώπη που, ακόμη και σήμερα, παρακολουθούν πίσω από το μισάνοιχτο πολιτικό παράθυρό τους τις περιφερειακές και παγκόσμιες εξελίξεις, όντες αιχμάλωτοι των ψευδαισθήσεων ενός λαμπρού παρελθόντος, ελπίζοντας σε διπλωματικές επιτυχίες που όμως δεν πρόκειται ποτέ να φέρουν πίσω τις δόξες του παρελθόντος.

Islam is a religion. It is not an ideology. For a Muslim, there is no such thing as to be against modernity. Why should a Muslim not be a modern person? I, as a Muslim, fulfill all the requirements of my religion, and I live in a democratic, social state.

Before anything else, I'm a Muslim. As a Muslim, I try to comply with the requirements of my religion. I have a responsibility to God, who created me, and I try to fulfill that responsibility. But I try now very much to keep this away from my political life, to keep it private.

Recep Tayyip Erdogan

Μουσταφά Κεμάλ: Η προπαγανδιστική τουρκοσειρά με διανομή της Disney+

Του Νομικού και Συγγραφέως Λεωνίδα Κουμάκη

Όπως είναι γνωστό, οι τούρκοι ισλαμιστές και φασίστες που ελέγχουν το καθεστώς της Τουρκίας, χρησιμοποιούν εδώ και πάρα πολλά χρόνια μια μέθοδο «ήπιας ισχύος», με την απλόχερη επιδότηση προπαγανδιστικών τηλεοπτικών σειρών οι οποίες παρουσιάζουν είτε μια ιδανική αλλά ανύπαρκτη στην πραγματικότητα εικόνα της Τουρκίας, είτε δημιουργούν ένα φανταστικό ιστορικό παρελθόν, με αδιάστακτη παραμόρφωση της ιστορίας. Η μέθοδος αυτή, με αντιγραφή ενός πολύ πετυχημένου αμερικανικού προτύπου, σημείωσε μεγάλη επιτυχία σε δεκάδες χώρες του κόσμου – μεταξύ των οποίων, μέχρι πρότινος, και στην Ελλάδα. Μέσα στο πλαίσιο αυτό και εν όψει της συμπλήρωσης εκατό χρόνων από την ίδρυση της σύγχρονης Τουρκικής «Δημοκρατίας» τον Οκτώβριο του 2023, ο προπαγανδιστικός μηχανισμός του τουρκικού καθεστώτος άρχισε από το έτος 2020 να επιστρατεύει ό,τι καλύτερο διέθετε η τουρκική τηλεοπτική βιομηχανία (ηθοποιούς, σεναριογράφους, τεχνικούς, σκηνοθέτες κλπ) προκειμένου να δημιουργήσει μια υπερπαραγωγή «αγιοποίησης» του Μουσταφά Κεμάλ (για τους Τούρκους Ataturk, δηλαδή πατέρα των Τούρκων) η οποία θα εξασφάλιζε παγκόσμια διανομή. Ο στόχος ήταν να σκεπαστεί με επιμέλεια η πληθωρικά εγκληματική δραστηριότητα του Μουσταφά Κεμάλ (σφαγές Αρμενίων, Ελλήνων, Ασσυρίων, Χαλδαίων, Σύριων, απανωτές γενοκτονίες και συνεχιζόμενες ακόμα και σήμερα στρατηγικές εθνοκάθαρσης) και να παρουσιαστεί ένας φωτισμένος «αγνός και γνήσιος πατριώτης με καθαρά χέρια» που εγκαθίδρυσε ένα κοσμικό τουρκικό κράτος σαν μετεξέλιξη της οθωμανικής αυτοκρατορίας. Φήμες μάλιστα επιμένουν ότι την λαμπερή εικόνα της προπαγανδιστικής σειράς συμπληρώνει ο διάσημος ηθοποιός Αντόνιο Μπαντέρας που θα ενσαρκώσει τον Μουσταφά Κεμάλ στα ύστερα του χρόνια. Το σχέδιο του τουρκικού καθεστώτος συμπληρώθηκε με την εξασφάλιση παγκόσμιας διανομής μέσω της πλατφόρμας Disney+, με πρόσβαση σε τουλάχιστον 160 εκατομμύρια χρήστες σε ολόκληρο τον κόσμο και έναρξη μετάδοσης των έξι επεισοδίων της σειράς την 29η Οκτωβρίου 2023 – 100η επέτειο από την ίδρυση του σύγχρονου τουρκικού κράτους.

Ο προγραμματισμός μετάδοσης μιας τουρκοσειράς με βέβαιη την παραμόρφωση της ιστορίας για προπαγανδιστικούς λόγους από την Disney+, ξεσήκωσε παγκόσμιο κύμα διαμαρτυριών. Την αρχή έκανε η Αρμενική Εθνική Επιτροπή Αμερικής με μια καμπάνια μέσω social media προκειμένου να μην γίνει η προβολή της σειράς «που αποθεώνει έναν Τούρκο δικτάτορα και τον υπεύθυνο για τις Γενοκτονίες των Αρμενίων, των Ελλήνων, των Ασσυρίων, και άλλων τόσων χριστιανικών πληθυσμών». Ακολούθησε η Παμποντιακή Ομοσπονδία Ελλάδος ζητώντας να ακυρωθεί η προβολή της τηλεοπτικής σειράς κάνοντας λόγο για έναν γενοκτόνο που μπορεί να συγκριθεί μόνο με τον Χίτλερ, καλώντας την Disney+ «Να ακυρώσει τη σειρά “Ατατούρκ” ως ένδειξη σεβασμού σε όσους υπέφεραν εξαιτίας του καταπιεστικού δικτάτορα».

Την σκυτάλη πήρε το International Hellenic Association με επιστολή του ΔΣ του ΙΗΑ, την οποία υπογράφει ο Πρόεδρος Ευάγγελος Ρήγος, προς τον Robert A. Iger,

Chief Executive Officer της The Walt Disney Company με την οποία ζητείται η ακύρωση της παγκόσμιας μετάδοσης της σειράς σαν ένδειξη στοιχειώδους σεβασμού απέναντι στην ιστορική αλήθεια και αποτροπής βέβαιου βιασμού της από την προπαγανδιστική σειρά της τουρκικής παραγωγής. Μια πρώτη αντίδραση της Disney+, η οποία όμως δεν φαίνεται να συνδέεται με τις διαμαρτυρίες για την τουρκοσειρά που αφορά τον Μουσταφά Κεμάλ αλλά σε άλλους λόγους, ήταν να αφαιρέσει από το δίκτυο της όλες ανεξαιρέτως τις υφιστάμενες τουρκικές τηλεοπτικές σειρές, χωρίς καμία απολύτως αναφορά για όσες βρίσκονται στο στάδιο παραγωγής ή έχει ήδη προγραμματιστεί η μετάδοσή τους. Αντίθετα τουρκικές ιστοσελίδες, όπως η Haberturk δημοσιεύουν ανακοίνωση της Disney Plus Turkey μηνός Ιουλίου (μαζί με σχετικό διαφημιστικό βίντεο της σειράς), με την ακόλουθη δήλωση: «Η πρωτότυπη τηλεοπτική σειρά “Ατατούρκ”, θα προβληθεί πολύ σύντομα στην 100η επέτειο της Δημοκρατίας μας». Υπάρχουν δύο ενδεχόμενα: είτε η τηλεοπτική σειρά να μεταδοθεί κανονικά σε ολόκληρο το δίκτυο της Disney+ από τις 29 Οκτωβρίου 2023, είτε να μεταδοθεί μόνο μέσα στην Τουρκία. Μέχρι τώρα, ουδείς γνωρίζει την τελική κατάληξη του θέματος.

Στην Ελλάδα πάντως ένας κεντρικός τηλεοπτικός σταθμός άρχισε στις 3 Ιουλίου 2023 να μεταδίδει μια νέα τουρκοσειρά αλλά υποχρεώθηκε να την κατεβάσει μόλις δύο μέρες αργότερα, αφού η τηλεθέαση που σημείωσε ήταν μόλις 1,3% και 1,1% αντίστοιχα – η πιο εξευτελιστική τηλεθέαση τουρκοσειράς σε απογευματινή ζώνη των τελευταίων 20 ετών, όλων των πανελλήνιας εμβέλειας τηλεοπτικών σταθμών! Οι διάφορες τουρκοσειρές, ιδιαίτερα όσες επιδοτούνται από το τουρκικό κράτος, κάνουν τόσο προκλητική και εξόφθαλμη προπαγάνδα ώστε σταδιακά άρχισαν να χάνουν την αίγλη, την αξιοπιστία και την επιτυχία τους. Είναι χαρακτηριστικό ότι στις μέρες μας οι πιο επιτυχημένες τηλεοπτικές σειρές μέσα στην Τουρκία είναι πλέον μη επιδοτούμενες αφού ασχολούνται με κοινωνικά προβλήματα χωρίς κατευθυνόμενη, προκλητική προπαγάνδα. Οι σειρές αυτές, αν και πολύ πιο ακριβές σε σχέση με τις επιδοτούμενες, συνεχίζουν να εξάγονται κυρίως σε Αραβικές χώρες, καθώς και σε χώρες Μέσης Ανατολής, Αφρικής και Καυκάσου.

Συμπεράσματα: Οι γενοκτονίες των Αρμενίων, των Ελλήνων της Μικράς Ασίας και άλλων λαών της ανατολής έχουν αναγνωριστεί από δεκάδες κράτη, πόλεις και κοινοβούλια σε ολόκληρο τον κόσμο, απομυθοποιώντας την τουρκική προπαγάνδα και φέρνοντας σε δύσκολη θέση την Disney+ σχετικά με την ιστορική αλήθεια της τουρκοσειράς για τον Μουσταφά Κεμάλ. Όσο και αν η τουρκική παραγωγή προσπαθήσει να «κουκουλώσει» την σκοτεινή πλευρά του Μουσταφά Κεμάλ, η ιστορική αλήθεια λάμπει εκτυφλωτικά και είναι δύσκολο να αγνοηθεί.

Ένα είναι βέβαιο: Μέχρι την πρεμιέρα της 29ης Οκτωβρίου 2023 θα διεξάγεται ένας σκληρός αγώνας για την αποτροπή της μετάδοσης αποκάλυπτης τουρκικής προπαγάνδας με την απόκρυψη ή την αλλοίωση αναμφισβήτητων ιστορικών γεγονότων, μπροστά σε ένα παγκόσμιο δίκτυο 160 εκατομμυρίων χρηστών!

Επιτέλους Αντίσταση

Του καθηγητού Π.Ι. Καραφωτιά
Μέλους του ΕΛΙΣΜΕ

Λίαν επίκαιρη και συμβολικά σημαντική η αντίσταση για τις απλώςστρες (έγιναν διεθνώς μόστρες!) και μακάρι να μετεξελιχθεί σε γενικότερη ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ για τα όσα απάνθρωπα και αντιδημοκρατικά τεκταίνονται διεθνώς, και να γενικευθεί με πρωτοβουλία Ελλήνων δημοκρατών και φιλειρηνιστών σε απάντηση γειτονικών κρυπτο-φασιστικών, νέο-ιμπεριαλιστικών κυκλωμάτων, που το παίζουν «ειρηνοποιοί» για να αποπροσανατολίζουν και παραπλανούν την παγκόσμια κοινότητα. Και πρώτη προτεραιότητα της ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ να είναι ο τερματισμός της πολεμικής τραγωδίας στην Ουκρανία, που αν δεν τερματισθεί έγκαιρα μπορεί να οδηγήσει σε νέο Αρμαγεδδώνα, και, παράλληλα, η αναγέννηση του Ειρηνιστικού Κινήματος, που άνθισε και καρποφόρησε τη δεκαετία του 80 υπό την αιγίδα του ΟΗΕ με πρωταγωνίστρια την Ελλάδα, αλλά αργότερα οι «πυρκαγιές» που προκλήθηκαν από αντι-δημοκρατικά, πολεμοκάπηλα κυκλώματα, την τραυμάτισαν και χρειάζεται άμεση και αποτελεσματική μέριμνα για να διασωθεί και ξαναζωντανέψει.

Όσοι θυμούνται τη δεκαετία του 80, πραγματοποιήθηκαν συγκλονιστικές εκδηλώσεις σε όλο τον κόσμο και ιδιαίτερα στην Ελλάδα με περίπου 12.000 άτομα στον Ιερό Βράχο της Ακρόπολης όπου έστειλε μήνυμα ο Ευπατρίδης ΓΓ του ΟΗΕ Χαβιέρ Περέζ ντε Κουέγιαρ, στους Δελφούς με περίπου 3.000 άτομα και με συμμετοχή του Αναπληρωτή ΓΓ του ΟΗΕ, τους Στρατηγούς της Ειρήνης (Γ. Κουμανάκος, Κ.Κωνσταντινίδης, Λ.Καπέλλος κ.ά.) και, τέλος, την περίφημη Έκκληση της Ακρόπολης με πρωταγωνιστές διαπρεπείς Έλληνες (Μ. Σταθόπουλος, Ν.Μαρκάτος, Γ. Τσαπόγας κ.ά.) που άφησε εποχή.

Όμως, αργότερα, όλοι ένωσαν απογοήτευση και ταπείνωση για την παρακμή του Ειρηνιστικού Κινήματος, και θα είναι ευχής έργο να ξανανθίσει και αντί του περιβόητου “SI VIS PACEM PARA BELLUM” (Αν θέλεις ειρήνη προετοιμάσου για πόλεμο-που, δυστυχώς, στην περίπτωση της Ελλάδας που κινδυνεύει, πρέπει να ισχύει), να πρυτανεύσει το SI VIS PACEM PARA PACEM (Αν θέλεις ειρήνη προετοίμαζε

την ειρήνη, αγωνίσου για την ειρήνη). Και με ελληνική πρωτοβουλία να εγγραφεί στην Ημερήσια Διάταξη της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ πρόταση για την εφαρμογή του Συμφώνου Κέλ-λογκ-Μπριάντ που προέβλεπε την απαγόρευση κάθε πολέμου (to Outlaw War) και επίσης την εφαρμογή του σπουδαίου Οδηγού Ειρήνης (Agenda for Peace) του τ. ΓΓ του ΟΗΕ Μπού-τρος Μπούτρος-Γκάλι, που αν είχε εφαρμοσθεί δεν θα είχαμε πολεμικές συγκρούσεις! Θα ήταν δε ευκαιρία να αποκαλυφθούν όσα κράτη υπονομεύουν την ειρήνη.

Δεν είναι φρικτό να αναλογισθεί κάποιος ότι έως σήμερα έχουν σκοτωθεί σε πολεμικές συγκρούσεις περισσότερα από 200 εκατομμύρια, ναι, 200 εκατομμύρια ΑΝΘΡΩΠΟΙ ξέχωρα τους τραυματίες, τους αυτοκτονήσαντες κ.λπ.; Δεν έχει ακόμη χορτάσει το ανθρωποκτόνο τέρας, ο σύγχρονος «Μινώταυρος», και πρέπει συνεχώς να θυσιάζονται ΑΝΘΡΩΠΟΙ ώσπου να βρεθεί νέα Αριάδνη και νέος Θησέας για να τον εξοντώσουν και σώσουν την ανθρωπότητα; Και η Ελλάδα, που τους δημιούργησε, δεν πρέπει να εμπνευσθεί το νέο «Μίτο» που να οδηγήσει στο τέρας; Ή μήπως κάποια διεφθαρμένα, εθελόδουλα και εξουσιομανή κυκλώματα εμποδίζουν την όποια ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ και ο «λαβύρινθος» συνεχίζει;

Παράλληλα, όμως, χρειάζεται και ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ για την επίλυση των δίκαιων εθνικών μας ζητημάτων, για τα οποία ισχυροί «φίλοι» και «σύμμαχοι» αδιαφορούν και μας εμπαίζουν (Βόρειο-Ηπειρωτικό, Κυπριακό (Δεκάδες αποφάσεις του ΟΗΕ ανεφάρμοστες για 50 χρόνια!) Σκοπιανό, τουρκική επιθετικότητα κ.λπ.). καθώς και εσωτερικών σοβαρών προβλημάτων (Υγεία, Παιδεία, Δικαιοσύνη, υποβάθμιση Ενόπλων Δυνάμεων, Σωμάτων Ασφαλείας, Πυροσβεστών κ.ά., δημογραφική συρρίκνωση, αστυφιλία, αφαίμαξη εγκεφάλων και εργατικού δυναμικού, πυρκαγιές, ασυδοσία, εγκληματικότητα, ανασφάλεια κ.λπ.).

Είθε, συνεπώς, ν’αρχίσει και να επιτύχει η νέα ΕΙΡΗΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ! «Συν Αθηνά και χείρα κίνει», και ο «επιμένων ελληνικά»!

Ρωσο-Ουκρανικός Πόλεμος, Επιπτώσεις και Πιθανές Εξελίξεις

Του Δημητρίου Ζακοντίνου

Οικονομολόγου

MSc strategic & defence Analyst

Η σύγκρουση Ρωσίας-Ουκρανίας σε διασταλτική ερμηνεία αλλά και στην ουσία της, είναι μια σύγκρουση μεταξύ μιας ομάδας ανεπτυγμένων Δυτικών κρατών δλδ. ενός συστήματος που στην πραγματικότητα χαρακτηρίζεται από το χρέος και ενός κράτους, που επί της ουσίας σε γεωπολιτική θεώρηση πρόκειται περί ενός συστήματος που βασίζεται σε πόρους της Ανατολής.

Εξ αυτού του λόγου έχει προκληθεί ηλιού φαεινότερο, ένας μάταιος και απάνθρωπος πόλεμος που 18 μήνες από την έναρξή του έχει δημιουργήσει τέτοιους φόβους στις Δυτικές χώρες, που πλέον ανησυχούν ότι ένα δυσμενές για την υποστηριζόμενη από αυτές Ουκρανία θα έχει ως αντίκτυπο την απώλεια της παγκόσμιας επιρροής για αυτές τις χώρες.

Παρά τις προσπάθειες τους που εστιάζονται, σε μια άνευ προηγουμένου ενίσχυση (οικονομική & στρατιωτικού εξοπλισμού-πυρομαχικών) στην σημερινή κυβέρνηση της Ουκρανίας, με στόχο η σύγκρουση αυτή να επιφέρει την Οικονομική - στρατιωτική κατάρρευση της Ρωσίας, αυτό που έχει συμβεί μέχρι τώρα είναι η εκκόλαψη μιας συμμαχίας Ρωσίας, Κίνας, Ιράν και χωρών της ευρύτερης Ευρασίας που ήταν ο απόλυτος εφιάλτης του πολωνικής καταγωγής Αμερικανού Διπλωμάτη & συμβούλου εθνικής ασφάλειας των ΗΠΑ επί προεδρίας Κάρτερ Zbigniew Brzezinski :

«πρέπει να γίνουν τα πάντα για να αποτρέψουμε μια τέτοια εξέλιξη»: έλεγε.

Ιστορικά βρισκόμαστε πλέον στο σημείο της μεγαλύτερης καμπίης στην ιστορία των νεότερων χρόνων και αυτό γιατί: Η αντίδραση των Δυτικών χωρών με την επιβολή κυρώσεων κατά της Ρωσίας, έφερε τις ΗΠΑ και την ΕΕ σε μια πορεία που θα μπορούσε να οδηγήσει στην καταστροφή του (€) ευρώ, ίσως και του δολαρίου(\$) αλλά και ολόκληρης της Δυτικής οικονομίας κυρίως όμως της Ευρωπαϊκής οικονομίας.

Εστιάζοντας στις χώρες της ΕΕ παρατηρούμε ότι:

- έχουν χάσει έναν σημαντικό εμπορικό εταίρο, πληρώνουν πολύ περισσότερα για την αγορά ενέργειας από τις ΗΠΑ & από άλλες χώρες, πράγμα που μοιραίως αυξάνει το κόστος παρα-

γωγής και καθιστούν διεθνώς τα βιομηχανικά προϊόντα τους σχεδόν μη ανταγωνιστικά.

- Η ΕΕ έχει αναγκαστεί εκ των πραγμάτων να χρηματοδοτεί το ουκρανικό καθεστώς με συνέπεια να μειώνει τις παροχές προς τους πολίτες της.

- Έχει απαγορεύσει στα ρωσικά αεροπλάνα να πετούν πάνω από το έδαφος των κ-μ της και ως αντίποινα οι Ρώσοι απαγορεύουν στις Ευρωπαϊκές εταιρίες να πετούν πάνω από τη Ρωσία, τη μεγαλύτερη χώρα στον κόσμο, καθιστώντας τις αεροπορικές εταιρείες της ΕΕ που πετούν στην Ασία μη ανταγωνιστικές.

- Ευρωπαϊκές κυβερνήσεις έχουν διατάξει τη δέσμευση ρωσικών περιουσιακών στοιχείων με αποτέλεσμα η ΕΕ να χάνει τη διεθνή εμπιστοσύνη με αυτήν τη συμπεριφορά της η οποία έχει ξεκινήσει το ντάμπινγκ του ευρώ και έχασε το καθεστώς του αποθεματικού νομίσματος.

Βέβαια ο στόχος ήταν η καταστροφή της ρωσικής οικονομίας, ωστόσο 18 μήνες μετά παρατηρείται το φαινόμενο η ευρωπαϊκή οικονομία να έχει μπει σε ύφεση ενώ η ρωσική να αναπτύσσεται.

Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση της Γερμανίας: (της Ευρωπαϊκής ατμομηχανής) πληθωρισμός, ανεργία, πτώση όλων των οικονομικών δεικτών, αγανάκτηση του απλού πληθυσμού.

Πέραν όλων αυτών μεγάλες Ευρωπαϊκές επιχειρήσεις αναγκάζονται να μετακομίσουν στην Αμερική από την Ευρώπη για να επιβιώσουν μετά τη θέσπιση από την κυβέρνηση των ΗΠΑ ειδικών νόμων που δίνουν κίνητρα για την εκεί εγκατάσταση και όλα αυτά εγκρίθηκαν μετά την επιβολή αντιρωσικών κυρώσεων.

Αναμφίβολα τα φαινόμενα αυτά επηρεάζουν το σύνολο των κρατών της ΕΕ.

Από την άλλη όμως η Αμερικανική οικονομία δείχνει να αντέχει. Απλώς χρεοκοπώντας την Ευρώπη.

Για όλη αυτήν την κατάσταση αναμφίβολα έχει παίξει σημαντικό και μάλιστα καθοδηγητικό ρόλο και η πολιτικοοικονομική elite των ΗΠΑ που ελέγχει το χρηματοοικονομικό - στρατιωτικοβιομηχανικό σύστημα της χώρας παρά το γεγονός ότι θα έπρεπε να γνωρίζει ότι:

Η Ρωσία δεν θα μπορούσε εκ των πραγμάτων να ηττηθεί στις νεοϊδρυθείσες δημοκρατίες της πρώην Σοβιετικής Ένωσης και ότι η κυβέρνηση στο Κίεβο με την έναρξη μιας «αντιτρομοκρατικής» εκστρατείας κατά των ρωσόφωνων πολιτών στις Ανατολικές περιοχές, ανταγωνιζόταν απερίσκεπτα τη Ρωσία, ενώ αγνόησε σε υπερθετικό βαθμό τις ανησυχίες και αντιδράσεις των Ρώσων στην Ανατολική επέκταση του NATO.

Παράλληλα με βάσει σαφών ενδείξεων έκανε το σφάλμα να συνδέσει τα συμφέροντα των ΗΠΑ με αυτά των εθνο-εθνικιστικών φατριών στο Κίεβο, στο Λβιβ και των συμμάχων τους στη Βαρσοβία, τη Ρίγα, το Ταλίν και το Βίλνιους, που ωστόσο δεν έχουν κοινό στόχο και φαίνονται και να αποκλίνουν μεταξύ τους.

Όσον αφορά αυτόν καθαυτό τον πόλεμο οι Ουκρανοί αγωνίζονται απεγνωσμένα να καταλάβουν εδάφη που έχασαν στη αρχή της σύγκρουσης, που όμως η κυβέρνησή τους δεν βλέπει τους ρωσόφωνους κατοίκους ως μέρος ενός κοινού λαού.

Ως αποτέλεσμα μιας τέτοιας προσέγγισης και όπως ήδη διαφαίνεται από την εξέλιξη των μαχών, με απώλεια περίπου 60k ανδρών τους τελευταίους 3 μήνες από την ουκρανική πλευρά, είναι πλέον απίθανο να επαναφερθούν τα παλιά σύνορα. Ούτε οι άνθρωποι που ζουν εκεί, ούτε εκείνοι που αναγκάζονται να πολεμήσουν γνωρίζουν πια για τι πραγματικά αγωνίζονται.

Διαπιστώσεις-Συμπεράσματα

Αν η αμέριστη βοήθεια της Δύσης είχε σκοπό την αποδυνάμωση της Ρωσικής οικονομίας αυτό δεν επετεύχθη.

Αν είχε σκοπό την διεθνή απομόνωση της Ρωσίας, η σύνοδος των Αφρικανών ηγετών στην Αγία Πετρούπολη, αλλά και η σύνοδος των BRICS στην Νότια Αφρική έδειξε μια τελείως διαφορετική εικόνα ενώ η «φόρμουλα» ειρήνης του Ουκρανού προέδρου που προωθούν οι ΗΠΑ και κάποιες χώρες της ΕΕ δεν είχε καμία τύχη.

Από την πορεία του πολέμου μπορούμε να εικάσουμε ότι η Ρωσία έχει μια μοναδική στρατηγική:

Να εδραιώσει τα κέρδη, να κατοχυρώσει τη νέα της θέση και να περιμένει να εξαντληθούν οι Ουκρανοί στην επιθετική τους προσπάθεια και στη συνέχεια μια ρωσική αντεπίθεση με τις εφεδρείες των 500k να διαλύσει τον Ουκρανικό στρατό και να προχωρήσει μέχρι την Οδησό. Αν και δεν γνωρίζουμε επακριβώς τις επιχειρη-

σιακές δυνατότητες των ρωσικών δυνάμεων, ίσως τα ρωσικά στρατιωτικά λάθη να γίνονται «εσκεμμένα», για να διατηρηθεί η πεποίθηση στο NATO περί πιθανής ουκρανικής νίκης ώστε να παροτρύνει τις χώρες μέλη του να υποστηρίξουν την Ουκρανία.

Όπερ εστι ΜΕΘΕΡΜΗΝΕΥΟΜΕΝΟ ότι η ρωσική στρατηγική δεν αποσκοπεί μόνο σε νίκη επί της Ουκρανίας αλλά παράλληλα αποσκοπεί στην εξοπλιστική «αφαίμαξη» των χωρών του NATO που θα επιβαρυνθούν οικονομικά εν μέσω μιας εκκολλαπτόμενης ύφεσης για την αντικατάστασή τους.

Another negative evolution for the economy of the West.

Giving the West's Auto Industry to China Opinion by The Wall Street Journal

a politically uncomfortable truth about Europe's force-fed electric vehicle transition.

Lo, banning gas-powered cars will super-charge Chinese EV manufacturers and harm the West's auto makers. Is President Biden listening?

If the European Union follows through on its plans to ban gas-powered cars, "the base car market segment will either vanish or will not be done by European manufacturers," Mr. Zipse told the Financial Times. He nodded to the global ambitions of Chinese EV makers, which can produce cars more cheaply owing to lower energy and labor costs as well as extensive supply-chains.

Increasing EV shipments helped China this year overtake Japan as the world's top vehicle exporter. Auto makers are exporting more EVs made in China to Europe to meet government mandates. Low-priced Chinese EV makers such as Geely, BYD and Xpeng are also vying for the European market, fueled by subsidies and hefty gas taxes.

PricewaterhouseCoopers last year estimated that up to 800,000 Chinese-built cars could be sold in Europe by 2025, which would turn the continent into a net vehicle importer. PwC noted that Chinese manufacturers are selling more EVs in Europe while both European and American manufacturers are increasingly shifting their EV production to China.

Mr. Zipse warned that competition from Chinese EV manufacturers could spur a price war in Europe that erodes domestic manufacturer margins. Competition in China from home-grown EV makers has already compelled Tesla and other foreign auto makers to slash their prices. Some are eating big losses. BYD this year surpassed Volkswagen's VW brand as China's best-selling car. U.S. auto makers are also losing tens of thousands of dollars on each EV they sell, which they are offsetting with profits on gas-powered cars.

Democrats and the climate left promoted EV subsidies and bans on gas-powered cars as urgent necessities to stop the Chinese from dominating the global market. That isn't how it's turning out. The U.S. and Europe risk destroying their home-grown auto business for an electric future largely made in China.

Αδιαφορώντας, συναινώντας και κλαίγοντας

Δοκίμιον

Του Υποστρατήγου ε.α. Κωνσταντίνου Αργυροπούλου

Ο τίτλος του δοκιμίου παραπέμπει σε σενάριο θεατρικής φαρσοκωμωδίας. Όμως, αυτό που μας φαίνεται ασυνάρτητο διανόημα, στην πραγματικότητα είναι κάτι, που διαπιστώνεται συναισθηματικά, ακόμη και με αμυδρά την αντίληψή μας απέναντι σε ένα σχήμα λόγου. Για το τρίπτυχο του τίτλου ίσως χρειασθεί να επιστρατευθεί ο κοινός μας νους για να καταστεί κατανοητό το, προς τί όλα αυτά.

Προσπαθώντας, ως εκ τούτου, να ανακαλύψουμε την πηγή του φαινομένου, προκαλούμε εαυτούς με μία διερώτηση του τύπου. Ποιος έχει την έφεση να γνωρίζει τα τεκταινόμενα στον κόσμο; Συνήθως ο νους πηγαίνει στον Θεό. Όμως ο Θεός σύμφωνα με την γενική πίστη γνωρίζει εκ προοιμίου τα πάντα. Συνεπώς, δεν είναι ο Θεός. Ίσως όμως ο Θεός θέλει να πειραματισθεί πάνω σε κάτι, που του διαφεύγει, με το σκεπτικό, ότι ακόμη και η κρυψίνοια του ανθρώπου διατελεί εν αδιαφανεία. Ίσως επειδή οι σπηλαιώδεις σκέψεις των ανθρώπων είναι μη ανιχνευτές. Ίσως να μην έχει δώσει την δέουσα σημασία στην κομपाστική μοντέρνα διάνοηση των θνητών, οι οποίοι πλέον έχουν στην πλειοψηφία τους -πλην μουσουλμάνων- αποφανθεί, ότι η ιδέα υπάρξεως Θεού είναι αναχρονιστική.

Συνεπώς, ο ίδιος ο άνθρωπος με τα -κατ'ανιούσα κλίμακα- εφευρισκόμενα από τον ίδιον μέσα, όπως η ασυλλήπτου επιταχύνσεως αναπτυσσόμενη τεχνολογία και η προελαύνουσα επί πολλών κατευθύνσεων επιστήμη, έχει φθάσει στο σημείο να αυτοθεωρείται, ως εν δυνάμει θεός. Ένας θεός με παραδοχές, ουδόλως δεσμευτικές σε νόμους, όπως αυτοί οι νόμοι γίνονται αντιληπτοί από τους καλοπροαιρέτους θνητούς, οι οποίοι θνητοί εν τῇ αθωότητι των δέχονται τους νόμους σαν την ίδια την Ηθική εν εξελίξει. Είναι ένα πιστεύω, όπου οι απλοί άνθρωποι αποδέχονται την ηθική σαν το ενοικούν εντός των, πνεύμα του καλού, το και καλούμενο συνείδηση. Αυτή την συνείδηση που έχουν διδαχθεί, ότι η έννοιά της είναι παρακατατεθειμένη από αρχαιοτάτων χρόνων στο γνωστικό πεδίο των Ελλήνων. Απέναντι αυτών ίσταται άκαμπτος ο αυτοθεωρών την ύπαρξή του, ως δυνητική θεϊκή υπόσταση, αποκλείουσα κάθε ηθικισμό. Μ'αυτό θεωρεί, ότι η δύναμή του δεν σχετίζεται με μία αυθορμητώς εκπηγάζουσα επιταγή ψυχής ή δίδαγμα ηθικών κανόνων αλλά σθεναρά αποκρίνεται σαν ενέργεια ύλης υποβοηθούσα τους απαραγκωνιστους σκοπούς του. Τους σκοπούς υπεροχής. Και, ως φυσικόν, ο θεωρών εαυτόν, ως την διάδοχη κατάσταση μιας θεϊκής ηγεμονεύσεως, δεν μπορεί να προέρχεται από τις τάξεις των εργαζομένων στους τρεις τομείς παραγωγής. Εκτός εξαιρέσεων. Διότι, οι σε κάθε τομέα εργαζόμενοι, επιτελούν έργον κοινής ωφελείας, με επιδιωκόμενο -κατ'αρχήν- το συλλογικό, το κοινωνικό κέρδος. Αυτό κατά ένα πικραντικό για τους πολλούς αποδεικτικό, εκλαμβάνεται ως θέμα αποκλίνον από τους προγραμματισμούς ενός επιγείου θεού, με προδιαγραφές εκκολλαπτομένου ηγεμόνος, του οποίου βασικόν γνώρισμα είναι ο «αηθικισμός».

Κατόπιν των συλλογιστικών αυτών παραθέσεων, οδηγούμεθα σε ένα αποφαντικό της μορφής:

επειδή οι άνθρωποι γενικώς ελπίζουν, ότι θα εμφανισθεί κάποια στιγμή στο διάβα της ζωής τους ένας κοσμικός ηγέτης, που θα αποκρίνεται στις ανάγκες τους, εύκολα δίδουν την συγκατάθεσή τους στο να κυβερνηθούν από τον πλειοδότη ονειρών.

Στην ουσία ο κάθε υποσχόμενος ευημερία, ασφάλεια και κοινωνική πρόνοια, δεν ενδιαφέρεται για τα όσα ελπίζει ο υπήκοος. Ο υποσχόμενος αφήνει τους αγαθοπίστους να πιστεύουν σε ό,τι τους ευχαριστεί. Δεν ανησυχεί για την οιαδήποτε δέσμευσή του που δεν τηρείται. Οι ομότεχνοί του τον διαβεβαιώνουν, ότι δεν απαιτείται να λογοδοτήσει για αθέτηση υποσχέσεων, διότι ήδη έχει μεθοδευμένες απαντήσεις επιτυχάνοντας να μένει στο απυρόβλητον. Ούτως ή άλλως στην περίπτωσή μας παρατηρούμεν, ότι η ισχύς και η εξουσία ερείδεται στην εκχώρηση και την συναίνεση του λαού. Και η εκχώρηση ή η συναίνεση στην ελληνική μας μοντέρνα δοξασία είναι η προσδοκία για ιδιωφέλεια. Και ο νους μας πηγαίνει σε ανώδυνες συζεύξεις ηθικού και ποινικού, σε αδιαφανείς διορισμούς, σε πρόσκτηση πλούτου μέσω δημοσίων αναθέσεων έργου και σωρεία πρωτοτύπων επινοήσεων για ανεξέλεγκτο κερδοσκοπία κλπ. Και αυτός ο «υπάκουος υπήκοος» προβιβάζεται σε αλαζονικόν υποκείμενον με υψηλό βαθμό ματαιοδοξίας και μάλιστα με μια διαβόητη ισχυρογνωμοσύνη, ως προς την ορθότητα των πολιτικών του επιλογών και -γιατί όχι- ενδομύχως επαίρεται για το αλάνθαστο της πολιτικής του κρίσεως.

Ο κατά κάποιαν έννοια «τακτοποιημένος» Έλληνας αδιαφορεί για την κοινωνική ουσία των πραγμάτων. Αδιαφορεί για το θρησκευτικόν ενυπόστατον, αγνοεί το φιλόσπουδον της ιστορίας, θεάται απλώς τον πολιτισμικό ταυτοτισμό, παραβλέπει τον ακτιβισμό των ιδεολόγων και ανησυχούντων για την δεδηλωμένη βούληση των φονταμενταλιστών να επιβάλλουν την πίστη τους και τέλος αντιπαρέρχεται ό,τι αυτός κρίνει περιττόν, εφ'όσον δεν εξυπηρετεί τις προσωπικές του υλιστικές επιδιώξεις. Ένας άνθρωπος μιας τέτοιας πνευματικής συγκροτήσεως και ποιότητος χαρακτήρος, απαντάται στην χορεία των επιχειρηματιών, των εργοδοτών, των προσώπων υψηλών εισοδημάτων, των χρηματοδοτών της εξουσίας και των πάσης κλίμακος ευπορίας αριβιστών. Σ'αυτή την χορεία συμπεριέχεται και η πλειονότης των εξουσιαστών.

Αυτό το αδιάφορον, για το ευ βιοτεύειν των ομοφύλων του, είδος τού ανθρώπου, με την φιλοδοξία ακόμη και του εξουσιαστού είναι το είδος του κενοδόξου αρχομανούς μακράν εκείνου του προσοντούχου ηγέτου/φιλοσόφου, που ο Πλάτων έβλεπε σαν τον ιδανικό ηγέτη. Σήμερα, τον ηγέτη, όπως ένας κοινός πολίτης τον φαντάζεται, είναι ένας άνθρωπος ελλειμματικής παιδείας με χαρακτηριστικά την ανεπάρκειά του σε ακαδημαϊκή κατάρτιση, πλην επιδέξιος σε αγοραία ευφράδεια και κοσμική καπατσοσύνη. Η διαλεκτική του ικανότης είναι ασυμβάτως παράλληλη με το επίπεδο των απαιδύτων ψηφοφόρων προς «αμοιβαία» κατανόηση κ.ο.κ.

Κατά τον φιλόσοφο Στέλιο Ράμφο «...τίποτε δεν ανακουφίζει τον μαζάνθρωπο, όσο η μετριότης των πο-

λιτικών και πνευματικών ηγετών του». Από αυτή την διαπίστωση κατανοούμεν, ότι ο άγνωρος, ο αγαθόπιστος, ο μειωμένης πνευματικής ικανότητας και ο ελλιπούς παιδείας, ανεξαρτήτως κεκτημένων πτυχίων, αυτός ο κατατερίστας των πολλαπλών ιδιογνωρισμάτων και παραδοξοτήτων Έλληνας, στο τέλος θυματοποιείται ένεκα της μετριότητας και συνάμα ανικανότητας διαχείρισεως των ζωτικών θεμάτων εκ μέρους των κάθε πεποιοθησιακής συναγωγής και πολιτικής αγέλης ηγετών του. Ωστόσο είναι και θύτης, μάλλον αυτόχειρ, διότι δημοκρατικῶ δικαίῳ είναι αυτός που αναδεικνύει τις μετριότητες δια της ψήφου του και μάλιστα υπό καθεστώς επαναλαμβανομένου αμαρτήματος. Και τούτο, διότι αρνείται να παραδεχθεί, ότι η κρίσις του αστοχεί, απέχουσα της νουνεχίας και της στοιχειώδους σοφίας. Εκτός εάν ενεργεί με σκοπιμότητα αποβλέπων σε ιδιωφέλεια. Αλλά τότε έχουμε το φαινόμενο μιας πλειοψηφούσης μερίδος συμφεροντολόγων Ελλήνων, οι οποίοι εκ των πραγμάτων ενεργούν εις βάρος του συλλογικού συμφέροντος.

Παράδειγμα. Η Συμφωνία των Πρεσπών είναι μία εθνική μειοδοσία, για την οποία ευθύνονται τα πολιτικά κόμματα εξουσίας. Αυτό ενοχοποιεί τους φυσικούς αυτουργούς. Ήγουν τους πολιτικούς. Ωστόσο υπάρχουν και ηθικοί αυτουργοί στο κατά της Ελλάδος έγκλημα. Αυτοί είναι οι Έλληνες οι αποδεχθέντες με την απογοητευτική τους αδιαφορία την αποκοπή από τις ρίζες του Ελληνισμού και τις θεμελιώδεις αρχές που διέπλασαν τον χαρακτήρα του Έλληνος προγόνου. Είναι οι ηθικοί αυτουργοί που αντιπαρέρχονται την όποια ιδέα για πιθανή τους υπευθυνότητα, κατά το μέρος που τους αναλογεί, για την συνέχιση της ζωής του Έθνους. Είναι ηθικοί αυτουργοί, διότι συνήνεσαν στις κυβερνητικές αποφάσεις επί θεμάτων υπερτάτης εθνικής σημασίας άνευ ετυμηγορίας δημοψηφίσματος πανεθνικής εμβελείας. Είναι αυτοί οι Έλληνες, οι οποίοι με την ανεκτικότητα τους δέχονται αγωγγύστως το διασταλτόν μιας δυστοπικής Ελληνικής χώρας.

Αυτή την εντύπωση εκπέμπει σφαιρικά ο Έλληνας. Την εντύπωση ενός πολίτου, του οποίου η βασική συμπεριφορά απέναντι σε όλες τις υποθέσεις εθνικού ενδιαφέροντος είναι η αποφυγή τους, με το σκεπτικό, ότι είναι θέμα των καθ' ύλην αρμοδίων. Το κυρίως ενδιαφέρον του εστιάζεται στον καταναλωτισμό εντός μιας τροποσφαίρας εγκοσμίων εντυπωτικών ασημαντοτήτων. Αλλ' αυτή η θέση ζωής σπέρνει δυστυχία σε ό,τι επιλέγει, σε ό,τι εγγίζει. Είναι ο πολίτης, του οποίου το πνεύμα έχει μεταλλαχθεί από την επίδραση των ελκυστικών υλιστικών προκλήσεων. Είναι ένα πνεύμα άνευ ουσιαστικής γνώσεως, κρίσεως, προνοήσεως. Και όπως λέγει ο Κικέρων: «...το πνεύμα είναι σαν τον αγρό που δεν μπορεί να είναι παραγωγικός εάν δεν καλλιεργηθεί σωστά». Το να αναζητηθεί ο σωστός καλλιεργητής είναι το μείζον παρ' ημίν πρόβλημα. Ποίος Έλληνας της δικής μας «προοδευτικής» εποχής μπορεί να διακρίνει το μέγεθος και τις πνευματικές προεκτάσεις των λόγων του Περικλέους, όταν εκείνος διευκρίνιζε την υφή και κατάρτιση της ποιότητας των Αθηναίων πολιτών λέγοντας: «...υπολογίζουμε την πνευματική καλλιέργεια εντός των περιθωρίων της πολιτικής ευθυκρισίας και φιλοσοφούμε χωρίς την βαρβαρική διαστροφή της εκθηλύνσεως». Ποίος σημερινός Έλληνας έχει σαν περιουσιακό του στοιχείο την βαθεία γνώση, ώστε να ασπασθεί τα λόγια του Πλάτωνος «...αφού είμαι ένας θεωρώ καλύτερο να διαφωνώ με όλο τον κόσμο, παρά να είμαι σε

ασυμφωνία με το εαυτόν μου». Πάνω σ' αυτό λέγει η Annah Arent, ότι «...με βάση την Πλατωνική πρόταση ξεκινάει, τόσο η Δυτική Ηθική με την έμφασή της στην συμφωνία του ενός με την συνείδησή του, όσο και η Δυτική Λογική, με τον τονισμό του αξιώματος της αντιφάσεως». Αντί αυτών ο άγνωρος μοντέρνος Έλληνας πάνω στο νεφέλωμα του σκοταδισμού του, ανέχεται και συναινεί σε όλες τις πολιτικές αστοχίες. Και αυτή του την «τακτική» την βαπτίζει «πολιτική ορθότητα». Όμως η πολιτική ορθότητα δεν είναι άλλο τι από την απουσία βαθείας γνώσεως, συνοδευομένη από μία ελλειμματική αυτοπεποίθηση. Εκτός ίσως από μία ήκιστα κολακευτική εξαίρεση. Δηλαδή αυτός ο κάποιος να μετέρχεται την πολιτική ορθότητα, διότι υπολογίζει, με αυτή την πρακτική, να επιβληθεί, τις εν σχεδίῳ σκοπιμότητες, που κατά τεκμήριον συντρέχουν με την ιδιωφέλεια. Και ο πολιτικός με την χαρακτηριστική του ικανότητα να εκμεταλλεύεται τους ασμένως ή και αμετόχως συναινούντες πολίτες, βολεύεται με αυτόν τον εκφυλισμό της συμπεριφορικής τυπολογίας των υπεκφευγόντων οιαδήποτε λογοδοσία πολιτών και γι' αυτό συντηρεί με την δέουσα επιμέλεια κάθε τι που αρχίζει να εκφυλίζεται. Και με ένα τέτοιο τίμημα ασκεί την δύναμή του πάνω στους ουδετέρους, τους αφεκτικούς οπαδούς.

Και το ερώτημα έρχεται βασανιστικό. Δηλαδή, υπάρχουν άραγε ανησυχούντες διανοούμενοι σε τούτη την χώρα; Εάν ναι, πού, πώς και δια ποίας δυνάμεως τού πνεύματός των ανθίστανται στο φαινόμενο αυτής της δηλητηριώδους υποταγής της κοινωνίας στην βούληση της οικονομικής και πολιτικής elite;

Αν εξαιρεθούν οι στρατευμένοι στην Αριστερά διανοούμενοι, οι οποίοι εκτίθενται επανειλημμένως, ως εθελουφλούντες συνοδοιπόροι και απολογητές της κομματικής γραμμής, οι άλλοι διανοούμενοι ασχολούνται κυρίως με προβλήματα που δεν αφορούν άμεσα την κοινωνία. Είναι κατά κανόνα αποσυνάγωγοι της όποιας κοινωνικής τάξεως. Με τις κριτικές ή και πολιτικές τους παρεμβάσεις, προασπιζόμενοι την ελευθερία των ερευνών τους καθώς και την προσωπική των έκφραση, στο τέλος ένας, τρίτος προσεκτικός, πολίτης θα διαγνώσει μια ιδιοτέλεια κατατρύχουσα αυτή την πνευματική ομοτεχνία. Ωστόσο, παραβλέποντας τις όποιες προσωπικές σκοπιμότητες των διανοομένων και εάν περιεργασθούμε τις απόψεις τών ανθρώπων αυτών, θα ιδούμε την ανάλυση των δικών τους αναγωγών σε αρχές και αξίες «οικουμενικές», που προβάλλουν αρχές και αξίες λυτρωτικές, που όντως αφορούν τον κόσμο, στο παγκόσμιο σύστημα αναφοράς. Αλλά εδώ συγχέονται οι αρχές και οι αξίες μιας ευτάκτου κοινωνίας με τις αρχές και αξίες μιας, υπό διαμόρφωσιν, νεωτερικής κοινωνίας, πιεζομένης να συμμορφωθεί με τις επιταγές της «κοινωνικής μηχανικής».

Η αδράνεια των όσων μπορούν και διαβλέπουν την στρεβλή πορεία της χώρας ευνοεί την επιβολή αλλοτριογενών «οδηγιών» επί κυβερνητικών προγραμμάτων και πολιτικών λειτουργιών και πράξεων, οι οποίες όπως στην συνέχεια αποδεικνύονται «ντοκουμενταρισμένα», είναι εις βάρος των συμμορφωμένων με όλες αυτές τις ντιρεκτίβες και υπέρ της μερίδος της «σωστής πλευράς της ιστορίας».

Η καταχρηστική άσκηση της εξουσίας εκ μέρους μιας μικρής ομάδος ατόμων αποβλεπόντων σε προσωπικό συμφέρον, και όχι της ιδέας του κρατούντος δήμου, ως εικός, έχει και την ευχέρεια να «επικυρώνει» την

«δική της αλήθεια», μέσω ενός τεχνητού ψυχολογικού κλίματος των δεκτικών (ευαπατήτων), των εξηρημένων (επιδοματιών) και των ετεροφώτων πολιτών. Τι πιο εύκολο να το επιτύχουν. Απέναντί τους έχουν ανθρώπους, των οποίων η έγνοια περιστρέφεται γύρω από την καθημερινότητά τους και των οποίων τις ανάγκες γνωρίζει ο κάθε κυβερνών μηχανισμός, τη βοήθεια των ψηφιακών εφαρμογών cybernetics, artificial intelligence και των εταιρειών δημοσκοπήσεων, που έχουν προεσκευασμένες, προμελετημένες, προκατειλημμένες και καθ'όλα εξυπηρετικές για την εξουσία απαντήσεις ακολουθούσες ένα αταίριαστο με την λογική των πραγμάτων ερωτηματολόγιο.

Κατόπιν όλων αυτών, το όποιο κυβερνητικό σχήμα μιας ανυπάρκτου πλέον ιδεολογικής χροιάς, προχωρεί στην εφαρμογή αριθμού σχεδίων, ασχέτων στην πλειονότητά τους με τα άμεσα ενδιαφέροντα του λαού. Και πρώτα από όλα -και για κάθε περίπτωση, οι κυβερνήσεις έχουν ένα μηχανισμό αποπροσανατολισμού της κοινωνίας από τα κρίσιμα προβλήματα.

Παράδειγμα ένα. Δίδεται έμφαση στα γηπεδικά δρώμενα με ευρεία δημοσιοποίηση της βίας. Ακρως προσφιές θέμα για κοινωνιολόγους, ψυχολόγους και για το φιλήκοο, το φιλοθέαμον και το φιλέκδικο κοινό. Ακρως βολικός αποπροσανατολισμός για να συρρικνωθούν τα ασφυκτικά εθνικά και τα εξαναγκαστικά κοινωνικά ζητήματα.

Παράδειγμα δύο. Η κάθε κυβέρνηση επιδιώκει την γενική αποδοχή της ιδέας, ότι διατελούντες υπό την Νατοϊκή ομπρέλα διατηρούμε την εθνική μας ακεραιότητα. Ουδέν αυτού αναληθέστερον. Αυτός ο «Οργανισμός» εφευρίσκει εχθρούς ανάμεσα σε εκείνους που δεν συνιστούν ευθεία απειλή. Προς όφελος -και όχι δόξαντων αμερικανικών βιομηχανιών πολεμικού υλικού και των αμερικανικών συμφερόντων ενεργειακών εν αφθονία αποθεματικών. Και για τους λόγους αυτούς οι άπληστοι κερδοσκόποι ουδόλως συγκινούνται από τις μυριάδες νεκρούς, οι οποίοι πέφτουν στο πεδίο της τιμής, πιστεύοντας στην εθνική τους σημαία και αγνοώντας, ότι αποτελούν αναλώσιμα πιόνια στην σκακιέρα των δήθεν υπερασπιστών της δημοκρατίας του «φιλελευθέρου» Δυτικού κόσμου. Αυτοί οι ίδιοι ανάλητοι υποκριτές της σωστής πλευράς της ιστορίας θα προστρέξουν ασμένως να «ανοικοδομήσουν» (με την έννοια του «the great reset») τα κατεστραμμένα με το πέρας του ζόφου, όταν βεβαίως εκτιμηθεί, ότι εξεπληρώθησαν οι τεθέντες καπληυτικοί αντικειμενικοί τους σκοποί. Και μέσα σε όλη αυτή την αναστάτωση έρχεται και η Ελλάδα σαν πιστή νατοϊκή «εταίρα» προς ενίσχυση του αγώνος δυσγνωρίστων βωμών και εστιών, αποδυναμώνοντας, εν ταυτώ, την άμυνα των Ελληνικών νήσων με αφαίρεση κρίσιμων οπλικών συστημάτων και μη αντικαθισταμένων. Και ημείς αμήχανοι όντες, προσπαθούμε να καταλάβουμε, γιατί μία σύμμαχος νατοϊκή χώρα έχει θέσει σαν όρο καλής γειτονίας το casus belli. Μήπως πρέπει να ακολουθήσουμε την συμβουλή του ποιητού Robert Frost που λέει: «οι καλοί φράκτες κάνουν τους καλούς γείτονες». Οι φράκτες βεβαίως είναι έννοια μεταφορική. Εμείς για φράκτες οφείλουμε να εννοήσουμε τις ισχυρές ένοπλες δυνάμεις, την εύρωστο οικονομία, την «Ελληνικά σκεπτομένη» κυβέρνηση και την βούληση του λαού να υπερασπισθεί την εθνική μας υπόσταση. Έτσι απλά!

Παράδειγμα τρία. Οι Ελληνικές κυβερνήσεις -και

επαγωγικά ο λαός- ευθυγραμμίζονται με τις επιταγές της ΕΕ πάνω στο μεταναστευτικό (αλλοίωση πληθυσμιακής συνθέσεως) και πάνω στην απάλειψη των ελληνικών α' και β' τομέων παραγωγής (στοχευμένη εξάρτηση Ελλήνων από βορειο-ευρωπαϊκή παραγωγή). Εκτιμώμενον αποτέλεσμα. Η Ελλάς μεσοπρόθεσμα θα καταστεί ανθρωποθήκη δυστυχισμένων, εξαπατημένων και πτωχευμένων επιχωρίων αλλά και εκατοντάδων χιλιάδων -και κατά συμπερασμόν- εκατομμυρίων εν τῷ μέλλοντι «φιλοξενουμένων» ψυχών. Και αυτό ουδόλως είναι υπερβολή. Θα βιωθεί από τους επιγενομένους, όταν μακροπρόθεσμα υπερσχύσει το αλλότριο και αλλόδοξο στοιχείο, το οποίο και θα αναλάβει την διακυβέρνηση με επιβολή πλειοψηφικῶ δικαιώματι της υπερτερούσης ισλαμικής θρησκείας. Εάν δεν ληφθεί σοβαρώς υπ'όψιν αυτή η -όπως διαφαίνεται- βεβαιότης τότε και μοιραίως η Ελλάς θα κινείται από τούδε στην Ιστορία με πορεία γραμμική, χωρίς κυκλική τελεολογία. Χωρίς γυρισμό!

Παράδειγμα τέσσερα. Πάμε τώρα σε ένα ακατανόητον πεδίο σπουδής και άκρως αποπροσανατολιστικών των ουσιαδών δεινών που μαστίζουν την χώρα. Είναι η αποδοχή εκ μέρους των κυβερνήσεων μιας κοινωνικής προκλήσεως, η οποία ευρίσκει αποδεκτικότητα από το σύνολο «σχεδόν» των κρατών μελών της ΕΕ. Θα μπορούσαμε να αποδώσουμε αυτή την κοινωνική πρόκληση, ως ένα προϊόν εκφυλισμού, αίτιον του οποίου είναι ο χορτασμός των υλικών και αισθησιακών προκλητικών εμπειριών. Οι αρχαίοι μας πρόγονοι κατονόμαζαν αυτή την κατάσταση με την λέξη ύβρις. Συνέπεια αυτής της ύβρεως η απώλεια της ρασιοναλιστικής ισορροπίας της αφορώσης στο κοινωνικό δέον, υπό την έποψη της συναφείας της μη λεκτικής συμπεριφοράς (nonverbal behavior) καθώς και στην δυσαρμονία των «φυσικών» σχέσεων και στην τυφλή και ακυβέρνητο παρόρμηση. Όλα αυτά ωθούν σε μία ακρότητα απεργαζομένη μία διασπειρόμενη κοινωνική αμηχανία. Είναι η προώθηση ενός «δικαιώματος» μη αντιστοιχιζομένου με τις επιταγές της Φύσεως. Είναι η δύστηνος πολιτική τοποθέτηση απέναντι στην επιθετικής, «υπερηφάνου» (sic) και φορτικής διεκδικήσεως των δικαιωμάτων των μελών της LGBTQ plus κοινότητας. Αν φανταστούμε τα απορρέοντα από μία τέτοια αναγνώριση, τότε μάλλον θα πρέπει να ετοιμαζόμαστε για κάτι πλέον ζοφερόν και εθνοφθόρον. Εδώ, ως γεγονός, δεν πρόκειται για αποπροσανατολισμό των πολιτών με κάτι το επουσιώδες αλλά για ένα προμελετημένον αναπροσανατολισμόν των κοινωνικών ροπών των ανεγνωρισμένων και μέχρι τούδε ισχυόντων ηθικών κανόνων. Κανόνες υπό κατεδάφιση εξ αιτίας πίεσεως μιας επιταγής ισοπεδώσεως των ατόμων των εξηρημένων κοινωνιών από εισαγόμενες παραδοχές.

Μήπως εμείς οι κλαίοντες Έλληνες χρειάζεται πριν από κάθε ανεπιθύμητη και βιαία έκφρασή μας να αναζητήσουμε τον εαυτόν μας μέσα σ' αυτόν τον δυστοπικό κόσμο; Μήπως πρέπει αποκτώντας συνάμα με μία τάση φιλομαθείας, την αναγκαία γνώση, ώστε η αποκτωμένη εμπειρία και εστίαση στα φλέγοντα ζητήματα να μας διευκολύνει στο να ιδούμε την συνολική εικόνα με την μεγαλύτερη δυνατή διαύγεια; Αν όχι τότε ίσως αληθεύει η εκδοχή που λέει, ότι πριν οικοδομήσουμε το μέλλον μας, οφείλουμε να το φανταστούμε και αυτό όπως τα πράγματα εξελίσσονται είναι πολύ ανησυχητικό! Μπορούμε άραγε να συνειδητοποιήσουμε το δημοκρατικό μας δέον;

Με μια ματιά η Ελλάδα και ο Κόσμος

Γεγονότα και εξελίξεις στο διάστημα Από 11 ΙΟΥΝΙΟΥ 2023 ΕΩΣ 10 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2023

Του Αντιστρατήγου ε.α. Χ. Μουστάκη
Επιτίμου Διοικητού 1ης Στρατιάς

1. ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

α. Κύπρος

Στις 20 Ιουλίου ο κ. Ερντογάν επισκέφθηκε τα κατεχόμενα, με την ευκαιρία της 49ης επετείου της εισβολής, όπου δήλωσε ότι επιμένει στη λύση των δύο κρατών, αλλά λίγες ημέρες αργότερα, μιλώντας στο Υπουργικό Συμβούλιο, ανεφέρθη στο Σχέδιο Ανάν, χωρίς να κάνει λόγο για δύο κράτη, γεγονός που εξελήφθη από πολλούς ως αλλαγή στάσεως. Αυτό όμως θα φανεί συντόμως.

Στις 18 Αυγούστου σημειώθηκε σοβαρό επεισόδιο στη νεκρή ζώνη κοντά στην Πύλα, εξαιτίας της επιθέσεως τουρκοκυπρίων εναντίον τμήματος κυανοκράνων, το οποίο προσπάθησε να παρεμποδίσει παράτυπες εργασίες στην περιοχή. Την επίθεση καταδίκασε ο ΓΓ του ΟΗΕ, ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου κ. Μισέλ και η πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής κ. Λάιεν, οι ΗΠΑ, οι ηγέτες των ευρωπαϊκών κρατών, αλλά και η Ρωσία με δηλώσεις της εκπροσώπου του ΥΠΕΞ κ. Ζαχάροβα.

Στις 21 Αυγούστου συνήλθε το ΣΑ/ΟΗΕ χωρίς να εκδώσει απόφαση διότι η Ρωσία, παρά τη δήλωση της κ. Ζαχάροβα, έθεσε βέτο στην υπογραφή

του προσχεδίου της Βρετανίας, που καταδίκασε τις τουρκικές ενέργειες. Κατόπιν αυτού επανελήφθη η συνεδρίασή του την 22 Αυγούστου και εξεδόθη ανακοίνωση στην οποία αναφέρεται ότι «οι επιθέσεις εναντίον κυανοκράνων μπορεί να αποτελούν εγκλήματα δυνάμει του Διεθνούς Δικαίου και ότι η ενέργεια των τουρκοκυπρίων αντίκειται στις αποφάσεις του ΣΑ/ΟΗΕ και αποτελεί παραβίαση τους status quo εντός της ουδέτερης ζώνης».

Από πλευράς της Τουρκίας ο κ. Ερντογάν και ο ΥΠΕΞ κ. Φιντάν κατηγόρησαν τον ΟΗΕ για έλλειψη αντικειμενικότητας και ο Τ/Κ ηγέτης κ. Τατάρ επέρριψε την ευθύνη στους ελληνοκυπρίους.

β. Ε/Τ Σχέσεις

Στις 12 Ιουλίου συναντήθηκαν στο Βίλνιους της Λιθουανίας, στο περιθώριο της Συνόδου του ΝΑΤΟ οι κ.κ. Μητσοτάκης και Ερντογάν όπου συμφώνησαν να πραγματοποιηθούν συζητήσεις μεταξύ των ΥΠΕΞ των δύο χωρών με στόχο την παραπομπή στη Χάγη της βασικής διαφοράς, δηλαδή της οριοθέτησεως της υφαλοκρηπίδας και της Α ΟΖ. Ο κ. Ερντογάν δήλωσε ότι έγιναν θετικά βήματα και ότι έθεσε στη συζή-

τηση τα θέματα της μειονότητας στη Θράκη και της αποστρατιωτικοποίησης των νησιών. Από πλευράς του ο κ. Μητσοτάκης δήλωσε ότι συμφωνήθηκε μια τολμηρή ατζέντα με απώτατο σκοπό την παραπομπή στο ΔΔ της Χάγης της βασικής διαφοράς και αν αυτό δεν επιτευχθεί να διαφυλαχτεί τουλάχιστον το καλό κλίμα μεταξύ των δύο χωρών. Απαντώντας δε στον κ. Ερντογάν αρνήθηκε ότι ετέθησαν τα θέματα της μειονότητας και της αποστρατιωτικοποίησης των νησιών και ισχυρίστηκε ότι ο ίδιος έθεσε το θέμα του Τουρκικού Προξενείου στην Κομοτηνή.

Στις 5 Σεπτεμβρίου συναντήθηκαν στην Άγκυρα οι ΥΠΕΞ κ.κ. Γεραπετρίτης και Φιντάν, όπου συμφώνησαν τα επόμενα βήματα του απ' ευθείας διαλόγου που θα είναι, η συνάντηση των κ.κ. Μητσοτάκη και Ερντογάν στις 18 Σεπτεμβρίου στα πλαίσια της ΓΣ/ΟΗΕ στη Ν.Υόρκη, η έναρξη του πολιτικού διαλόγου υπό την ΥΦΕΞ κ. Παπαδοπούλου στις 16 Οκτωβρίου, η συνάντηση για τη θετική ατζέντα υπό τον ΥΕΦΕΞ κ. Φραγκογιάννη στις 17 Οκτωβρίου και η επανεκκίνηση των ΜΟΕ σε βραδύτερο χρόνο.

Παρόλο που και οι δύο ηγέτες εξέφρασαν πολιτική βούληση για την

παραπομπή της βασικής διαφορά στο ΔΔ Χάγης, δεν φαίνεται πολύ πιθανό να συμβεί, γιατί ούτε η Τουρκία θα εγκαταλείψει τη θέση της ότι τα νησιά δεν έχουν υφαλοκρηπίδα, ούτε και η Ελλάδα τη δική της, ότι δεν δέχεται συζήτηση θεμάτων κυριαρχίας και κυριαρχικών δικαιωμάτων. Ανεξαρτήτως όμως της καταλήξεως των συζητήσεων, θα είναι μεγάλο κέρδος ότι θα υπάρξει ηρεμία στις σχέσεις των δύο χωρών για ένα μεγάλο διάστημα.

Στην Ελλάδα υφίστανται διαστάμενες απόψεις για την προσφυγή στη Χάγη. Η μία τάσσεται υπέρ της προσφυγής για όλα τα θέματα, δίνοντας έμφαση στην εφαρμογή του Διεθνούς Δικαίου και η άλλη μόνο για ΑΟΖ και υφαλοκρηπίδα,

Προσωπικά τάσσομαι με τη δεύτερη, αν βεβαίως μπορεί το Δικαστήριο να δεσμευτεί με το συνυποσχετικό, ότι θα κρίνει μόνο νομικά και όχι πολιτικά. Σε κάθε περίπτωση όμως η Ελλάδα θα πρέπει να συνεχίσει την προσπάθεια δημιουργίας συμμαχιών και ενισχύσεως των ΕΔ.

Στις 10 Αυγούστου η Τουρκία εξήγγειλε την έξοδο του γεωτρύπανου «Αμπντούλ Χαμίντ Χαν» εντός της δυτικής τουρκικής υφαλοκρηπίδας μέχρι το Φεβρουάριο 2024.

Η κίνηση αυτή δείχνει ότι η Τουρκία δίνει περιθώριο στην Αθήνα, προκειμένου να υπάρξει κάποια πρόοδος στις συζητήσεις.

γ. Εξωτερικές Σχέσεις

(1) Με ΗΠΑ

Συνεχίζεται το πολύ καλό κλίμα στις σχέσεις Ελλάδος-ΗΠΑ. Το Κογκρέσο ενέκρινε την πώληση των α/φ F-35 στην Ελλάδα καθώς και τη δημιουργία αμερικανικών Βάσεων, περιλαμβανομένης και της νήσου Σκύρου, η οποία προκάλεσε την αντίδραση της Τουρκίας διότι αν αυτό συμβεί θα διασφαλιστούν οι υπάρχουσες σ' αυτή αεροπορικές και στρατιωτικές εγκαταστάσεις που την καθιστούν μία έτοιμη και απόλυτα λειτουργική Βάση με πολλαπλές δυνατότητες.

Η στάση αυτή των ΗΠΑ ένα-

ντι της Ελλάδας δεν σημαίνει ότι στρέφονται κατά της Τουρκίας. Αντιθέτως επιδιώκουν και μέσω της Ελλάδας την επαναπροσέγγισή της με τη Δύση.

(2) Με Αλβανία

Οι σχέσεις της Ελλάδας με την Αλβανία έχουν ενταθεί εξαιτίας της φυλακίσεως, χωρίς στοιχεία, του εκλεγέντος Δημάρχου της Χειμάρρας κ. Μπελέρη, με σκοπό να μην ορκιστεί και να κηρυχθεί έκπτωτος.

Η Ελλάδα πρέπει να αντιδράσει έντονα, προειδοποιώντας την ΕΕ και τις ΗΠΑ ότι, αν κηρυχθεί έκπτωτος ο κ. Μπελέρη και αν δεν υπογραφεί σε εύλογο χρόνο το συνυποσχετικό για την προσφυγή στο ΔΔ της Χάγης για την οριοθέτηση της υφαλοκρηπίδας και της ΑΟΖ, θα θέσει βέτο για τη διακοπή των ενταξιακών συζητήσεων της Αλβανίας με την ΕΕ. Και αυτό γιατί ο κ. Ράμα δεν επηρεάζεται από δηλώσεις που δεν έχουν κόστος, ούτε από κινήσεις, όπως η μη πρόσκλησή του στη Σύνοδο των χωρών των Δ. Βαλκανίων, που συγκάλεσε ο κ. Μητσοτάκης τις 21 Αυγούστου στην Αθήνα.

(3) Σχέσεις με Αίγυπτο και Ισραήλ

Οι σχέσεις με την Αίγυπτο και το Ισραήλ, στο πλαίσιο των συμμαχιών (3+1) διευρύνονται συνεχώς, όπως προκύπτει από :

-Τη συνάντηση του κ. Μητσοτάκη με τον πρόεδρο της Αιγύπτου κ. Σίσι στο Ελ Αλαμείν στις 3 Αυγούστου, όπου επαναβεβαίωσαν τη δέσμευση των χωρών τους στη συμφωνία.

-Τη συνάντηση του ΥΠΑΜ της Ελλάδος κ. Δένδια και του Ισραήλ κ. Γκάλαντ για ένα επί της αρχής μοντέλο συνεργασίας στον τομέα έρευνας και ανάπτυξης στις 7 Αυγούστου.

-Τη συνάντηση στη Λευκωσία στις 4 Σεπτεμβρίου των κ.κ. Μητσοτάκη, Νετανιάχου και Χριστοδουλίδη στα πλαίσια της 9ης Τριμερούς Συνάντησης Κορυφής όπου συμφώνησαν για την ενίσχυση της συνεργασίας τους σε όλους τους τομείς και κυρίως στον

ενεργειακό (φυσικό αέριο, ηλεκτρική ενέργεια, ανανεώσιμες πηγές) και επιβεβαίωσαν το ενδιαφέρον τους για τη δημιουργία ενός αξιόπιστου ενεργειακού διαδρόμου από τη λεκάνη της Αν. Μεσογείου προς την Ευρώπη.

(4) Σχέσεις με Λιβύη

Η Ελλάδα διόρισε πρέσβη στην Τρίπολη και ο ΥΠΕΞ κ. Γεραπετρίτης συνομίλησε τηλεφωνικά με την ομόλογό του κ. Μάγκνους, που είχε συγκρουστεί με τον κ. Δένδια.

Οι σχέσεις της Ελλάδας με την κυβέρνηση της Τρίπολης πρέπει να αποκατασταθούν, γιατί μόνον έτσι θα καταφέρει να προωθήσει τα συμφέροντά της και να ανασχέσει την επιρροή που ασκεί η Τουρκία.

(5) Σχέσεις με Ρωσία

Η ένταση στις σχέσεις των δύο χωρών ενισχύθηκε εξαιτίας της επισκέψεως του Ουκρανού προέδρου στην Αθήνα στις 21 Αυγούστου, όπου συμμετείχε στη Σύνοδο των χωρών των Δ. Βαλκανίων, που πραγματοποιήθηκε με πρωτοβουλία του Έλληνα πρωθυπουργού. Ιδιαίτερη όμως ενόχληση προκάλεσε στη Ρωσία η δήλωση του κ. Μητσοτάκη ότι η Ελλάδα θα αναλάβει την εκπαίδευση των Ουκρανών πιλότων στα F-16.

Η Ελλάδα με τη στάση της στο Ουκρανικό έχει ανεβάσει το κύρος της εντός της νατοϊκής συμμαχίας και γι' αυτό πρέπει να την συνεχίσει έστω και αν ενοχλείται η Ρωσία από την οποία, άλλωστε, δεν προσδοκά τίποτα. Ακόμη και στο Κυπριακό, που κάποτε ήταν υπέρ, εμφανίζει διαφοροποιήσεις υπέρ της Τουρκίας, όπως έπραξε προσφάτως με το βέτο που έβαλε στο ΣΑ/ΟΗΕ για την μη υποβολή του προσχεδίου που καταδίκασε την Τουρκία για τα επεισόδια στην Πύλα της Κύπρου.

2. ΤΟΥΡΚΙΑ

α. Εσωτερικό

Στις 14 Ιουνίου το ΡΚΚ ανακοίνωσε το τέλος της εκχειρίδας που άρχισε το Φεβρουάριο, αμέσως μετά

τους σεισμούς.

Η Κεντρική Τράπεζα, για να αντιμετωπίσει τον πληθωρισμό που βρίσκεται στο 50%, προέβη στην αύξηση των επιτοκίων τρεις φορές από τις εκλογές και μετά. Η πρώτη τον Ιούνιο από 8,5 σε 15%, η δεύτερη τον Ιούλιο από 15 σε 17,5% και η τρίτη τον Αύγουστο από 17,5 σε 25%.

β. Άρση Βέτο για ένταξη Σουηδίας στο NATO

Στις 10 Ιουνίου, παραμονή της Συνόδου του NATO στο Βίλνιους της Λιθουανίας ο ΓΓ του NATO κ. Στόλντεμπεργκ ανακοίνωσε ότι ο κ. Ερντογάν συμφώνησε να προωθήσει στο Τουρκικό Κοινοβούλιο τη Συμφωνία για την ένταξη της Σουηδίας στο NATO, η οποία συμφώνησε για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και την υποστήριξη των ενταξιακών διαπραγματεύσεων της Τουρκίας στην ΕΕ, καθώς και της τελωνειακής ένωσης και της θεωρήσεως της βίζας.

Ο κ. Μπάϊντεν χαιρέτησε την αλλαγή στάσεως της Τουρκίας και δήλωσε ότι η κυβέρνησή του θα εργαστεί για την έγκριση από το Κογκρέσο του εκσυγχρονισμού των α/φ F-16, το οποίο όμως εξακολουθεί να βάζει αυστηρούς όρους, γεγονός που ώθησε τον κ. Ερντογάν να απειλήσει με δηλώσεις του στις 22 Αυγούστου, για απόρριψη της Συμφωνίας από το Τουρκικό Κοινοβούλιο. Το ίδιο δήλωσε και μετά τη συνάντηση που είχε με τον κ. Μπάϊντεν στο Νέο Δελχί στις 10 Σεπτεμβρίου στα πλαίσια της Συνόδου G20.

Ο κ. Ερντογάν προσπάθησε να κερδίσει όσα περισσότερα μπορούσε, διεκδικώντας ακόμη και την ένταξη της Τουρκίας στην ΕΕ, αλλά δεν τα κατάφερε, λόγω της σκληρής στάσης των ΗΠΑ και αναγκάστηκε να αλλάξει στάση, προκειμένου να εξασφαλίσει δυτικές επενδύσεις για τη στήριξη της παραπαίουσας οικονομίας του και τον εκσυγχρονισμό των αεροσκαφών F-16, κάποια από τα οποία έχουν ολοκληρώσει το όριο ζωής τους και αν δεν εκσυγχρονιστούν θα πρέπει να αποσυρθούν. Βλέποντας όμως να μην επιτυ-

χάνει το στόχο για τα F-16 άρχισε πάλι τους εκβιασμούς και τα παζάρια.

γ. Σχέσεις με Ρωσία

Ο κ. Ερντογάν, παρά τα ανοίγματα προς τη Δύση, εξακολουθεί να έχει καλές σχέσεις με τον κ. Πούτιν με τον οποίον ομιλεί συχνά στο τηλέφωνο και είχε συνάντηση μαζί του στο Σότσι στις 4 Σεπτεμβρίου με στόχο να τον πείσει, χωρίς όμως επιτυχία, για την επιστροφή της Ρωσίας στη συμφωνία για τη μεταφορά των ουκρανικών σιτηρών που έληξε στις 17 Ιουλίου. Μετά τη συνάντηση ο κ. Ερντογάν δήλωσε ότι συμφωνήθηκε η ενίσχυση της συνεργασίας μεταξύ των χωρών τους, απογοητεύοντας τους δυτικούς, οι οποίοι πριν δύο μήνες πίστευαν ότι θα διέκοπτε τη στενή σχέση με τον κ. Πούτιν.

Όσο παρατείνεται ο πόλεμος στην Ουκρανία, ο κ. Ερντογάν θα κληθεί να επιλέξει πλευρά, οπότε και θα βρεθεί σε εξαιρετικά δύσκολη θέση. Αν ενεργήσει λογικά, θα συνταχθεί με τη Δύση, γιατί αυτό συμφέρει την Τουρκία, αν όμως λειτουργήσει συναισθηματικά θα ταχθεί με τον κ. Πούτιν. Σε κάθε όμως περίπτωση το κόστος θα είναι βαρύ.

3. ΗΠΑ

α. Εσωτερική Κατάσταση

Οι συνεχείς κατηγορίες κατά του κ. Τραμπ, που έχουν φθάσει τις 91, ανεβάζουν τη δημοτικότητα του και αυξάνουν τη χρηματοδότησή του. Μέσα σε δύο ημέρες από την προσωρινή φυλάκισή του στις φυλακές του Φούλτον, συγκέντρωσε 7 εκατ. δολάρια.

Σύμφωνα με δημοσκόπηση του Associated Press, οι αμερικανοί πιστεύουν ότι οι επικρατέστεροι υποψήφιοι για τις εκλογές του 2024 είναι ακατάλληλοι, γιατί ο κ. Μπάϊντεν είναι γέρος και αδέξιος και ο Τραμπ ανέντιμος και διεφθαρμένος.

β. Σχέσεις με Κίνα

Παρόλο που ο κ. Μπάϊντεν αποκάλυψε τον κ. Τζίπινγκ «δικτάτορα», οι ΗΠΑ καταβάλουν προσπάθειες

για την εξομάλυνση των σχέσεών τους με την Κίνα. Για το σκοπό αυτό επισκέφθηκαν το Πεκίνο ο ΥΠΕΞ κ. Μπλίνκεν από 16-19 Ιουνίου και η ΥΠΟΙΚ κ. Γέλεν από 6-9 Ιουλίου.

Παράλληλα όμως προβαίνουν και σε ενέργειες που προκαλούν τον εκνευρισμό της Κίνας όπως :

-Η χορήγηση στην Ταϊβάν οικονομικής βοήθειας στις 30 Ιουνίου, ύψους 440 εκατ. δολαρίων και στρατιωτικής βοήθειας, στις 29 Ιουλίου, ύψους 345 εκατ. δολαρίων

-Η επίσκεψη του κ. Μπάϊντεν στο Βιετνάμ στις 8 Αυγούστου και στις 10 Σεπτεμβρίου, μετά τη Σύνοδο των G20 στην Ινδία, καθώς και η συνάντησή του στο Καπ Ντέιβιντ με τον πρωθυπουργό της Ινδίας κ. Φούμια Κισίντα και τον πρόεδρο της Ν.Κορέας κ. Γιουν Σου στις 18 Αυγούστου, όπου σύναψαν οικονομική και στρατιωτική συμφωνία που αποβλέπει στον περιορισμό της επιρροής της Κίνας στην περιοχή.

Οι σχέσεις των δύο χωρών που ανταγωνίζονται για την παγκόσμια κυριαρχία, θα εντείνονται διαρκώς, αλλά η διατήρηση επαφών απομακρύνει τον κίνδυνο μιας θερμής συρράξεως, όπως φοβούνται πολλοί.

γ. Σχέσεις με Ρωσία

Παρόλο που οι σχέσεις των δύο χωρών βρίσκονται σε ένταση, στις 16 Ιουνίου συναντήθηκαν εκπρόσωποί τους, οι οποίοι συζήτησαν για την επάνοδο της Ρωσίας στη συμφωνία New Start, για τον περιορισμό των ΠΟ, από την οποία απεσύρθη η Ρωσία τον Φεβρουάριο.

δ. Σχέσεις με Ισραήλ

Στις 25 Ιουλίου ο εκπρόσωπος του Λ.Οίκου ανακοίνωσε ότι ο κ. Μπάϊντεν συμβούλευσε τον κ. Νετανιάχου να σταματήσει τις μεταρρυθμίσεις στη δικαιοσύνη, που έχουν προκαλέσει αναταραχή και να προωθήσει το δημοκρατικό πολίτευμα, γιατί τέτοιου είδους αλλαγές χρειάζονται ευρεία συναίνεση.

Ο κ. Μπάϊντεν στην προσπάθειά του για τη δημιουργία ζώνης ασ-

φαλείας απέναντι στο Ιράν, έχει μεσολαβήσει μεταξύ Ισραήλ και Σ.Αραβίας, που συζητούν για τη σύναψη συμφωνίας παρόμοιας με αυτήν που έχει υπογράψει το Ισραήλ με τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα και άλλες αραβικές χώρες, τις επονομαζόμενες ως «Συμφωνίες του Αβραάμ».

ε. Βοήθεια σε Ουκρανία

Στο διάστημα που μεσολάβησε οι ΗΠΑ :

-Χορήγησαν στην Ουκρανία οικονομική και στρατιωτική βοήθεια, η οποία από την αρχή μέχρι τώρα ανέρχεται στα 43 δις δολάρια.

-Εδωσαν άδεια στη Δανία και Ολλανδία για τη χορήγηση α/φ F-16.

-Χορήγησαν μεταξύ άλλων πυρομαχικών και βόμβες διασποράς.

στ. Σχέσεις με λοιπές χώρες ως ίδιες παράγραφοι

4. Ε.Ε.

α. Γενικά

Στις 8 Ιουνίου επετεύχθη συμφωνία για το μεταναστευτικό με την οποία δημιουργείται μηχανισμός αλληλεγγύης. Όλες οι χώρες μέλη υποχρεώνονται να δέχονται έναν ορισμένο αριθμό αιτούντων άσυλο (μετεγκατάσταση), που φθάνουν στις χώρες πρώτης εισόδου, ή να πληρώνουν 20.000 ευρώ για κάθε αιτούντα άσυλο, που δεν θα τον δέχονται.

Στις 3 Ιουλίου η Ισπανία ανέλαβε την 6μηνη προεδρία της ΕΕ.

Στις 10 Ιουλίου ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου κ. Μισέλ, συμφώνησε με τον κ. Ερντογάν για την εκ νέου ενεργοποίηση των σχέσεων Ε-Τουρκίας, μετά την άρση του βέτο για την ένταξη της Σουηδίας στο ΝΑΤΟ, αλλά ο Επίτροπος για τη Διεύθυνση κ. Βάρχελι, που επισκέφθηκε την Άγκυρα στις 6 Σεπτεμβρίου, δήλωσε ότι για να αρχίσει ο διάλογος θα πρέπει πρώτα να καταγράψει η Τουρκία πρόοδο στον εκδημοκρατισμό.

β. Γαλλία

Από 27 Ιουνίου μέχρι 16 Ιουλίου ου ξέσπασαν ταραχές στη Γαλλία λόγω της δολοφονίας ενός 17χρονου από αστυνομικό, με αποτέλεσμα να προκληθούν τεράστιες ζημιές στο Παρίσι και άλλες πόλεις.

Μετά το πραξικόπημα στις 27 Ιουλίου στο Νίγηρα, η Γαλλία απέσυρε τους Γάλλους πολίτες αλλά εξακολούθει να διατηρεί τους 1500 στρατιώτες που βρίσκονται σ' αυτόν. Η Γαλλία τα τελευταία 10 χρόνια έχει καταστήσει το Νίγηρα ακρογωνιαίο λίθο του αγώνα της κατά των ισλαμιστών στο Σαχέλ.

Στις 28 Αυγούστου ο Υπουργός Παιδείας ανακοίνωσε την απαγόρευση της αμπάγια (φαρδύ φόρεμα σαν ρόμπα), που φορούν οι μουσουλμάνες, εφαρμόζοντας νόμο του 2004 με τον οποίο απαγορεύεται στα σχολεία η χρήση συμβόλων και ενδυμάτων που δείχνουν θρησκευτική πίστη.

Στις 30 Αυγούστου, λίγα μόλις λεπτά μετά την ανακοίνωση των αποτελεσμάτων της 26 Αυγούστου, τις οποίες κέρδιζε ο απερχόμενος φιλογάλλος πρόεδρος κ. Μπονγκό, ξέσπασε πραξικόπημα και την εξουσία κατέλαβαν στρατιωτικοί.

Το πραξικόπημα, το οποίο είναι το ένατο στην περιοχή από το 2020 αποτελεί ένα ακόμη πλήγμα για τη Γαλλία, η οποία ασκεί οικονομική, στρατιωτική πολιτική και πολιτιστική επιρροή, στο μεγαλύτερο μέρος της Αφρικής και μετά τον τερματισμό της αποικιοκρατίας.

γ. Γερμανία

Στις 14 Ιουνίου ο κ. Σολτς ανακοίνωσε τη νέα στρατηγική ασφαλείας υπό τη σκιά της εισβολής της Ρωσίας στην Ουκρανία και της αυξανόμενης επιθετικότητας της Κίνας κατά της Ταϊβάν. Η Ρωσία χαρακτηρίζεται ως η μεγαλύτερη απειλή σήμερα και η Κίνα μακροπρόθεσμα, από την οποία θα πρέπει να μειωθεί η εισαγωγή πρώτων υλών. Ως προς την ΕΕ και το ΝΑΤΟ προβλέπει την ενδυνάμωση της συμμαχίας τους.

Το ακροδεξιό AfD εξέλεξε τον

πρώτο του περιφερειάρχη στις 26 Ιουνίου στην Θουριγγία και τον πρώτο του δήμαρχο στην Σαξωνία στις 27 Ιουνίου, ενώ έρχεται δεύτερο στις δημοσκοπήσεις.

Στις 10 Ιουλίου ο κ. Σολτς τάχθηκε κατά της εντάξεως της Τουρκίας στην ΕΕ, την οποία ζήτησε ο κ. Ερντογάν, ως αντιστάθμισμα της εντάξεως της Σουηδίας στο ΝΑΤΟ.

Στις 20 Αυγούστου ο Υπουργός Οικονομικών ανακοίνωσε ότι απεφασίσθη η παροχή οικονομικής βοήθειας στην Ουκρανία 5 δις € ετησίως.

δ. Ιταλία

Στις 20 Ιουνίου η κ. Μελόνι συναντήθηκε με τον κ. Μακρόν στα Ηλύσια Πεδία, όπου συμφώνησαν για την παροχή βοήθειας στην Τυνησία για την αντιμετώπιση των μεταναστευτικών ροών.

Στις 27 Ιουλίου η κ. Μελόνι έγινε δεκτή από τον κ. Μπάϊντεν στον Λ.Οίκο, όπου παρά τις συντηρητικές της πολιτικές, κέρδισε τη συμπάθειά του για την στάση της στο Ουκρανικό, και τη συμπαράταξή της στην πολιτική των ΗΠΑ για τον περιορισμό της παγκόσμιας επιρροής της Κίνας.

ε. Ισπανία

Στις 23 Ιουνίου πραγματοποιήθηκαν βουλευτικές εκλογές τις οποίες κέρδισε το λαϊκό κόμμα χωρίς αυτοδυναμία και χωρίς δυνατότητα σχηματισμού κυβερνήσεως με συγγενή κόμματα. Αντιθέτως ο ηττημένος απερχόμενος πρωθυπουργός κ. Σάντσεθ κατάφερε να εκλέξει πρόεδρο της Βουλής, με τη στήριξη των καταλανικών κομμάτων, γεγονός που αποτελεί πρόκριμα και για το σχηματισμό κυβερνήσεως.

5. ΡΩΣΙΑ

α. Εξέγερση και θάνατος Πριγκόζιν

Στις 24 Ιουνίου ο αρχηγός της WAGNER Πριγκόζιν, ο οποίος είχε αποσύρει τους μισθοφόρους του από την Ουκρανία στις αρχές Ιουνίου για ανασυγκρότηση, επαναστάτησε και

ξεκίνησε πορεία για τη Μόσχα, με σκοπό την κατάλυση της στρατιωτικής ηγεσίας, την οποία κατηγορούσε για αδιαφορία για τον πόλεμο στην Ουκρανία, και της επέρριπτε ευθύνες ότι παρέσυρε τον κ. Πούτιν να ξεκινήσει τον πόλεμο παρόλο που ούτε η Ρωσία, ούτε οι Ρώσοι κινδύνευαν από το ΝΑΤΟ. Κατόπιν όμως διαβεβαίωσε τον κ. Πούτιν ο οποίος τον είχε χαρακτηρίσει προδότη και με μεσολάβηση του προέδρου της Λευκορωσίας κ. Λουκασένκο, που του έδωσε άσυλο, διέκοψε την πορεία στις 20.30ω της 24 Ιουνίου και απέσυρε τις δυνάμεις του.

Έκτοτε ο Πριγκόζιν, πιστεύοντας ότι ο κ. Πούτιν τον είχε συγχωρήσει, γιατί τον είχε ανάγκη, κυκλοφορούσε ελεύθερα, παρόλο που τον προειδοποιούσαν ότι ο κ. Πούτιν θα τον εξαφάνιζε, όπως είχε κάνει κατά καιρούς με όλους όσους του δημιουργούσαν προβλήματα. Και αυτό μέχρι τις 24 Αυγούστου που σκοτώθηκε λόγω πτώσεως του ιδιωτικού του α/φ στο οποίο επέβαιναν και 10 συνεργάτες του. Παρόλο που όλοι πιστεύουν ότι για τη δολοφονία του ευθύνεται ο κ. Πούτιν, το Κρεμλίνο το αρνείται και ο ίδιος εξέφρασε τα συλλυπητήριά του στην οικογένειά του.

Μετά το θάνατο του Πριγκόζιν, η WAGNER διελύθη αλλά οι μισθοφόροι της θα συνεχίσουν να παρέχουν υπηρεσίες στην Αφρική υπό τον έλεγχο των ρωσικών υπηρεσιών.

Η εξέγερση του Πριγκόζιν μείωσε το κύρος του κ. Πούτιν, που έπαψε πλέον να θεωρείται από τον ρωσικό λαό ως ο ισχυρός ηγέτης που εξασφαλίζει σταθερότητα στο εσωτερικό και επεκτείνει τα ρωσικά συμφέροντα στο εξωτερικό, αλλά έδωσε και το μήνυμα στους επιδοξους αντιπάλους του στο εσωτερικό ότι δεν θα παραμεριστεί εύκολα.

β. Λοιπά

Η Ρωσία δεν ανανέωσε τη

συμφωνία για τη μεταφορά των σιτηρών της Ουκρανίας που έληξε στις 17 Ιουλίου.

Στις 21 Αυγούστου η Ουκρανία ανακοίνωσε ότι έπληξε με drones Βάση υπερηχητικών αεροσκαφών, προκαλώντας μεγάλες ζημιές. Η Ουκρανία με τα πλήγματα κατά της Μόσχας έχει προκαλέσει τρόμο στους Ρώσους πολίτες και προβληματισμό στις αρχές γιατί είναι τόσα πολλά που δεν μπορεί να ανασχετιστούν όλα σε πρώτο χρόνο. Σε μια μάλιστα περίπτωση διέκοψαν τη λειτουργία 4 αεροδρομίων για αρκετές ώρες.

Στις 13 Αυγούστου οι κ.κ. Πούτιν και Τζιπίνγκ, αντάλλαξαν επιστολές επιβεβαιώνοντας τη μακροχρόνια συνεργασία τους, ενώ όπως ανακοινώθηκε από το Κρεμλίνο στις 25 Ιουλίου, ο κ. Πούτιν θα επισκεφθεί την Κίνα τον Οκτώβριο.

Στις 27 Ιουνίου ξεκίνησε στην Αγ. Πετρούπολη η ετήσια Σύνοδος της ρωσικής κυβέρνησης με τους αφρικανούς ηγέτες με μειωμένη συμμετοχή. Συγκεκριμένα από τους 43 ηγέτες που παραβρέθηκαν στη Σύνοδο το 2019, προσήλθαν μόνο 17, ενώ οι υπόλοιποι απείχαν, ως ένδειξη διαμαρτυρίας για την αποχώρηση της Ρωσίας από τη συμφωνία για τη μεταφορά των ουκρανικών σιτηρών.

Στις 14 Ιουνίου ο κ. Πούτιν μιλώντας σε πολεμικούς ανταποκριτές, ανακοίνωσε, υπό την πίεση των πληγμάτων που δέχονται παραμεθόριες περιοχές, ότι σκέφτεται για τη δημιουργία αποστρατιωτικοποιημένης ζώνης εντός της Ουκρανίας, η οποία πιθανώς να φτάνει μέχρι τα περίχωρα της Λβιβ στα σύνορα με την Πολωνία καθώς από εκεί περνάνε τα όπλα που παρέχονται στην Ουκρανία.

Στις 5 Σεπτεμβρίου το ΥΠ ΕΞ της Κούβας ανακοίνωσε ότι καταβάλλει προσπάθειες για τη διάλυση ρωσικού δικτύου, που επιχειρεί να στρατολογήσει Κουβανούς για να πολεμήσουν ως μισθοφόροι στην

Ουκρανία, τονίζοντας ότι η χώρα του δεν συμμετέχει στον πόλεμο της Ουκρανίας.

Η Κούβα και η Αρμενία, που ήταν από τους πιο στενούς συμμάχους του κ. Πούτιν, άρχισαν να αποστασιοποιούνται βλέποντας ότι ούτε μπορεί να κερδίσει τον πόλεμο, ούτε να τον τελειώσει ειρηνικά.

Ο κ. Πούτιν δεν συμμετείχε στη Σύνοδο των G20 που έγινε στο Νέο Δελχί, λόγω του διεθνούς εντάλματος σύλληψής του, αλλά ο πρόεδρος της Βραζιλίας κ. Λούλα ντα Σίλβα, που παρέλαβε την προεδρία των G20, δήλωσε ότι δεν θα συλληφθεί στη Βραζιλία, αν παραστεί στην επομένη Σύνοδο που θα γίνει στο Ρίο ντε Τζανέιρο το 2024.

6. ΟΥΚΡΑΝΙΑ

α. Αντεπίθεση Ουκρανών

Στις αρχές Ιουνίου ξεκίνησε η πολυαναμενόμενη αντεπίθεση με κύρια προσπάθεια προς το νότο για την κατάληψη της Μελιτούπολης προκειμένου να διακόψει τον «νότιο διάδρομο» ανάμεσα στην πόλη Ζαπορίζια και την Αζοφική Θάλασσα που συνδέει τη Ρωσία με την Κριμαία ώστε να δυσκολέψει τον εφοδιασμό της και να διασπάσει τα ρωσικά στρατεύματα στο νότιο μέτωπο. Στην αντεπίθεση συμμετέχουν και 9 Ταξιαρχίες εξοπλισμένες και εκπαιδευμένες εκτός Ουκρανίας από τους νατοϊκούς.

Η αντεπίθεση δεν είχε ερχής τα αναμενόμενα αποτελέσματα, εξαιτίας της οχυρώσεως της τοποθεσίας από τους Ρώσους με έργα, κωλύματα και ναρκοπέδια και της χρησιμοποίησής επιθετικών ε/π τα οποία κατέστρεψαν πολλά άρματα και τεθωρακισμένα, αλλά και της διασπάσεως των δυνάμεων των Ουκρανών σε δύο μέτωπα το νότιο και το ανατολικό στην περιοχή Ντονέσκ. Αυτό προκάλεσε μεγάλη ανησυχία στους δυτικούς και γι' αυτό συνέστησαν στους Ουκρανούς να κατευθύνουν το μεγαλύτερο μέρος των δυνά-

μεών τους στο νότιο μέτωπο και αυτοί ανταποκρίθηκαν με αποτέλεσμα να σημειωθούν κάποιες σημαντικές επιτυχίες. Σε αυτές συνέβαλε και η προμήθεια των Ουκρανών από τις ΗΠΑ με φορητούς αντιαεροπορικούς πυραύλους stinger με τους οποίους περιόρισαν σημαντικά τη δράση των ρωσικών επιθετικών ε/π.

Οι ΗΠΑ βλέποντας την αδυναμία των Ουκρανών να επιτύχουν το στόχο τους, τους ενίσχυσαν με βόμβες διασποράς και έδωσαν άδεια στη Δανία και Ολλανδία να της παραχωρήσουν α/φ F-16. Μέχρι τώρα η Δανία έχει ανακοινώσει ότι θα χορηγήσει 19, με τον κ. Ζελένσκι να ισχυρίζεται ότι η Ολλανδία θα διαθέσει 42 και άλλες πέντε χώρες αρκετά. Σε κάθε περίπτωση η επιχειρησιακή τους χρησιμοποίηση δεν θα είναι δυνατή πριν την άνοιξη.

Για τον ίδιο λόγο η Γερμανία διέθεσε 100 άρματα Leopard 1A5 παλιάς γενιάς τα οποία είναι πολύ αποτελεσματικά απέναντι στα ρωσικά και απαιτούν απλούστερη εκπαίδευση.

Η ολοκλήρωση του σκοπού της αντεπιθέσεως μέχρι την επέλευση του χειμώνα που θα διακοπούν οι επιχειρήσεις είναι αδύνατη. Αυτό θα δώσει εκ νέου χρόνο στους Ρώσους για να συμπληρώσουν την οχύρωσή τους και να δυσκολέψουν μελλοντικές επιχειρήσεις των Ουκρανών, διαιωνίζοντας έτσι τον πόλεμο.

β. Ειρηνευτικές Συνομιλίες

Οι δυτικοί, επειδή βλέπουν ότι ο πόλεμος δεν μπορεί να έχει νικητή και θα διαιωνίζεται, πιέζουν τις ηγεσίες τους να πείσουν τον Ζελένσκι να συμβιβαστεί, ανταλλάσσοντας την ένταξη της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ, με παραχώρηση εδαφών στη Ρωσία, αλλά αυτός αρνείται.

Στις 5-6 Αυγούστου πραγματοποιήθηκε στη Τζέντα της Σαουδικής Αραβίας διεθνής διάσκεψη για την ειρήνευση στην Ουκρανία, στην οποία συμμετείχαν περίπου 40 χώρες, συμπεριλαμβάνων των ΗΠΑ,

της ΕΕ, της Κίνας, της Ινδίας και άλλων πλην της Ρωσίας, χωρίς να καταλήξει σε απόφαση. Ο Κινέζος ΥΠ ΕΞ κ.Γι, για να καθησυχάσει τη Ρωσία, επικοινωνήσε με τον ΥΠΕΞ της Ρωσίας κ. Λαβρόφ και τον διαβεβαίωσε ότι η χώρα του θα συνεχίσει να τηρεί αμερόληπτη και ανεξάρτητη στάση για το Ουκρανικό.

γ. Λοιπά

Στη Σύνοδο Κορυφής του ΝΑΤΟ στο Βίλνιους στις 11 Ιουλίου, που παρέστη και ο κ. Ζελένσκι, οι ηγέτες συμφώνησαν ότι το μέλλον της Ουκρανίας βρίσκεται εντός της Συμμαχίας, χωρίς όμως να δοθεί πρόσκληση ή χρονοδιάγραμμα.

Στις 6 Σεπτεμβρίου ο ΥΠΕΞ των ΗΠΑ κ. Μπλίνκεν, επισκέφθηκε για τρίτη φορά την Ουκρανία, όπου δεσμεύτηκε ότι οι ΗΠΑ θα συνεχίσουν, ανεξαρτήτως κόστους να στηρίζουν οικονομικά και στρατιωτικά την Ουκρανία, εμφανίστηκε αισιόδοξος για την επιτυχία της ουκρανικής αντεπίθεσης και ανακοίνωσε βοήθεια ύψους 1 δις. δολαρίων.

Το Πεντάγωνο ανακοίνωσε στις 6 Σεπτεμβρίου ότι θα εφοδιάσει την Ουκρανία με πυρομαχικά απεμπλουτισμένου ουρανίου, τα οποία είναι ιδιαίτερα αποτελεσματικά εναντίον αρμάτων και ΤΘ οχημάτων.

7. ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

α. Ισραήλ

Στις 18 Ιουνίου η κυβέρνηση ανακοίνωσε την κατασκευή 5700 οικιών στη Δυτική Όχθη παρά την πίεση που της ασκούν οι ΗΠΑ, που χαρακτηρίζουν ως παράνομη την επέκταση των εβραϊκών οικισμών στη Δ. Όχθη.

Από 3-5 Ιουλίου το Ισραήλ πραγματοποίησε αεροπορικούς βομβαρδισμούς και χερσαία επιχείρηση κατά της Τζενίν στη Δ. Όχθη, φονεύοντας 9 Παλαιστίνιους και τραυματίζοντας 50. Από την αρχή του έτους έχουν χάσει τη ζωή τους 133 Παλαιστίνιοι στη Δ. Όχθη.

Στις 17 Ιουλίου το γραφείο του κ. Νετανιάχου ανακοίνωσε ότι ο κ. Μπάϊντεν, με τον οποίο είχε τηλεφωνική συνομιλία, τον προσκάλεσε για επίσημη επίσκεψη στο Λ.Οίκο.

Στις 25 Ιουλίου η Βουλή, παρά τις ταραχές που έχουν ξεσπάσει από το Μάρτιο και τις συστάσεις του κ. Μπάϊντεν, ψήφισε το νόμο που στερεί από το Ανώτατο Δικαστήριο τη δυνατότητα να αναστέλλει την ισχύ των νόμων, κυβερνητικών πράξεων και διορισμών, τους οποίους θεωρεί «εκτός λογικής». Οι διαμαρτυρόμενοι κατηγορούν τον κ. Νετανιάχου ότι με το νόμο αυτό επιχειρεί να αποφύγει τις εναντίον του δικαστικές διώξεις.

β. Ιράν

Την 11η Ιουνίου ο ανώτατος θρησκευτικός ηγέτης κ. Αγιατολάχ δήλωσε ότι η συμφωνία με τη Δύση είναι εφικτή, αν η πυρηνική υποδομή της χώρας μείνει άθικτη.

Σύμφωνα με δημοσίευμα του Guardian στις 2 Ιουλίου, η Βρετανία, η Γαλλία και η Γερμανία, που είχαν διαχωρίσει τη θέση τους από την απόσυρση των ΗΠΑ από τη συμφωνία για το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν το 2015, φέρονται τώρα αποφασισμένες να αποσυρθούν και αυτές, λόγω της στήριξης που προσφέρει το Ιράν στη Ρωσία για τον πόλεμο της Ουκρανίας.

γ. Συρία

Στις 17 Ιουλίου ο κ. Ερντογάν δήλωσε ότι είναι ανοικτός σε συνάντηση με τον κ. Άσαντ, αποκλείοντας όμως την αποχώρηση των τουρκικών στρατευμάτων από τη Συρία ως προϋπόθεση γι' αυτή.

Στις 11 Αυγούστου σκοτώθηκαν 26 Σύροι στρατιώτες από τζιχαντιστές που επιτέθηκαν στο όχημά τους στην ανατολική Συρία.

8. ΑΦΡΙΚΗ

α. Λιβύη

Στις 17 Αυγούστου η κυβέρ-

νηση της Τρίπολης διέψευσε τουρκικά δημοσιεύματα που ανέφεραν ότι η Τουρκία μίσθωσε το λιμάνι της Χομς, για 99 έτη, προκειμένου να δημιουργήσει στρατιωτική Βάση.

Στις 28 Αυγούστου απεπέμφθη η ΥΠΕΞ της Λιβύης, λόγω μυστικής συνάντησής της με τον ομόλογό της του Ισραήλ.

β. Νίγηρας – Γκαμπόν

Την 1 Αυγούστου ξέσπασε στρατιωτικό πραξικόπημα στο Νίγηρα και στις 30 Αυγούστου στην Γκαμπόν, τα οποία ανέτρεψαν τα φιλογαλλικά καθεστώτα, προκαλώντας τεράστια προβλήματα στη Γαλλία, που ασκεί τον έλεγχο της περιοχής και μετά τη λήξη της αποικιοκρατίας.

9. ΑΣΙΑ

α. Κίνα

Στις 12 Ιουνίου το Πεκίνο διέψευσε τις αναφορές αμερικανού αξιωματούχου ότι η Κίνα κατασκοπεύει τις ΗΠΑ από την Κούβα.

Στις 27 Ιουνίου ο πρωθυπουργός κ. Λι επέκρινε τις προσπάθειες της Δύσης να περιορίσει την εξάρτησή της από την Κίνα, στην ομιλία του στο Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ στην Τζιανίν στη Β.Κίνα, γνωστού ως θερινού «Νταβός».

Στα συμπεράσματα της Συνόδου Κορυφής της ΕΕ στις 30 Ιουνίου αναφέρεται ότι ΕΕ και Κίνα έχουν συμφέρον να διατηρούν καλές σχέσεις, να συνεργάζονται για την αντιμετώπιση των παγκόσμιων προκλήσεων και να έχουν ισορροπημένη και αμοιβαία επωφελή σχέση, εκφράζεται η ανησυχία της για τις προκλήσεις στην Ταϊβάν και καλείται η Κίνα να πιέσει τη Ρωσία για τον τερματισμό του πολέμου στην Ουκρανία.

Οι καλές σχέσεις Ρωσίας-Κίνας συνεχίζονται και επιβεβαιώνονται με την πραγματοποίηση

μεγάλων στρατιωτικών ασκήσεων στη Σινική Θάλασσα και στα δυτικά και βόρεια ύδατα του Ειρηνικού.

Ο κ. Σι Τζιπίνγκ απουσίασε από το οικονομικό φόρουμ των BRICS στη Ν.Αφρική στις 21 Αυγούστου καθώς και από τη Σύνοδο των G20 στις 9-10 Σεπτεμβρίου χωρίς να ανακοινωθούν οι λόγοι.

Η μη συμμετοχή του οφείλεται κατά πάσα πιθανότητα στο ότι αυτή την περίοδο δεν ήθελε να συναντηθεί ούτε με τον κ. Μπάϊντεν ούτε με τους ηγέτες άλλων χωρών των G20, περιλαμβανομένης και της Ινδίας, που τον κατηγορούν για τη στάση του στο Ουκρανικό, αλλά και τις διεκδικήσεις του στην Ασιατική Ήπειρο και τον Ειρηνικό.

β. Ινδία

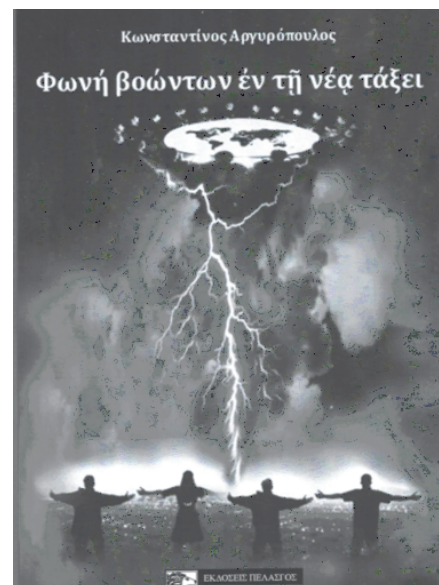
Στις 14 Ιουνίου η Ινδία εκτόξευσε διαστημόπλοιο με πύραυλο δικής της κατασκευής στη σκοτεινή πλευρά της σελήνης, γεγονός που αποδεικνύει το μέγεθος της ραγδαία αναπτυσσόμενης διαστημικής, και όχι μόνο, βιομηχανίας της. Στο πλαίσιο του διαστημικού της προγράμματος σχεδιάζει να στείλει το 2024, σε συνεργασία με τις ΗΠΑ, την πρώτη της αποστολή στο Διεθνές Διαστημικό Σταθμό, καθώς και δικό της αστροναύτη με Ινδικό πύραυλο. Αν πετύχει, όλα αυτά, θα είναι η τέταρτη χώρα μετά τις ΗΠΑ, τη Ρωσία και την Κίνα που το πετυχαίνει.

Το Μάρτιο ο πληθυσμός της Ινδίας ξεπέρασε αυτόν της Κίνας (1.426 δις έναντι 1.412 δις) και σύμφωνα με έκθεση του ΟΗΕ το 2050 θα είναι 1.688 δις έναντι 1.317 δις της Κίνας και η οικονομία της, κατά το ΔΝΤ, θα έχει το ίδιο έτος μέγεθος ίσο με τις ΗΠΑ, με τρωτό όμως σημείο τα υψηλά επίπεδα της φτώχειας και του υποσιτισμού. Με βάση αυτά τα στοιχεία οικονομικοί αναλυτές εκτιμούν ότι θα αντικαταστήσει την Κίνα ως ατμομηχανή της παγκόσμιας οικονομίας και ως υπερδύναμη της Ασίας.

Νέα Έκδοση Βιβλίου ΕΛΙΣΜΕ

Ο Πόντος ολόκληρος, όπως η υπόλοιπη Μικρά Ασία, η Ανατολική Θράκη, η Κωνσταντινούπολη, η Ίμβρος και η Τένεδος μαζί με τον Ελληνισμό της Κύπρου και της Μέσης Ανατολής αποτελούσαν μέχρι το 1922 τον Ελληνισμό της "καθ' ημάς Ανατολής", μέσα από την σκόνη του χρόνου ανακαλύπτουμε το ακατάβλητο ελληνικό δαιμόνιο και την ασίγηστη ανησυχία του Έλληνα, που έφερε στο φως και από ζοφερή χώρα την έκανε Αζοφική και την άξενη και αφιλόξενη θάλασσα την έκανε Εύξεινο και ευπρόσφορο Πόντο.

Βιβλίο του Μέλους μας Κ. Αργυροπούλου από τις Εκδόσεις Πελασγός Τηλ.2103628976.

Τα περιεχόμενα του βιβλίου χαρακτηρίζονται, ως γενικού ελληνικού ενδιαφέροντος και ο σκοπός τους επικεντρώνεται στο να προβληματίσει τον αναγνώστη και κυρίως τους όσους κατέχουν θέσεις σχεδιάσεως μιας υπεύθυνου Ελληνικής Παιδείας

ΝΕΑ ΜΕΛΗ

21/6 **Χρύσα Σκέρου**, Νομικός – Εγκληματολογία (Fr) – Ιδιωτικός υπάλληλος

21/6 «Μέλη 1 έτους» οι Σπουαστές του Σεμιναρίου περί Πολιτισμού: **Βασιλάκη Μ., Μυγιάκη Ε., Μπαρλαούρας Δ., Σαλούστρος Δ., Στομαχόπουλος Θ. Τουρτουρά Β.**

5/7 **Χάρδα Μαγδαληνή**, Οικονομολόγος Ερευνήτρια, Δκτη Επιχειρήσεων,

5/7 **Λαβδας Κων**, Καθηγητής της Ευρωπαϊκής και Συγκριτικής Πολιτικής στο Πάντειο Παν/μιο.

5/7 **Λαζάρου Ιωάννα**, Ελληνοαμερικανίδα δημοσιογράφος

10/9 **Γιαννικόπουλος Γ. & Γκουρτζούνη Γ.** τελειόφοιτοι Τμήματος Ευρωπαϊκών κ Διεθνών Σπουδών του ΠΑΠΕΙ

10/9 **Τσομπανίδου Αναστ.** Δκτη Επιχειρήσεων, ΤΜΣ, Διεθνείς Επιχειρήσεις και Οικον. Σχέσεις.

10/9 **Στάμος Βασίλ.** Τοπογράφος Μηχανικός ΤΕ

10/9 **Κοτζακιουλάφης Φωτ.** Αναλυτής Αμυνας-Ασφάλειας

ΜΕΤΑΒΟΛΕΣ ΜΕΛΩΝ

14/6 Διαγραφή του μέλους **Μιχαήλ Μιχαλάκοπουλου**, ο οποίος απεβίωσε τον Απρίλιο στην Αμερική, όπως μας γνώρισε η σύζυγός του

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΜΕΛΩΝ.

21/6 Εγκρίθηκε η πρόταση, με άμεση υλοποίηση, του μέλους ΔΣ κ. **Δουδούμη Γ.** για την ανάρτηση μιας μορφής διαφημιστικού στην ιστοσελίδα για τις εκδόσεις του ΕΛΙΣΜΕ και τον τρόπο παραλαβής αυτών από τα Γραφεία μας.

21/6 Εγκρίθηκε η πρόταση του Αντιπροέδρου κ. **Μαρτζούκου Β.** για καθημερινή ανάρτηση στην Ιστοσελίδα του χρόνου φυλάκισης του Φρέντι Μπελέρη.

ΟΡΓΑΝΩΣΗ – ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

21/6 Ο Ταμίας κ. Βουτσινάς Κ. ενημέρωσε το ΔΣ για την νέα διετή σύμβαση με τον ΟΤΕ καθώς και για την συνέχιση συνεργασίας μας με το ΙΔΙΣ.

ΒΙΒΛΙΑ

21/6 Αποφασίσθηκε να διατίθεται ένα αντίτυπο νέου βιβλίου του ΕΛΙΣΜΕ στα μέλη του ΔΣ

21/6 Παρουσιάσθηκε το συλλογικό βιβλίο του ΕΛΙΣΜΕ **«ΑΦΡΙΚΗ : Η Αυριανή Παγκόσμια Πρόκληση»**, με ομιλητές τους

κ. Μουσούρη Σωτ., Λάβδα Κ., Μούτσουγλου Βασ και Γριβα Κων. Συντονίστρια η κα Νικολέτα Μπράτση, μέλος του ΔΣ του ΕΛΙΣΜΕ

Βιβλίο **«Η Γενοκτονία του Πόντου»**

14/6 Ολοκληρώθηκε ο 1ος κύκλος αποστολής των βιβλίων (217 αντίτυπα) στους αποδέκτες που είχαν επιλεγεί. Συνολικό κόστος 290 €.

28/6 Το ΔΣ αποφάσισε η βιβλιοπαρουσίαση στο Αμύνταιο να πραγματοποιηθεί μετά την ολοκλήρωση των Δημοτικών Εκλογών.

5/7 Οι εταιρείες **INTRACOM** και **SCYTALYS** προσέφεραν 300 Ε και 800 Ε αντίστοιχα, υπέρ της έκδοσης του βιβλίου 10/6 Προσέφεραν οι παρακάτω τα αντίστοιχα ποσά ως χορηγίες κ. **Μπουτσούκης** 200 Ε, κ. **Χ΄ Αναστασίου** 4000 Ε, κ. **Αναστασιάδης** 300 Ε

10/6 Αποφασίσθηκε η ανατύπωση του βιβλίου σε 500 αντίτυπα, η βιβλιοπαρουσίαση στην Αθήνα έως αρχές Νοε. και κατ'αυτήν η επίδοση πλακέτας στους χορηγούς.

Δωρεές Βιβλίων στη Βιβλιοθήκη

14/6 Το μέλος μας κ. **Μαρδάς Κ.** 80 αντίτυπα του βιβλίου του **«Αλ. Παναγούλης, Πρόβες Θανάτου»..**

5/7 Το μέλος μας κ. **Κουκάκης Γ.** το βιβλίο του κ. Κ. Πικραμένου **«Εθνική Ασφάλεια - Μύθος και Πραγματικότητα**

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΑΣΚΗΣΗ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

Στις 15/3 ξεκίνησαν οι διαδικασίες του νέου κύκλου Πρακτικής Άσκησης με 7 Σπουδαστές και από τα μέσα Μαΐου άρχισαν τα μαθήματα.

4/7 Πραγματοποιήθηκε η τελική εκδήλωση των φοιτητών της Ομ.Πρ.Ασκ.-2023, στην νεοκλασική αίθουσα των γραφείων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, η οποία μας διατέθηκε δωρεάν. Η Εκδήλωση στέφθηκε από πολλή μεγάλη επιτυχία, διότι οι εργασίες ήταν τεκμηριωμένες, τα σχόλια των επιβλεψάντων αυτές πολύ θετικά, η παρουσία των συγγενών και φίλων των φοιτητών πολυπληθής και ο χώρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου μεγαλοπρεπής. Το ΔΣ αποφάσισε την έκδοση σε 30 αντίτυπα το βιβλίο των εργασιών, όπως έγινε και με την προηγούμενη σειρά, με την βοήθεια του κ. Γ. Δουδούμη εντός του ποσού των 150 €

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΔΡΑΣΕΙΣ

-- Περατώθηκε τον Απρίλιο η σύνταξη του

βου Τετραδίου με θέμα **«διμερείς διακρατικές συμφωνίες της Ελλάδος που εμπεριέχουν και αμυντική διάσταση»**, με συγγραφείς τους κ. **Ηλιόπουλο Δ., Κουκάκη Γ. και Πιτσιλή Σωτ.**

-- Το διήμερο 15-16/5 διοργανώθηκε το 3ο Διεθνές Συνέδριο Αμυνας & Ασφάλειας Κύπρου, CYPSEC 2023, στην Λευκωσία, με εκπροσώπους μεγάλων διεθνών εταιρειών Αμυντικής Βιομηχανίας και του ΕΛΙΣΜΕ με συντονιστή παρουσιάσεων **Ιπποκράτη Δασκαλάκη** και ομιλητές **Λοΐζου Αν., Μαρτζούκο Βασ., Ηλιόπουλο Δημ., Πορτοκαλάκη Λεον..**

-- Την 9-11/5 πραγματοποιήθηκε η Έκθεση **DEFEA**, το ΕΛΙΣΜΕ συμμετείχε με περίπτερο, το οποίο επισκέφθηκαν μεταξύ των άλλων και πολλοί Επίτιμοι των ΕΔ, ενώ επιπλέον έγιναν επαφές, οι οποίες θα φανούν χρήσιμες στο ΕΛΙΣΜΕ.

-- Στις 18/5 πραγματοποιήθηκε η πρώτη συνάντηση της ομάδας **«Θαλάσσιες Στρατηγικές και Ναυτικής Ισχύος»** στο ΕΛΙΣΜΕ υπό την εποπτεία του Αντιπροέδρου κ. **Μαρτζούκου Β.** και κατά την οποία κατεγράφησαν σκέψεις και προτάσεις, οι οποίες είναι δυνατόν να προκαλέσουν την υλοποίηση σκοπίμων και εφικτών δράσεων από το ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.

-- Αρχές Μαΐου άρχισαν οι εργασίες για αυτοματοποίηση των αναρτήσεων στο FB, η οποία μέχρι τώρα έχει ολοκληρωθεί κατά 90% και αντιμετωπίζει ορισμένα προβλήματα, που θα αντιμετωπιστούν σύντομα από τους συνεργάτες τεχνικούς μας.

-- Η συνάντηση νέων μελών των ετών 20 και 21, η προγραμματισθείσα για τις 4/5, δεν πραγματοποιήθηκε λόγω αυξημένων υποχρεώσεων και μετακινήσεων πολλών μελών ένεκα των εθνικών εκλογών.

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

21/6 Εγένετο προσφορά 2 ανεμιστήρων οροφής αξίας 250 Ε από την κα Παναγιωτοπούλου Μ. προς το ΕΛΙΣΜΕ

ΟΜΙΛΙΕΣ

28/6 : Ομιλία του κ. **Μούτσουγλου Β** με θέμα **«Η διαχρονική στρατηγική της Ελλάδος και της Τουρκίας έναντι αλλήλων, στο μεταβαλλόμενο διεθνές περιβάλλον».**

**Δεν σε προστατέψαμε, όπως οφείλαμε
εμείς οι αδιάφοροι άνθρωποι
και σύ Δάσος μας, εσείς δένδρα της ζωής μας
δεν τα καταφέρατε.**

**Και η καμένη σας ψυχή κλαίει.
Κλαίει γιατί δεν θα μπορείτε τώρα πια να δώσετε
το οξυγόνο που μας χρειάζεται.**

**Κλαίει γιατί δεν μπορείτε
να μας δωρίσετε την σκιερή σας αγκαλιά
για να αναπαυθούν άνθρωποι.**

**Άνθρωποι οδοιπόροι, βοσκοί, παιδάκια,
στοχαστές, ποιητές, μουσικοί, φυσιολάτρες,
προσευχητές και όλα τα ζωντανά της Γης.**

Εσείς κλάψατε γι' αυτό το κακό

πριν ξεψυσήσετε

Εμείς;

